ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΟΥΜΙΕΣ

Ιστορίες με μούμιες που οι αμέτρητοι αιώνες δεν έχουν καταφέρει να τους στερήσουν την αφύσικη ζωή τους.

Ιστορίες με πανάρχαιες κατάρες που ακολουθούν τους βέβηλους τυμβωρύχους μέχρι τα πέρατα του κόσμου.

Ένα βιβλίο αφιερωμένο στην Αρχαία Αίγυπτο και ένα από τα πιο μυστηριώδη πλάσματα της λογοτεχνίας τρόμου.

Δρχ. 900

41

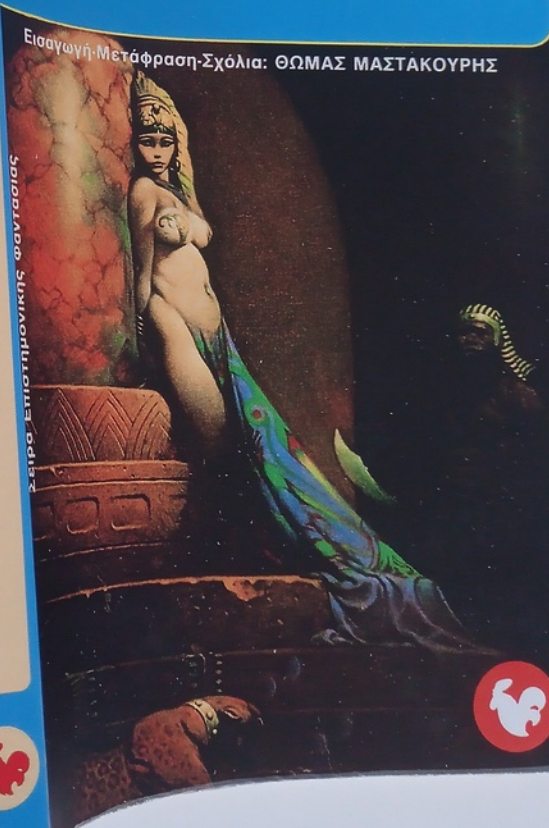

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΟΥΜΙΕΣ

ΑΝΘΟΛΟ ΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΟΥΜΙΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΟΥΜΙΕΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής φαντασίας

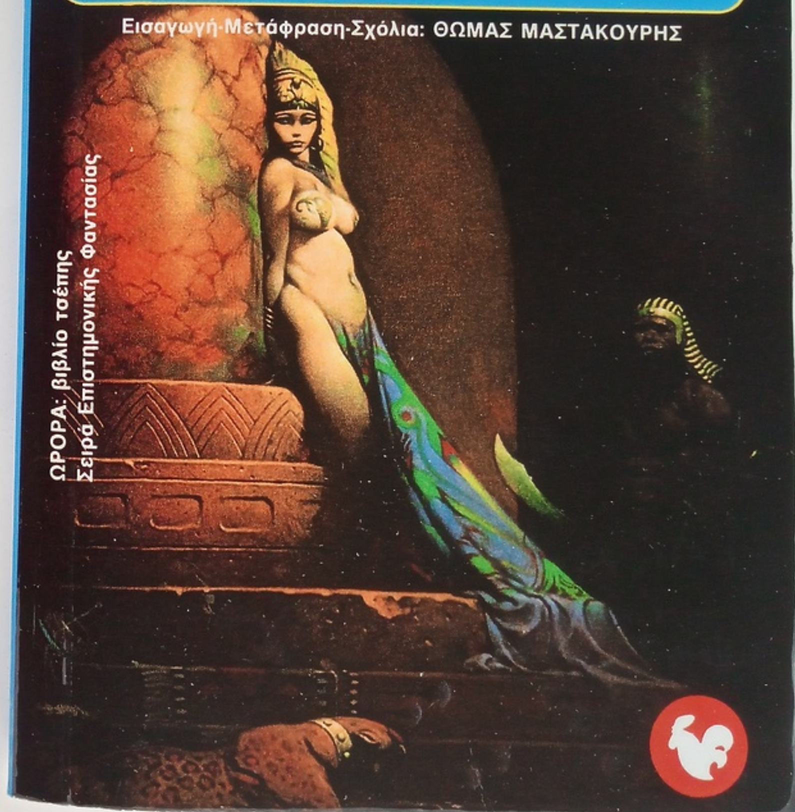

41

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΟΥΜΙΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 41ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΒΙΒΛΙΟ 30ό: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2
ΒΙΒΛΙΟ 32ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 33ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 34ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 35ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ
ΒΙΒΛΙΟ 36ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 37ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 38ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 39ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ
ΒΙΒΛΙΟ 40ό: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 41ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΟΥΜΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 42ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΟΥΜΙΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΣΧΟΛΙΑ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η προσπάθεια της διατήρησης του σώματος του νεκρού μετά το θάνατο είναι ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά ενός από τους μεγαλύτερους πολιτισμούς της αρχαιότητας, του Αιγυπτιακού. Η ταρίχευση των νεκρών, άρρηκτα δεμένη με την αιγυπτιακή θρησκεία, ξεκίνησε πριν από το 4.000 π.Χ. και βρισκόταν σε χρήση μέχρι ακόμη και τους πρώτους μεταχριστιανικούς αιώνες. Ένας βαθιά θρησκευόμενος λαός (συμφώνα με πολλούς, καταδυναστευόμενος από το ιερατείο του) οι Αιγύπτιοι πίστευαν πως η ψυχή δεν θα μπορούσε να μεταλάβει της αιώνιας ζωής αν το σώμα στο οποίο κατοικούσε δεν διατηρούνταν ακέραιο. Η ταρίχευση των νεκρών, αντίθετα με τη λανθασμένα διαδεδομένη άποψη, δεν ήταν προνόμιο των Φαραώ και των ευγενών. Απλώς, οι τεχνικές μουμιοποίησης ήταν για

αυτούς τους τελευταίους πολύ πιο δαπανηρές και χρονοβόρες, ενώ οι μούμιες τους θάβονταν μέσα σε πολλαπλές σαρκοφάγους και πολυτελέστατους τάφους. Αντίθετα, οι κοινοί άνθρωποι ταριχεύονταν πρόχειρα- και πάντα ανάλογα με τα οικονομικά τους- και θάβονταν σε αφανείς τάφους πολλοί από τους οποίους ασφαλώς δεν έχουν ακόμη ανακαλυφθεί. Ορισμένοι ερευνητές υποστηρίζουν πως στη διάρκεια των σαράντα αιώνων του Αιγυπτιακού πολιτισμού, κάπου 730 εκατομμύρια νεκροί ταριχεύθηκαν μόνο στην επικράτεια της Αιγύπτου!

Η συνηθισμένη πρακτική για τους εύπορους ήταν η αφαίρεση του εγκεφάλου και των εντοσθίων του νεκρού (εκτός από την καρδιά) με ειδικά όργανα, και η ξεχωριστή τους ταρίχευση μέσα σε δοχεία που ονομάζονταν κανωπικά. Στη συνέχεια οι ταριχευτές βουτούσαν το σώμα σε ανθρακική σόδα, έχυναν βάλσαμο στις αρτηρίες και τις φλέβες και τελικά γέμιζαν τις σωματικές κοιλότητες με ειδικά βότανα, πίσσα και αλάτι. Ακολουθούσε το τύλιγμα του σώματος με ειδικές γάζες και η τοποθετησή του μέσα σε σαρκοφάγους καμωμένες από ξύλο, πέτρα, ακόμη και ένα είδος πεπιεσμένου χαρτιού.

Η τεχνική εξαπλώθηκε και σε γειτονικούς λαούς, οι οποίοι δεν ασπάζονταν την αιγυπτιακή θρησκεία αλλά είχαν κάποιες παραπλήσιες αντιλήψεις για τη μεταθανάτια ζωή. Οι Ασσύριοι ταρίχευαν τους νεκρούς τους χρησιμοποιόντας μέλι, οι Εβραίοι αλόη και οι Πέρσες κερί. Ο ίδιος ο Μέγας Αλέξανδρος- του οποίου ο τάφος μέχρι τη στιγμή που γράφονται

αυτές οι σειρές δεν έχει ακόμη βρεθεί- λέγεται πως ταριχεύθηκε με τη χρήση μελιού και κεριού.

Στο Μεσαίωνα η ταρίχευση εξαπλώθηκε και στην Ευρώπη, για ξεχωριστά και σημαίνοντα πρόσωπα. Η τεχνική περιλάμβανε αφαίρεση των εντοσθίων, βούτηγμα του σώματος σε οινόπνευμα, τοποθέτηση βοτάνων στις κοιλότητες και τύλιγμα με πισωμένες ή κερωμένες γάζες. Έτσι ταριχεύθηκαν μονάρχες όπως ο Γουλιέλμος ο Κατακτητής και ο Εδουάρδος Α΄.

Κάτι που ίσως δεν γνωρίζουν οι περισσότεροι είναι πως τεχνικές ταρίχευσης χρησιμοποιούνται ακόμη και σήμερα, όχι σε κάποιους πρωτόγονους λαούς αλλά στις ΗΠΑ και στον Καναδά, με κύριο σκοπό την καλαίσθητη εμφάνιση του νεκρού πριν από την ταφή του.

Τι σχέση μπορεί να έχουν όλα αυτά με τη φανταστική λογοτεχνία τρόμου; Λογικά όλα ξεκίνησαν με την ανακάλυψη το 1923 του τάφου του Τουταγχαμών, ενός φαραώ που πέθανε νέος και σχετικά άσημος, αν και είχε την τύχη ο τάφος του να ανακαλυφθεί άθικτος. (6.000 χρόνια περικλείουν αμέτρητες γενιές τυμβωρύχων που έχουν «φροντίσει» για τις περισσότερες μούμιες και τα κτερίσματα που τις συνόδευαν). Κάποιες κατάρες που αναγράφονταν πάνω στον τάφο και αφορούσαν τους επίδοξους τυμβωρύχους, σε συνδυασμό με τους μάλλον ανεξήγητους θανάτους πολλών μελών της αποστολής, ξεκίνησαν το πρώτυπο της

«κατάρας της μούμιας». Η ιδέα πως ένα πτώμα πολλών αιώνων διατηρείται ακόμη σχεδόν ανέπαφο ήταν ακόμη ένα έναυσμα για τους συγγραφείς και τους σεναριογράφους, και έτσι στον κινηματογράφο και τη λογοτεχνία τρόμου οι μούμιες άρχισαν πάλι να γυρίζουν στη ζωή για να εξοντώσουν- δίκαια ή άδικα- αυτούς που τις ξύπνησαν από τον αιώνιο ύπνο τους. Η πρώτη ταινία με θέμα τις μούμιες ήταν βουβή και γυρίστηκε το 1909 με τίτλο «Η Μούμια του Βασιλιά του Ραμσή» (sic). Το 1918 ακολούθησαν «Τα Μάτια της Μούμιας». Η πρώτη ομιλούσα ταινία με αυτό το θέμα ήταν η «Μούμια» το 1932, με πρωταγωνιστή τον περίφημο Μπορίς Καρλόφ. Από τότε η μούμια έγινε ένα αγαπημένο τέρας της μεγάλης οθόνης, μαζί με το Δράκουλα, το Τέρας του Φρανκενστάιν και το Λυκάνθρωπο.

Τα διηγήματα που περιέχονται σε αυτή την ανθολογία ασχολούνται με το ίδιο θέμα, αν και με πιο «σοβαροφανή» τρόπο. Πέρα από την κάθε τυχόν αλήθεια των μύθων και των δοξασιών σχετικά με τις μούμιες, ακόμη και ο πιο παραδόπιστος θα πρέπει να παραδεχθεί ότι ένα ρίγος είναι αναπόφευκτο μπροστά σε ένα σώμα που ανάσαινε και περπατούσε πριν από τέσσερις, πέντε ή και έξι χιλιάδες χρόνια, έζησε σε έναν τόσο μυστηριακό και πανάρχαιο πολιτισμό όπως ο αιγυπτιακός, και είναι νεκρό από τότε. Αν νιώσετε αυτό το ρίγος διαβάζοντας την ανθολογία, μάλλον τα διηγήματα έχουν πετύχει το σκοπό τους.

Θωμάς Μαστακούρης

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΕΜΠΕΚ

του Ρόμπερτ Μπλοχ

Ο Σέμπεκ- ή μάλλον Σόμπεκ και κατά το ελληνικότερο Σούχος- ήταν ο ιερός θεός κροκόδειλος των αρχαίων Αιγυπτίων. Ο Ρόμπερτ Μπλοχ τον ανακατεύει σε αυτό το διήγημα με ένα σωρό φανταστικά και ψευδοϊστορικά στοιχεία, τα οποία σίγουρα έκαναν το αμερικάνικο κοινό του να παραληρεί. Ο αναγνώστης θα πρέπει να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός στο πού τελειώνει η ιστορική πραγματικότητα και που αρχίζει η καλπάζουσα φαντασία ενός πληθωρικού συγγραφέα.

Θ.Μ.

Δεν έπρεπε να δεχθώ την πρόσκληση για το χορό μεταμφιεσμένων του Ενρίκους Βάνινγκ. Ακόμη κι αν δεν είχε συμβεί η τραγωδία, θα ήταν προτιμότερο να μην είχα πάει. Τώρα που έχω πια φύγει από τη Νέα Ορλεάνη, μπορώ να δω το επεισόδιο πιο ψύχραιμα, και έτσι είμαι σίγουρος πως έχω κάνει λάθος. Η ανάμνηση εκείνης της τελευταίας ανεξήγητης στιγμής είναι μια φρίκη την οποία δεν μπορώ να αντιμετωπίσω με λογική σκέψη. Αν το είχα υποπτευθεί από πριν, θα είχα γλιτώσει από τους εφιάλτες που με βασανίζουν κάθε στιγμή.

Την περίοδο, όμως, στην οποία αναφέρομαι δεν υπήρχε καμιά διαίσθηση για να με καθοδηγήσει. Ήμουν νεοφερμένος σε εκείνη την πόλη της Λουϊζιάνα και ένιωθα μεγάλη μοναξιά. Η περίοδος της Αποκριάς απλά τόνιζε ακόμη περισσότερο το αίσθημα της απόλυτης απομόνωσης. Στη διάρκεια των πρώτων δύο εβδομάδων, κουρασμένος από τα ξενύχτια μου μπροστά στη γραφομηχανή, περιπλανιόμουν ξένος και μόνος μέσα στα ελικοειδή σοκάκια, ενώ τα χαρούμενα πλήθη που περνούσαν από δίπλα μου έμοιαζαν να κοροϊδεύουν τη μοναξιά μου.

Η δουλειά μου εκείνη την περίοδο ήταν εξαντλητική-έγραφα μια σειρά διηγημάτων σχετικών με την Αίγυπτο για κάποιο περιοδικό-και η ψυχική μου κατάσταση ήταν κάπως περίεργη. Στη διάρκεια της ημέρας καθόμουν στο ήσυχο δωμάτιό μου και παρέδιδα το μυαλό μου σε εικόνες του Νιαρλαθοτέπ, της Βουβάστης και του Άνουβη. Οι σκέψεις μου έβριθαν από παραστάσεις τελετουργιών αλλοτινών χρόνων. Από την άλλη μεριά, τα βράδια τριγυρνούσα άγνωστος ανάμεσα στα πλήθη, περισσότερο άυλος και από τις φανταστικές μορφές του παρελθόντος.

Είπα όμως αρκετές δικαιολογίες. Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, όταν έφυγα από το σπίτι εκείνη την τρίτη νύχτα μετά από μια κουραστική μέρα, ήμουν αποφασισμένος να μεθύσω. Μπήκα σε ένα εστιατόριο μόλις σουρούπωσε και έφαγα σαν λιμασμένος πίνοντας μαζί και μια μπουκάλα από μπράντι ροδάκινου. Το μέρος ήταν αποπνικτικά ζεστό και γεμάτο κόσμο. Όλοι οι μασκαράδες φαίνονταν να απολαμβάνουν την αποκριά.

Μετά από λίγη ώρα, η ζέστη και οι φωνές έπαψαν να με ενοχλούν. Τέσσερα γεμάτα ποτήρια του θαυμάσιου λικέρ κυλούσαν σαν ελιξίριο στις φλέβες μου και τολμηρά όνειρα άρχισαν να στροβιλίζονται μέσα στο κεφάλι μου. Έβλεπα πια τα απρόσωπα πλήθη γύρω μου με καινούριο ενδιαφέρον και κατανόηση. Προσπαθούσαν και αυτοί να δραπετεύσουν εκείνο το βράδυ- να δραπετεύσουν από την εκνευριστική μονοτονία και την κουραστική κοινοτυπία. Ο χοντρός με τη στολή του κλόουν που καθόταν δίπλα μου μού φαινόταν γελοίος μια ώρα πριν, αλλά ήδη

είχα αρχίσει να τον συμπαθώ. Διαισθανόμουν την αίσθηση του ανικανοποίητου πίσω από τις μάσκες των άγνωστων και αντιλαμβανόμουν πόσο γενναία προσπαθούσαν να βρουν τη λησμονιά μέσα στις Απόκριες.

Κι εγώ ήθελα να ξεχάσω. Η μπουκάλα άδειασε. Άφησα το εστιατόριο και βγήκα ξανά στους δρόμους, μα αυτή τη φορά δεν ένιωθα πια μόνος. Περπατούσα λες κι ήμουν ο ίδιος ο βασιλιάς καρνάβαλος, ανταλλάσσοντας πειράγματα με τους περαστικούς.

Σε αυτό το σημείο η μνήμη μου θαμπώνει κάπως. Μπήκα σε ένα μπαρ για ένα ουίσκι με σόδα και μετά συνέχισα το δρόμο μου. Δεν μπορώ να πω πού με οδήγησαν τα βήματά μου. Ένιωθα να πετώ μερικά εκατοστά πάνω από το έδαφος, αλλά το μυαλό μου ήταν απόλυτα νηφάλιο.

Δεν σκεφτόμουν πεζά πράγματα. Μου ήρθε πάλι η σκέψη της συγγραφής και άρχισα να συλλογίζομαι την αρχαία Αίγυπτο. Περιπλανιόμουν μέσα στους αιώνες, βλέποντας οράματα μυστικών μεγαλείων.

Βρέθηκα σε έναν μισοφώτιστο, έρημο δρόμο.

Διέσχιζα τις Θήβες, ενώ αγάλματα σφιγγών με κοίταζαν αγριεμένα.

Έστριψα σε μια φωτισμένη λεωφόρο όπου χόρευαν μασκαράδες.

Ανακατεύτηκα με λευκοντυμένους διακόνους που λάτρευαν τον ιερό Άπι.

Ο όχλος φυσούσε με χάρτινες καραμούζες και πετούσε κομφετί.

Κάτω από τους στριγκούς ήχους των λαούτων, οι παρθένες του ναού με έραιναν με τριαντάφυλλα κόκκινα σαν το αίμα του προδομένου Όσιρη.

Όλα έμοιαζαν με όνειρο, καθώς τελικά μπήκα σε εκείνον τον απόμακρο δρόμο στη συνοικία των Κρεολών. Ψηλά σπίτια υψώνονταν έρημα κι από τις δυο πλευρές, εγκαταλειμμένα από τους ιδιοκτήτες τους οι οποίοι διασκέδαζαν σε πιο ευχάριστα σημεία. Τα κτίρια ήταν παλιά και, σύμφωνα με την παλιά μόδα, κολλημένα το ένα δίπλα στο άλλο.

Έμοιαζαν με αφύλαχτες σαρκοφάγους σε κάποιο ξεχασμένο τύμβο. Ακόμα και τα σκουλήκια τις είχαν εγκαταλείψει.

Κάτω από τις απότομες στέγες έχασκαν μικρά σκοτεινά παράθυρα.

Ήταν άδεια σαν τις κόγχες ενός κρανίου, κι όπως ένα κρανίο έκρυβαν κι αυτά κάποια μυστικά.

Μυστικά.

Όπως της αρχαίας Αιγύπτου.

Τότε είδα και τον άνδρα. Στεκόταν αμίλητος μέσα στις σκιές, λες και με περίμενε. Αποφάσισα να τον προσπεράσω όσο γινόταν πιο γρήγορα, αλλά κάτι επάνω του μου τράβηξε την προσοχή. Ήταν ντυμένος παράξενα.

Σαν ιερέας της αρχαίας Αιγύπτου!

Ήταν ψευδαίσθηση, ή μήπως πραγματικά φορούσε την τριπλή κορώνα του Όσιρη; Το λευκό του ράσο ήταν ολοφάνερο και στα λιγνά του χέρια κρατούσε το σκήπτρο του Σετ, του Αρχαίου Όφη.

Γεμάτος έκπληξη, έμεινα κοκαλωμένος κοιτάζοντάς τον. Εκείνος μου αντιγύρισε το βλέμμα με ένα ανέκφραστο πρόσωπο. Με μια γρήγορη χειρονομία

το δεξί του χέρι χώθηκε κάτω από το ράσο του. Εγώ πισωπάτησα τρομαγμένος καθώς το έβγαζε πάλι, κρατώντας- ένα τσιγάρο.

«Έχεις φωτιά, ξένε;» ρώτησε ο ιερέας.

Ύστερα γέλασα καθώς θυμήθηκα και κατάλαβα. Ήταν Απόκριες! Πραγματικά μου είχε κόψει τη χολή! Χαμογελώντας και έχοντας ακόμα μια φορά ανακτήσει την ψυχραιμία μου, άπλωσα τον αναπτήρα μου προς το μέρος του. Εκείνος τον χρησιμοποίησε και, καθώς η φλόγα τιναζόταν προς τα πάνω, με λοξοκοίταξε περίεργα. Τα γκρίζα μάτια του έλαμψαν ξαφνικά και φάνηκαν να με αναγνωρίζουν. Προς μεγάλη μου έκπληξη, με φώναξε με το όνομά μου.

«Τι μεγάλη σύμπτωση!» χασκογέλασε. «Εσύ δεν είσαι ο συγγραφέας; Έχω διαβάσει μερικά από τα πρόσφατα διηγήματά σου, αλλά δεν ήξερα πως βρίσκεσαι εδώ, στη Νέα Ορλεάνη».

Μουρμούρισα κάποια εξήγηση. Εκείνος με διέκοψε καλόκαρδα.

«Είναι μεγάλη τύχη για μένα. Λέγομαι Βάνινγκ-Ερρίκος Βάνινγκ. Ενδιαφέρομαι κι εγώ για τον αποκρυφισμό. Έχουμε πολλά κοινά σημεία».

Καθώς περπατούσαμε, ο κύριος Βάνινγκ ξεκίνησε μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση. Μίλησε με μεγάλες λεπτομέρειες για το μικρό "κύκλο" των φίλων του αποκρυφισμού. Συμπέρανα ότι αποκαλούσαν αυτή τη συντροφιά "Η Λέσχη του Φέρετρου", και περνούσαν πολύ από το χρόνο τους σε αναζητήσεις εξωτικών και μακάβριων παραλλαγών της τέχνης, της λογοτεχνίας και της μουσικής.

Εκείνο το βράδυ, σύμφωνα με τον οικοδεσπότη μου, η ομάδα θα γιόρταζε την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς με το δικό της ιδιαίτερο τρόπο. Απορρίπτοντας τις συνηθισμένες μασκαράτες, όλα τα μέλη και οι προσκεκλημένοι φίλοι τους έπρεπε να ντυθούν με αποκρυφιστικές μεταμφιέσεις. Αντί για κλόουν και πειρατές, θα παρίσταναν τις πιο εξωτικές μορφές του μύθου. Θα έκανα παρέα με λυκάνθρωπους, βρικόλακες, θεούς κι θεές, ιερείς και μάγους.

Θα πρέπει να ομολογήσω πως αυτά τα νέα δεν με ευχαρίστησαν ιδιαίτερα. Ποτέ δεν άντεχα τους ψευτο-αποκρυφιστές ή τους βαριεστημένους λάτρεις του μεταφυσικού. Οι φτηνές ασχολίες με τον πνευματισμό, την αστρολογία και τον τσαρλατανισμό του "ψυχισμού" ήταν πάντα απωθητικά για το γούστο μου.

Πιστεύω ότι δεν είναι σωστό να περιγελά κανείς τις παλιές λατρείες και τις μυστικές συνήθειες των χαμένων λαών. Αν η ομάδα του οικοδεσπότη μου ήταν μια από τις συνηθισμένες παρέες των μεσήλικων νευρωτικών και των χαζοχαρούμενων τεμπέληδων, τότε θα περνούσα μια πολύ ανιαρή βραδιά.

Όμως ο ίδιος ο Ενρίκους Βάνινγκ φαινόταν να διαθέτει κάτι παραπάνω από μια απλή, επιφανειακή γνώση. Οι έξυπνες αναφορές του σε διάφορα μυθολογικά μοτίβα των διηγημάτων μου φαίνονταν να δείχνουν μια βαθιά ενασχόληση και μια ειλικρινή αναζήτηση για όσα βρίσκονται πέρα από τα πιο μαύρα πέπλα της ανθρώπινης διανόησης. Μιλούσε πολύ εύγλωττα για τις έρευνές του σχετικά με τον μανιχαϊσμό και τις πρωτόγονες τελετουργίες.

Είχα απορροφηθεί τόσο πολύ από τα λόγια του, ώστε δεν πρόσεξα προς ποια κατεύθυνση με οδηγούσε, αν και ξέρω πως περπατούσαμε για αρκετή ώρα. Όταν τελικά σταματήσαμε, ήταν για να στρίψουμε σε ένα μακρύ μονοπάτι, περιτριγυρισμένο από πυκνούς θάμνους, το οποίο οδηγούσε στην είσοδο μια καλοφωτισμένης και εντυπωσιακής έπαυλης.

Για να πω την αλήθεια, ήμουν τόσο γοητευμένος από τις γραφικές εξιστορήσεις του Βάνινγκ ώστε δεν μπορώ να θυμηθώ την παραμικρή λεπτομέρεια του κήπου ή της πρόσοψης του σπιτιού.

Σαν υπνωτισμένος, ακολούθησα τον Βάνινγκ μέσα από την ανοιχτή πόρτα και μπήκα- σε έναν εφιάλτη.

Όταν είπα ότι το σπίτι ήταν φωτισμένο, εννοούσα πως ήταν λουσμένο στα κόκκινα χρώματα.

Ήταν σαν να είχαμε μπει στον προθάλαμο της Κόλασης. Πορφυρές αψίδες φωτός ακτινοβολούσαν από τις επιφάνειες τοίχων γεμάτων καθρέφτες. Βυσσινιές κουρτίνες έκλειναν εσωτερικές εισόδους, και το κόκκινο ταβάνι φαινόταν να αχνίζει από τις λάμπες γκαζιού που κρέμονταν μέσα σε κατακόκκινα χάλκινα δοχεία. Ένας υπηρέτης ντυμένος διάβολος μου πήρε το καπέλο και μου πρόσφερε ένα ποτήρι τσέρι.

Μείναμε μόνοι μέσα στο κόκκινο δωμάτιο, και ο Βάνινγκ γύρισε να με κοιτάξει, κρατώντας κι αυτός ένα ποτήρι.

"Σου αρέσει;" με ρώτησε. "Ένα χαρούμενο περιβάλλον για να φτιάξω τι διάθεση των καλεσμένων μου. Μια μικρή ιδέα που δανείστηκα από τον Πόε".

Θυμήθηκα την καταπληκτική *Μάσκα του Κόκκινου Θανάτου* και ένιωσα να εξοργίζομαι για αυτή την κακότεχνη και χυδαία σύληση.

Παρ' όλα αυτά, η εκκεντρικότητα του άνδρα συνέχιζε να μου κεντρίζει την προσοχή. Τουλάχιστον *προσπαθούσε* να κάνει κάτι. Ένιωσα σχεδόν συγκινημένος, καθώς ύψωσα το ποτήρι μου προς τον ψευτο-ιερέα της Αιγύπτου.

Το λικέρ έκαιγε στο λαιμό μου.

"Και τώρα, ας πάμε στους καλεσμένους μας". Τράβηξε μια κουρτίνα στο πλάι, και μπήκαμε σε ένα σπηλαιώδες δωμάτιο στα δεξιά.

Τα βελούδα στους τοίχους ήταν αυτή τη φορά πράσινα και μαύρα, ενώ ασημένια κηροπήγια έκαιγαν μέσα σε εσοχές. Η επίπλωση, ήταν αρκετά σύγχρονη και άνετη, αλλά όταν είδα τους καλεσμένους νόμισα για μια στιγμή ότι ονειρευόμουν και πάλι.

"Λυκάνθρωποι, θεοί και μάγοι», είχε πει ο Βάνινγκ. Δεν υπήρχε καμιά υπερβολή σε αυτή την περιγραφή. Οι παρευρισκόμενοι μέσα στο δωμάτιο αποτελούσαν ένα πάνθεο από όλες τις κολάσεις.

Είδα έναν χυδαίο Πάνα να χορεύει με μια σταφιδιασμένη μάγισσα. Μια θεά του έρωτα να αγκαλιάζει έναν ιερέα βουντού. Μια Βακχίδα να κολλάει λάγνα πάνω σε έναν γουρλομάτη δερβίση από το Ιρέμ. Υπήρχαν Δρυίδες, νάνοι, ξωτικά και αερικά, Βουδιστές καλόγεροι, σαμάνοι, ιέρειες, σάτυροι,

μάγοι, δαίμονες. Ήταν σαν ένα από τα αρχαία *σάββατα*, μια επαναφορά της αρχαίας αμαρτίας.

Ύστερα, καθώς ανακατεύτηκα με το πλήθος και άρχισαν οι συστάσεις, η πρώτη ψευδαίσθηση διαλύθηκε. Ο Πάνας ήταν απλά ένας γεροδεμένος μεσόκοπος κύριος με πρησμένα μάτια, η θεά μια έξυπνη δημοσιογράφος με το αρπακτικό βλέμμα μιας κοινής πόρνης, ο ιερέας βουντού ένας ευγενικός νεαρός αλειμμένος με καμένο φελλό και ένα ελαφρύ εγγλέζικο ψεύδισμα.

Γνώρισα καμιά δεκαριά προσκεκλημένους, αλλά σχεδόν αμέσως ξέχασα τα ονόματά τους. Με είχε ξαφνιάσει η φαινομενική περιφρόνηση του Βάνινγκ προς τους υπόλοιπους. Έφτασε στο σημείο να ειρωνευτεί ανοιχτά μερικούς από τους πιο ομιλητικούς.

"Διασκεδάστε", είπε τελικά, γυρίζοντάς τους την πλάτη και τραβώντας με από το χέρι. "Είναι όλοι τους γελοίοι", μου εμπιστεύτηκε χαμηλόφωνα. Υπάρχουν όμως και μερικοί άλλοι τους οποίους θέλω να γνωρίσεις".

Σε μια γωνιά ήταν καθισμένοι τέσσερις άνδρες. Όλοι φορούσαν ιερατικά άμφια διαφορετικών θρησκειών.

"Ο Δόκτωρ Ντέλβιν". Ένας γέρος με Βαβυλωνιακή στολή.

"Ο Ετιέν ντε Μαρινί". Ένας μελαχρινός, όμορφος ιερέας του Αδωνη.

"Ο Καθηγητής Βέιλνταν". "Ένας μουσάτος νάνος με τουρμπάνι.

"Ο Ρίτσαρντ Ρόις". Ένας νεαρός με γυαλιά και ράσο καλόγερου.

Η τετράδα υποκλίθηκε με ευγένεια. Αμέσως μετά τις συστάσεις, όμως, φάνηκαν να αποκτούν μεγαλύτερη οικειότητα. Μαζεύτηκαν γύρω από τον Βάνινγκ και εμένα με έναν μάλλον συνωμοτικό τρόπο, ενώ ο οικοδεσπότης μου μιλούσε χαμηλόφωνα στο αυτί μου.

"Αυτά είναι τα πραγματικά μέλη της ομάδας που σου ανέφερα. Είδα τον τρόπο με τον οποίο κοιτούσες τους υπόλοιπους καλεσμένους, και σε βεβαιώνω πως μοιράζομαι τις απόψεις σου. Εμείς εδώ είμαστε οι μυημένοι. Ίσως να αναρωτιέσαι για το λόγο της παρουσίας τους. Άσε με να σου εξηγήσω. Η επίθεση είναι η καλύτερη άμυνα".

"Η επίθεση είναι η καλύτερη άμυνα;" επανέλαβα εγώ απορημένος.

«Ναι. Ας υποθέσουμε τώρα πως εγώ και οι φίλοι μου είμαστε στην πραγματικότητα βαθιά μυημένοι στη μαύρη μαγεία».

Υπήρχε μια λεπτή ειρωνεία στον τρόπο που είχε προφέρει τις λέξεις «ας υποθέσουμε».

«Ας υποθέσουμε πως κάτι τέτοιο είναι αλήθεια. Σε μια τέτοια περίπτωση, δεν νομίζεις πως οι φίλοι του κύκλου μας θα είχαν αντιρρήσεις και θα προκαλούσαν κουτσομπολιά και έρευνες;»

«Ναι», παραδέχθηκα. «Κάτι τέτοιο μου φαίνεται λογικό».

«Ασφαλώς. Γιαυτό δημιουργήσαμε κι εμείς αυτό το σχέδιο κάλυψης. Διακηρύσσοντας δημόσια ένα εκκεντρικό ενδιαφέρον προς τον αποκρυφισμό και δείχνοντάς το στήνοντας αυτές τις γελοίες συγκεντρώσεις, μένουμε ανενόχλητοι ώστε να

προχωρούμε στα σοβαρά μας έργα. Δεν είναι έξυπνο;»

Χαμογέλασα, δείχνοντας τη συμφωνία μου. Ο Βάνινγκ δεν ήταν ηλίθιος.

«Μάθε πως ο δόκτωρ Ντέλβιν από εδώ είναι ένας από τους διασημότερους εθνολόγους αυτής της χώρας. Ο ντε Μαρινί είναι γνωστός αποκρυφιστής- ίσως θυμάσαι τη σχέση του με την υπόθεση Ράντολφ Κάρτερ, μερικά χρόνια πριν. Ο Ρόις είναι ο ιδιαίτερος βοηθός μου ενώ ο καθηγητής Βέιλνταν είναι ο γνωστός αιγυπτιολόγος Βέιλνταν».

Ήταν περίεργο πώς η Αίγυπτος παρουσιαζόταν συνεχώς μέσα στα γεγονότα εκείνης της βραδιάς!

«Φίλε μου, σου υποσχέθηκα κάτι ενδιαφέρον και θα σου το προσφέρω. Πρώτα όμως θα πρέπει να ανεχθούμε αυτά τα βόδια για μισή ώρα ακόμα. Ύστερα θα ανεβούμε στο δωμάτιό μας για μια αληθινή τελετή. Ελπίζω να δείξεις υπομονή».

Οι τέσσερις άνδρες υποκλίθηκαν ξανά καθώς ο Βάνινγκ με οδήγησε στο κέντρο της αίθουσας. Ο χορός είχε σταματήσει και μικρές παρέες έκαναν αδιάφορες συζητήσεις. Δαίμονες έπιναν κοκτέιλ και θυσιαστήρια θύματα έφτιαχναν με τέχνη το μακιγιάζ τους. Ο Ποσειδώνας με πέρασε με ένα πούρο στο στόμα. Η ευθυμία ήταν προσποιητή.

Η Μάσκα του Κόκκινου Θανάτου, σκέφτηκα. Και ύστερα- τον είδα.

Στην είσοδό του ήταν ολόιδιος ο Πόε. Οι μαυροπράσινες κουρτίνες στην άκρη του δωματίου άνοιξαν, κι αυτός γλίστρησε μέσα σαν να ξεπρόβαλλε

από τα κρυφά βάθη τους και όχι από την πόρτα που βρισκόταν πίσω τους.

Το φως των κεριών διέγραφε τη μορφή του καθώς περπατούσε. Μια γκρίζα αύρα έμοιαζε να καλύπτει κάθε του κίνηση. Μου δόθηκε η στιγμιαία εντύπωση ότι τον έβλεπα μέσα από ένα πρίσμα, επειδή ο αλλόκοτος φωτισμός τον έκανε να φαίνεται τη μια δυσδιάκριτος και την άλλη αδρός.

Ήταν η ψυχή της Αιγύπτου.

Το μακρύ λευκό ράσο έκρυβε ένα κορμί με παράξενες αναλογίες. Χέρια με γαμψά νύχια ξεπρόβαλλαν μέσα από φαρδιά μανίκια, σφίγγοντας ένα χρυσό σκήπτρο το οποίο είχε σκαλισμένο επάνω του το Μάτι του Ώρου.

Η κορυφή του ράσου κατέληγε σε ένα μαύρο ψηλό κολάρο, το οποίο τόνιζε ακόμα περισσότερο το τρομερό κεφάλι.

Ήταν το κεφάλι ενός κροκοδείλου πάνω στο κορμί ενός Αιγυπτίου ιερέα.

Το κεφάλι αυτό ήταν φριχτό. Ένα σαυροειδές κρανίο, πράσινο και φολιδωτό, άτριχο, γλιερό και αηδιαστικό. Μεγάλες οστεώδεις προεξοχές έκρυβαν στα βάθη τους τα γυαλιστερά μάτια. Ένα μακρύ μουσούδι μισάνοιγε για να αποκαλύψει μια μακριά ροδαλή γλώσσα και σειρές κοφτερών δοντιών.

Τι μάσκα!

Πάντοτε περηφανευόμουν ότι διαθέτω μια κάποια διαίσθηση. Εκείνη την ώρα, κοιτάζοντας αυτό το θρίαμβο της μακάβριας μεταμφίεσης, ένιωσα ένα σοκ να συγκλονίζει τις αισθήσεις μου. Ένιωσα πως αυτός ο μεταμφιεσμένος ήταν αληθινός- περισσότερο αληθινός από τους λιγότερο τερατώδεις συνδαιτυμόνες του. Η ίδια η εξωτικότητα της στολής του έπειθε ακόμα περισσότερο, ειδικά καθώς ερχόταν σε αντίθεση με τις πρόχειρες μεταμφιέσεις των υπολοίπων.

Έμοιαζε να είναι μόνος, και κανείς δεν προσπάθησε να του πιάσει κουβέντα καθώς περνούσε. Έκανα ένα βήμα μπροστά και χτύπησα τον Βάνινγκ στον ώμο. Ήθελα να κοιτάξει κι αυτός τον τύπο.

Ο Βάνινγκ, όμως, είχε απομακρυνθεί για να μιλήσει με τους μουσικούς της ορχήστρας. Κοίταξα πίσω, σχεδόν έτοιμος να πλησιάσω μόνος μου τον κροκοδειλάνθρωπο.

Είχε χαθεί.

Έψαξα μέσα στο πλήθος ανυπόμονα. Ήταν μάταιο. Είχε εξαφανιστεί.

Είχε εξαφανιστεί; Μήπως δεν είχε υπάρξει καθόλου; Τον είχα δει- ή μου φάνηκε πως τον είχα δει μονάχα για μια στιγμή. Ήμουν ακόμα κάπως ζαλισμένος, ενώ η Αίγυπτος μου τριβέλιζε το μυαλό. Ίσως να ήταν η υπερβολικά ξαναμμένη φαντασία μου. Μα τότε πάλι, γιατί τον είχα αισθανθεί τόσο αληθινό;

Δεν πήρα απάντηση σε αυτές τις απορίες μου, επειδή η προσοχή μου αποσπάστηκε από την παράσταση επάνω στην εξέδρα. Ο Βάνινγκ είχε ξεκινήσει την ημίωρη διασκέδαση των «καλεσμένων» του. Μου είχε πει ότι ήταν μια απλή βιτρίνα για να καλύψει τους πραγματικούς σκοπούς του, αλλά εγώ εντυπωσιάστηκα περισσότερο από όσο περίμενα.

Τα φώτα έγιναν σκούρα μπλε και οι σκιές μαβιές, καθώς οι καλεσμένοι έβρισκαν θέσεις. Από την

ορχήστρα ένα αρμόνιο άρχισε να παίζει, και η μουσική δυνάμωσε.

Ήταν το αγαπημένο μου κομμάτι- η εκπληκτική και μελωδικά μακάβρια πρώτη σκηνή από τη Λίμνη των Κύκνων του Τσαϊκόφσκι. Περιγελούσε, στρίγκλιζε, ψιθύριζε, μούγκριζε, απειλούσε, τρόμαζε. Εντυπωσίασε ακόμα και τους βαρετούς τύπους γύρω μου, κάνοντάς τους να σωπάσουν.

Ακολούθησε ένας Διαβολικός Χορός και στη συνέχεια μια τελετουργία Μαύρης Λειτουργίας με μια πραγματικά τρομαχτική ψευδαίσθηση ανθρωποθυσίας. Όλα ήταν πολύ παράξενα, πολύ μακάβρια και πολύ ψεύτικα. Όταν τελικά τα φώτα άναψαν ξανά και η ορχήστρα επέστρεψε στη θέση της, βρήκα τον Βάνινγκ και βγήκαμε βιαστικά από το δωμάτιο. Οι τέσσερις άλλοι συμμέτοχοι μας περίμεναν.

Ο Βάνινγκ μου έκανε νόημα να τους ακολουθήσω μέσα από τις κουρτίνες που βρίσκονταν κοντά στην εξέδρα των μουσικών. Περάσαμε απαρατήρητοι, και βρέθηκα σε έναν μακρύ σκοτεινό διάδρομο. Ο Βάνινγκ σταμάτησε μπροστά σε μια δρύινη πόρτα. Ένα κλειδί άστραψε, έτριξε και γύρισε. Βρεθήκαμε μέσα σε μια βιβλιοθήκη.

Ο χαμογελαστός οικοδεσπότης μας έδειξε καρέκλες, πούρα και ποτό. Το ποτό- ένα θαυμάσιο κονιάκ- έκανε και πάλι τις σκέψεις μου να παραστρατήσουν. Όλα έμοιαζαν με ψευδαίσθηση. Ο Βάνινγκ, οι φίλοι του, το σπίτι, όλη εκείνη η βραδιά. Όλα εκτός από τον άνδρα με τη μάσκα του κροκόδειλου. Έπρεπε να ρωτήσω τον Βάνινγκ...

Ξαφνικά, μια φωνή με επανέφερε στο παρόν. Ο Βάνινγκ μου μιλούσε. Η φωνή του ήταν σοβαρή και είχε μια περίεργη χροιά. Ήταν σαν να τον άκουγα να μιλάει για πρώτη φορά, λες και αυτός ήταν ο αληθινός Βάνινγκ, ενώ ο άλλος που είχα γνωρίσει ένας απλός σωσίας, το ίδιο ανυπόστατος όπως και οι αποκριάτικες στολές των καλεσμένων.

Καθώς μιλούσε, βρέθηκα στο επίκεντρο πέντε ζευγαριών ματιών: των γαλάζιων του Ντέλβιν, των διαπεραστικών καστανών του Μαρινί, των γκρίζων του Ρόις, των κεχριμπαρένιων του Βέλνταν και των μικροσκοπικών μεταλλικών ματιών του ίδιου του Βάνινγκ. Όλα φαίνονταν να μου κάνουν την ίδια ερώτηση:

«Τολμάς;»

Όμως αυτό που είπε ο Βάνινγκ ήταν κάτι πολύ πιο κοινότυπο.

«Σου υποσχέθηκα κάτι το ασυνήθιστο. Γιαυτό το λόγο άλλωστε είσαι εδώ. Θα πρέπει να παραδεχθώ ότι τα κίνητρά μου δεν είναι αποκλειστικά και μόνο αλτρουιστικά. Σε χρειάζομαι. Έχω διαβάσει τα διηγήματά σου. Πιστεύω πως είσαι ένας ειλικρινής ερευνητής, και θέλω τόσο τις γνώσεις σου όσο και τις συμβουλές σου. Αυτός είναι και ο λόγος που δεχόμαστε έναν ξένο στον κύκλο μας. Σε εμπιστευόμαστε- πρέπει να σε εμπιστευτούμε».

«Μπορείτε να το κάνετε», είπα εγώ ήρεμα. Για πρώτη φορά συνειδητοποιούσα πως ο Βάνινγκ δεν ήταν μόνο ειλικρινής αλλά και νευρικός. Το χέρι που κρατούσε το πούρο έτρεμε και ιδρώτας είχε μαζευτεί κάτω από την αιγυπτιακή κουκούλα. Ο Ρόις έσφιγγε τη ζώνη του καλογερίστικου ράσου του. Οι

άλλοι τρεις συνέχιζαν να με παρατηρούν, και η σιωπή τους ήταν ακόμα πιο ανησυχητική από την αφύσικη ειλικρίνεια της φωνής του Βάνινγκ.

Τι ήταν όλα αυτά; Ήμουν ναρκωμένος και ονειρευόμουν; Γαλάζια φώτα, μάσκες κροκοδείλων και ένα μελοδραματικό μυστικό. Κι όμως, τα πίστευα όλα.

Πίστεψα, όταν ο Βάνινγκ πίεσε ένα μοχλό στο πελώριο τραπέζι της βιβλιοθήκης, έτσι ώστε τα ψεύτικα συρτάρια άνοιξαν προς τα έξω αποκαλύπτοντας ένα μεγάλο κενό χώρο. Πίστεψα όταν τον είδα να βγάζει έξω το φέρετρο της μούμιας με τη βοήθεια του Μαρινί.

Άρχισα να ενδιαφέρομαι πριν ακόμα μου μιλήσει για την συγκεκριμένη περίπτωση. Πήγε σε ένα ράφι και γύρισε πίσω με μια αγκαλιά βιβλία. Μου τα έδωσε σιωπηλά. Ήταν τα διαπιστευτήριά του. Επιβεβαίωναν όλα όσα μου είχε πει.

Μόνο ένας αναγνωρισμένος αποκρυφιστής και μυημένος θα μπορούσε να κατέχει αυτούς τους παράξενους τόμους. Λεπτά κομμάτια γυαλιού προστάτευαν τα φθαρμένα εξώφυλλα του κακόφημου Βιβλίου του Έιμπον, της πρώτης έκδοσης των Δαιμονικών Λατρειών και του σχεδόν θρυλικού De Vermis Mysteriis.

Ο Βάνινγκ κατάφερε να χαμογελάσει διακρίνοντας το φως της αναγνώρισης στο πρόσωπό μου.

«Έχουμε προχωρήσει αρκετά βαθιά αυτά τα τελευταία χρόνια», είπε. «Γνωρίζεις τι κρύβουν αυτά τα βιβλία».

Γνώριζα. Είχα γράψει και ο ίδιος σχετικά με το De Vermis Mysteriis και υπήρχαν φορές που τα λόγια του Λούντβιχ Πριν με γέμιζαν με έναν αόριστο φόβο και μια ακαθόριστη απέχθεια.

Ο Βάνινγκ άνοιξε τον τελευταίο τόμο. «Πιστεύω ότι το έχεις διαβάσει κι εσύ. Το αναφέρεις στα έργα σου».

Μου έδειξε ένα περίεργο κεφάλαιο με τον τίτλο *Σαρακινικές Τελετουργίες*.

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι. Γνώριζα τις *Σαρακινικές Τελετουργίες* πολύ καλά. Αναφέρονταν στο μυστηριώδες ταξίδι του Πριν στην Αίγυπτο και τη Μέση Ανατολή, στην περίοδο που υποστήριζε πως ήταν η εποχή των Σταυροφόρων. Μέσα εκεί αποκάλυπτε τους θρύλους για τους εφρίτες και τα τζίνι, τα μυστικά των οργανώσεων των Ασασίνων, τους μύθους για τους αραβικούς πτωματοφάγους δαίμονες και τις μυστικές πρακτικές των αιρέσεων των δερβίσηδων. Μέσα εκεί είχα βρει πλούσιο υλικό πάνω στους θρύλους της αρχαίας Αιγύπτου. Θα πρέπει να ομολογήσω ότι πολλές ιστορίες μου βασίζονταν σε αυτές τις σαρακοφαγωμένες σελίδες.

Ξανά η Αίγυπτος! Κοίταξα το φέρετρο της μούμιας.

Ο Βάνινγκ και οι άλλοι με παρατηρούσαν επίμονα. Τελικά ο οικοδεσπότης μου σήκωσε τους ώμους.

«Άκου», μου είπε. «Θα σου φανερώσω τα χαρτιά μου. Όπως σου είπα, θα πρέπει να σε εμπιστευτώ».

«Προχώρα», του είπα εγώ ανυπόμονα. Τέτοια μυστικοπαθής συμπεριφορά ήταν εκνευριστική.

«Όλα ξεκίνησαν από αυτό εδώ το βιβλίο», είπε ο Βάνινγκ. «Ο Ρόις κατάφερε και το ξετρύπωσε για μένα. Αρχικά ενδιαφερθήκαμε για το θρύλο της

Βουβάστης. Σκέφτηκα για λίγο να αρχίσω κάποιες έρευνες στην Κορνουάλη- ερευνώντας πρώτα τα αιγυπτιακά ερείπια της Αγγλίας. Ύστερα όμως ανακάλυψα ένα πιο γόνιμο έδαφος στην αυθεντική αιγυπτιολογία. Όταν ο καθηγητής Βέιλνταν έφυγε για μιαν αποστολή πριν ένα χρόνο, τον εξουσιοδότησα να φέρει πίσω ο,τιδήποτε ενδιαφέρον θα μπορούσε να ανακαλύψει, με οποιοδήποτε τίμημα. Επέστρεψε την προηγούμενη εβδομάδα μαζί με αυτό».

Ο Βάνιγκ πλησίασε το φέρετρο της μούμιας και εγώ τον ακολούθησα.

Δεν χρειαζόταν να μου εξηγήσει περισσότερα. Μια λεπτομερής εξέταση του φέρετρου, σε συνδυασμό με τα όσα γνώριζα από τις Σαρακινικές Τελετουργίες, με έκαναν να βγάλω το συμπέρασμά μου.

Τα ιερογλυφικά και τα σκαλίσματα πάνω στο φέρετρο αποκάλυπταν πως περιείχε το σώμα ενός Αιγύπτιου ιερέα του θεού Σέμπεκ. Οι Σαρακινικές Τελετουργίες είχαν τη δική τους άποψη για αυτό το θεό.

Για μια στιγμή επανέφερα στο μυαλό τις γνώσεις μου πάνω στο θέμα. Σύμφωνα με τους πιο διάσημους αρχαιολόγους, ο Σέμπεκ ήταν μια κατώτερη θεότητα της ευφορίας και του Νείλου. Αν οι αναγνωρισμένες αυθεντίες είχαν δίκιο, μόνο τέσσερις μούμιες ιερέων του είχαν ποτέ βρεθεί, παρ΄ όλο που πολυάριθμα αγαλματίδια και τοιχογραφίες μαρτυρούσαν τη λατρεία που αποδιδόταν στο θεό αυτό. Οι αιγυπτιολόγοι δεν είχαν ανακαλύψει τον ολοκληρωμένο μύθο του θεού, αν και ο Γουάλις-Μπατζ είχε κάνει μερικές ανορθόδοξες υποθέσεις και συσχετίσεις.

Ο Λούντβιχ Πριν, όμως, είχε σκαλίσει τα πράγματα περισσότερο. Θυμήθηκα τα λόγια του με ένα ρίγος.

Στις Σαρακινικές Τελετουργίες, ο Πριν μιλούσε για όσα είχε μάθει από Αλεξανδρινούς μάντεις, για τα ταξίδια του την έρημο και τις μυστικές λεηλασίες που έκανε σε τάφους των κρυμμένων κοιλάδων του Νείλου.

Αναφερόταν σε έναν ιστορικά εξακριβωμένο θρύλο, δηλαδή για το πώς το αιγυπτιακό ιερατείο απέκτησε εξουσία και πώς οι υπηρέτες των σκοτεινών θεών της φύσης έλεγχαν τους Φαραώ και ουσιαστικά κυβερνούσαν οι ίδιοι τη χώρα. Η αιγυπτιακή θρησκεία και οι θεοί της βασίζονταν σε απόκρυφες πραγματικότητες. παράξενα υβρίδια περπατούσαν πάνω στο πρόσωπο της γης όταν αυτή ήταν νέα. Γιγάντια πλάσματα, μισά άνθρωποι και μισά ζώα. Ο φιδόμορφος Σετ, η σαρκοφάγος Βουβάστη και ο μεγάλος Όσιρις δεν μπορεί να πλάστηκαν απλά και μόνο από τη φαντασία των ανθρώπων. Συνδύαζα τον Θωθ με τις ιστορίες για άρπιυες και τον τσακαλοκέφαλο Άνουβη με το θρύλο των λυκάνθρωπων.

Όχι, οι αρχαίοι σχετίζονταν με στοιχειακές δυναμεις και πλάσματα από το υπερπέραν. Μπορούσαν να επικαλεστούν τους θεούς τους, τους ανθρώπους με τα κεφάλια ζώων, και από εκεί να πάρουν τη δύναμή τους.

Ο λόγος των ιερέων ήταν νόμος. Η χώρα γέμισε με πλούσιους ναούς και κάθε έβδομος κάτοικος

όφειλε να υπηρετεί εκεί. Θυμίαμα υψωνόταν μπροστά σε χιλιάδες βωμούς- θυμίαμα και αίμα. Τα ζωόμορφα στόματα των θεών διψούσαν για αίμα.

Οι ιερείς είχαν κάνει παράξενες συμφωνίες με τους θεϊκούς Κυρίους τους. Αφύσικες διαστροφές έδιωξαν τη λατρεία της Βουβάστης από την Αίγυπτο και ένα ακατονόμαστο βδέλυγμα έκανε το σύμβολο και την ιστορία του Νιαρλαθοτέπ να ξεχαστούν. Το ιερατείο, όμως, γινόταν όλο και ισχυρότερο, οι θυσίες πιο εξωφρενικές και τα ανταλλάγματα μεγαλύτερα.

Για χάρη των αιώνιων μετενσαρκώσεων, πρόσφεραν τα πάντα στους θεούς και ικανοποιούσαν τις παράξενες ορέξεις τους. Για να εξασφαλίσουν τις μούμιες τους με θεϊκές κατάρες, πρόσφεραν αιματηρές θυσίες.

Ο Πριν αναφέρεται στη λατρεία του Σέμπεκ με ιδιαίτερες λεπτομέρειες. Οι ιερείς πίστευαν πως ο Σέμπεκ, σαν θεός της γονιμότητας, εξουσίαζε τις πηγές της αιώνιας ζωής. Θα τους περιφρουρούσε μέσα στους τάφους τους μέχρι που να ολοκληρωθεί ο κύκλος των μετενσαρκώσεων και θα αφάνιζε τους εχθρούς που θα τολμούσαν να βεβηλώσουν τους τύμβους τους. Του πρόσφεραν παρθένες οι οποίες κομματιάζονταν μέσα στα σαγόνια ενός χρυσού κροκόδειλου, επειδή ο Σέμπεκ, ο θεός-κροκόδειλος του Νείλου, είχε ανθρώπινο σώμα, κεφάλι κροκόδειλου, και τις λάγνες ορέξεις και των δύο.

Οι περιγραφές των τελετών αυτών είναι αποκρουστικές. Οι ιερείς φορούσαν μάσκες κροκοδείλων σε μίμηση της γήινης υπόστασης του θεού τους. Πίστευαν πως, μια φορά το χρόνο, ο ίδιος ο

Σέμπεκ εμφανιζόταν στους αρχιερείς του Ναού στη Μέμφιδα, και ότι και τότε έπαιρνε τη μορφή ανθρώπου με κεφάλι κροκοδείλου.

Οι λάτρεις του πίστευαν πως θα φρουρούσε τους τάφους τους-και αμέτρητες παρθένες πέθαναν μέσα σε φριχτή αγωνία για να στηρίξουν αυτή την πίστη.

Όλα αυτά τα θυμήθηκα βιαστικά ενώ κοιτούσα τη μούμια του ιερέα του Σέμπεκ. Ήταν ξετύλιχτη και βρισκόταν κάτω από ένα γυάλινο σκέπασμα το οποίο ο Βάνινγκ αφαίρεσε.

«Ξέρεις την ιστορία, λοιπόν», είπε, διαβάζοντας τα μάτια μου. «Έχω τη μούμια εδώ και μια εβδομάδα. Έχει υποστεί κάποια χημική επεξεργασία, χάρη στον Βέιλνταν. Πάνω στο στήθος της ανακάλυψα αυτό εδώ».

Μου έδειξε ένα φυλαχτό από διάφανο νεφρίτημια σαυροειδή μορφή καλυμμένη με ιερογλυφικά.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα.

«Ένας μυστικός κώδικας του ιερατείου. Η μετάφραση; Μια κατάρα- παρόμοια με αυτήν που αναφέρει ο Πριν- η οποία θα πέσει στα κεφάλια των τυμβωρύχων. Τους απειλεί με την εκδίκηση του ίδιου του Σέμπεκ. Πολύ ανατριχιαστικές εκφράσεις».

Η άνεση του Βάνινγκ ήταν προσποιητή. Μπορούσα να το δω και από τις νευρικές κινήσεις των υπόλοιπων. Ο δόκτωρ Ντέλβιν ξερόβηχε, ο Ρόις έσφιγγε το ράσο του, ο Μαρινί είχε ζαρώσει το μέτωπο. Ο κοντός σαν νάνος καθηγητής Βέιλνταν μας πλησίασε. Κοίταξε τη μούμια για αρκετή ώρα, λες

και αναζητούσε κάποια απάντηση μέσα στις άδειες κόγχες που ατένιζαν τυφλά το μισοσκόταδο.

«Πες του τη γνώμη μου, Βάνινγκ», είπε χαμηλόφωνα.

«Ο Βέιλνταν έκανε κάποιες έρευνες. Κατάφερε να περάσει τη μούμια από τις αρχές, αλλά του κόστισε πολλά χρήματα. Μου είπε πού την ανακάλυψε, και η ιστορία δεν είναι ευχάριστη. Εννιά από τους καμηλιέρηδες του καραβανιού πέθαναν στο ταξίδι της επιστροφής, αν και αυτό μπορεί απλώς να οφειλόταν στον τύφο. Τώρα όμως φοβάμαι πως ο καθηγητής μας πρόδωσε».

«Δεν είναι έτσι», τον διέκοψε απότομα ο Βέιλνταν. «Σου είπα να ξεφορτωθείς τη μούμια γιατί θέλω να ζήσω. Υπήρξε κάποια πρόταση να τη χρησιμοποιήσουμε για τελετές, αλλά κάτι τέτοιο δεν είναι δυνατόν. Βλέπεις, εγώ τουλάχιστον πιστεύω στην κατάρα του Σέμπεκ.

«Θα γνωρίζεις ασφαλώς ότι μόνο τέσσερις μούμιες των ιερέων του έχουν βρεθεί ποτέ. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι υπόλοιπες αναπαύονται μέσα σε μυστικές κρύπτες. Οι τέσσερις αρχαιολόγοι που τις ανακάλυψαν είναι νεκροί. Γνώριζα τον Πάντιγκτον, ο οποίος ανακάλυψε την τρίτη. Είχε κάνει αρκετές μελέτες πάνω στο μύθο της κατάρας, αλλά πέθανε πριν προλάβει να τις δημοσιεύσει. Το τέλος του ήταν μάλλον παράξενο. Έπεσε από μια γέφυρα μέσα στη λίμνη με τους κροκόδειλους του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου. Όταν τον έβγαλαν έξω ήταν αγνώριστος».

Ο Βάνινγκ κοίταξε προς το μέρος μου. «Βλακείες για μωρά παιδιά», είπε υποτιμητικά. Ύστερα συνέχισε με μεγαλύτερη σοβαρότητα. «Αυτός είναι και ένας από τους λόγους που σου ζήτησα να έρθεις εδώ και να μοιραστείς το μυστικό μας. Πες μου τη γνώμη σου σαν ερευνητής και αποκρυφιστής. Πρέπει να πετάξω τη μούμια; Πιστεύεις σε αυτό το παραμύθι της κατάρας. Εγώ δεν το πιστεύω, αλλά τελευταία νιώθω πολύ ανήσυχα. Έχω εμπειρία πολλών παράξενων συμπτώσεων και πιστεύω στην αλήθεια των αναφορών του Πριν. Δεν έχει σημασία για ποιο σκοπό θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε τη μούμια. Θα είναι μια βεβήλωση αρκετά μεγάλη για να εξοργίσει οποιονδήποτε θεό. Δεν θα μου άρεσε να έχω ένα κροκοδειλοκέφαλο πλάσμα στο κατόπι μου. Τι λες;»

Τότε θυμήθηκα τον άνδρα με τη μάσκα. Ήταν ντυμένος σαν ιερέας του Σέμπεκ, σε μίμηση του θεού του. Μίλησα για αυτόν στον Βάνινγκ. «Ποιος είναι;» ρώτησα. «Θα έπρεπε να είναι κι αυτός μαζί μας. Ταιριάζει απόλυτα με την περίσταση».

Ο τρόμος του Βάνινγκ δεν ήταν προσποιητός. Όταν είδα την αντίδρασή του, μετάνιωσα που είχα μιλήσει.

«Σου ορκίζομαι πως δεν είδα κανέναν τέτοιο καλεσμένο! Πρέπει να βρούμε αυτόν τον άνδρα αμέσως!»

«Ίσως να είναι κάποια ευγενική μορφή εκβιασμού», είπα εγώ. «Ίσως να γνωρίζει για την παρανομία σας και ζητά λεφτά για να κρατήσει το στόμα του κλειστό».

«Ίσως», είπε ο Βάνινγκ, χωρίς καμιά πεποίθηση. Γύρισε προς τους άλλους.

«Γρήγορα», είπε. «Επιστρέψτε στο άλλο δωμάτιο και ψάξτε ανάμεσα στους προσκεκλημένους. Βουτήξτε αυτόν τον άγνωστο και φέρτε τον εδώ».

«Να καλέσουμε την αστυνομία;» πρότεινε ο Ρόις νευρικά.

«Όχι, ηλίθιε! Κουνηθείτε!»

Οι τέσσερις άνδρες βγήκαν από το δωμάτιο και τα βήματά τους έσβησαν στο διάδρομο.

Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής. Ο Βάνινγκ προσπάθησε να χαμογελάσει. Εγώ βρισκόμουν μέσα σε μια παράξενη ομίχλη λήθης. Η Αίγυπτος των ονείρων μου- να ήταν αληθινή; Γιατί με είχε εντυπωσιάσει τόσο πολύ μια μονάχα ματιά του μυστηριώδους άνδρα; Οι ιερείς του Σέμπεκ έχυναν αίμα για να εξασφαλίσουν την εκδίκηση. Θα μπορούσε αυτό να εκπληρώσει την αρχαία κατάρα; Ή μήπως ο Βάνινγκ ήταν τρελός;

Ένας ανεπαίσθητος ήχος....

Γύρισα. Στην πόρτα στεκόταν ο άνδρας με τη μάσκα του κροκόδειλου.

«Νάτος!» φώναξα. «Αυτός είναι ο-»

Ο Βάνινγκ είχε γείρει πάνω στο τραπέζι και το πρόσωπό του είχε γίνει σταχτί. Κοιτούσε μονάχα τη μορφή στο κατώφλι, αλλά ήταν σαν να μου έστελνε ένα τηλεπαθητικό μήνυμα.

Ο άνδρας με τη μάσκα του κροκόδειλου... ήμουν ο μόνος που τον είχα δει. Ονειρευόμουν την Αίγυπτο. Κι εκεί, μέσα σε εκείνο το δωμάτιο, υπήρχε η κλεμμένη μούμια ενός ιερέα του Σέμπεκ.

Ο Σέμπεκ ήταν ένα θεός με κεφάλι κροκοδείλου και οι ιερείς του ντύνονταν καθ΄ ομοίωσή του- φορούσαν μάσκες κροκοδείλων.

Μόλις είχα προειδοποιήσει τον Βάνινγκ για την εκδίκηση των αρχαίων. Την πίστευε και ο ίδιος, και είχε τρομοκρατηθεί όταν του είπα τι είχα δει. Τώρα στην πόρτα στεκόταν ο σιωπηλός ξένος. Τι πιο λογικό από το να πιστέψει κανείς ότι ήταν ένας νεκραναστημένος ιερέας που είχε έρθει να εκδικηθεί την προσβολή σε έναν συνάδελφό του;

Παρ΄ όλα αυτά, δεν μπορούσα να το πιστέψω. Ακόμα και τώρα που τον έβλεπα μπροστά μου, δεν μπορούσα να υποθέσω το σκοπό του. Ακόμα κι όταν ο Βάνινγκ ζάρωσε βογκώντας πάνω στο φέρετρο της μούμιας, Εγώ δεν είχα πειστεί.

Ύστερα όλα έγιναν τόσο γρήγορα ώστε δεν μου δόθηκε χρόνος να αντιδράσω. Ενώ ήμουν έτοιμος να μιλήσω στον αλλόκοτο εισβολέα, ξέσπασε η καταστροφή. Το σώμα κάτω από το λευκό ράσο κινήθηκε με μια παράξενη κυματοειδή κίνηση. Την επόμενη στιγμή, στεκόταν πάνω από τον έντρομη μορφή του οικοδεσπότη μου. Είδα τα γαμψά νύχια να χώνονται στους καμπουριασμένους ώμους, ενώ τα σαγόνια της μάσκας κατέβηκαν και κινήθηκαν. Κινήθηκαν προς τον τρεμάμενο λαιμό του Βάνινγκ.

Καθώς αναπηδούσα, οι σκέψεις μου ήταν παράξενα νωθρές. «Διαβολικά έξυπνος φόνος», σκέφτηκα. «Μοναδικό όπλο. Μια μάσκα με ειδικό μηχανισμό. Θα είναι κάποιος φανατικός».

Τα μάτια μου, με έναν αφηρημένο τρόπο, παρατηρούσαν το τερατώδες μουσούδι να δαγκώνει το λαιμό του Βάνινγκ. Ύστερα, με ξαφνική αποφασι-

στικότητα, άρπαξα το μανίκι του λευκού ράσου, και με το ελεύθερο χέρι μου τράβηξα τη μάσκα του φονιά.

Ο δολοφόνος γύρισε απότομα και έσκυψε. Το χέρι μου γλίστρησε, και για μια στιγμή ακούμπησε πάνω στα ματωμένα σαγόνια.

Ύστερα, σαν αστραπή, ο εισβολέας γύρισε και εξαφανίστηκε, ενώ εγώ έμεινα να ουρλιάζω πλάι στο κομματιασμένο σώμα που ήταν πεσμένο πάνω στο φέρετρο του ιερέα του Σέμπεκ.

Ο Βάνινγκ ήταν νεκρός. Ο δολοφόνος του είχε εξαφανιστεί. Το σπίτι ήταν γεμάτο καλεσμένους. Δεν είχα παρά να βγω στην πόρτα και να φωνάξω βοήθεια.

Δεν το έκανα. Έμεινα για μια στιγμή στη θέση μου ουρλιάζοντας, ενώ τα πάντα γύριζαν γύρω μου· τα λεκιασμένα από το αίμα βιβλία, η μούμια της οποίας το στήθος είχε συνθλιφτεί πάνω στην πάλη, το κατασπαραγμένο άψυχο πτώμα. Όλα θάμπωναν μπροστά στα μάτια μου.

Λίγο μετά, ξαναβρήκα τον έλεγχο του σώματός μου. Το έβαλα στα πόδια.

Θα ήθελα η ιστορία μου να τέλειωνε εδώ, μα κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει. Πρέπει να βγουν κάποια συμπεράσματα. Η αλήθεια πρέπει να αποκαλυφθεί, ώστε να ξαναβρώ τη γαλήνη.

Θα είμαι ειλικρινής. Ξέρω πως η ιστορία θα ήταν πιο καλή αν ρωτούσα τον μπάτλερ για τον άνδρα με τη μάσκα του κροκόδειλου και εκείνος μου απαντούσε πως τέτοιο πρόσωπο δεν είχε μπει στο σπίτι. Αυτό που γράφω όμως, δεν είναι ένα διήγημα αλλά η αλήθεια.

Εγώ προσωπικά είμαι βέβαιος πως ήταν εκεί, και όταν σκότωσε τον Βάνινγκ δεν στάθηκα για να μιλήσω με άλλον άνθρωπο. Έκανα εκείνη την απεγνωσμένη προσπάθεια να αρπάξω τον μασκοφορεμένο δολοφόνο, και μετά βγήκα ουρλιάζοντας από το δωμάτιο. Πέρασα ανάμεσα από τους καλεσμένους χωρίς καν να τους ειδοποιήσω, και τελικά στάθηκα λαχανιασμένος μέσα στο δρόμο. Ο τρόμος καβαλούσε στους ώμους μου και με έσπρωχνε να συνεχίσω, μέχρι που βρέθηκα χωρίς να καταλάβω πως μέσα στους φωτισμένους δρόμους και τα γελαστά πλήθη που είχαν μακάρια άγνοια των όσων είχα αντικρίσει.

Άφησα τη Νέα Ορλεάνη χωρίς να μάθω περισσότερες λεπτομέρειες. Εσκεμμένα δεν αγόρασα εφημερίδα, ώστε να μη μάθω αν η αστυνομία ανακάλυψε το πτώμα του Βάνινγκ και αν είχε αρχίσει έρευνες για το θάνατό του. Ποτέ δεν προσπάθησα να μάθω περισσότερα, ούτε και θα το τολμήσω. Ίσως να υπάρχει κάποια λογική εξήγηση για όλα αυτά, ή ίσως πάλι...

Προτιμώ να μην είμαι βέβαιος. Προσπαθώ απεγνωσμένα να πείσω τον εαυτό μου πως ήταν μεθυσμένος και πως ολόκληρο το συμβάν, ή τουλάχιστον το σημείο του φόνου, ήταν μια παραίσθηση. Είχα πει στον Βάνινγκ την αλήθεια για το θρύλο του Σέμπεκ, και τα λόγια μου είχαν επαληθευθεί με τον πιο φριχτό τρόπο.

Το συνειδητοποίησα την τελευταία στιγμή, όταν είδα τον άγνωστο να βυθίζει τα παράξενα κατασκευασμένα σαγόνια του στο λαιμό του ταλαίπωρου

Βάνινγκ. Ήταν τότε που τον κράτησα για μια στιγμή πριν ξεγλιστρήσει.

Εκείνη την τρομερή στιγμή, τον κράτησα από το ματωμένο μουσούδι της εκπληκτικά αληθοφανούς μάσκας. Ήταν μονάχα ένα δευτερόλεπτο απαίσιας επαφής πριν εξαφανιστεί, αλλά ήταν αρκετό.

Γιατί όταν έπιασα το ματωβαμμένο ερπετοειδές μουσούδι, κάτω από τα δάχτυλά μου δεν ένιωσα κάποια άψυχο υλικό, αλλά ζωντανή σάρκα!

ΤΟ ΕΚΘΕΜΑ Νο 249

του Σερ Αρθουρ Κόναν Ντόιλ

Σίγουρα δεν υπάρχει άνθρωπος ο οποίος να μη γνωρίζει τον θρυλικό Σέρλοκ Χολμς, το δαιμόνιο ντετέκτιβ που έχει εξάψει τη φαντασία εκατομμυρίων ανθρώπων με τις αποκαλύψεις αμέτρητων διαβολικών εγκλημάτων. Ο δημιουργός του, ο Σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ, δεν περιόρισε το έργο του μόνο στις ιστορίες του Χολμς. Ασχολήθηκε με κάθε είδος της φανταστικής λογοτεχνίας, και περισσότερο με τον κόσμο του υπερφυσικού. Η ιστορία που ακολουθεί είναι ένα σπάνιο δείγμα λογοτεχνίας τρόμου του μεγάλου δάσκαλου των διηγημάτων μυστηρίου.

Θ.Μ.

Για τη σχέση του Εντουαρντ Μπέλινγκαμ με τον Γουίλιαμ Μόνκχάουζ Λι, και για την αιτία του μεγάλου τρόμου του Αμπερκρόμπι Σμιθ, μάλλον δεν θα μπορέσει κανείς να εκφέρει ολοκληρωμένη κρίση. Είναι αλήθεια πως έχουμε την πλήρη και ευκρινή μαρτυρία του ίδιου του Σμιθ, η οποία μπορεί να διασταυρωθεί με τα λεγόμενα του Τόμας Στάιλς του υπηρέτη, του Αιδεσιμότατου Πλάμπτρι Πίτερσον, και όλων των άλλων που έτυχε να δουν ή να ακούσουν κάτι σε αυτή την παράξενη αλληλουχία γεγονότων. Παρ΄ όλα αυτά, η ιστορία βασίζεται ουσιαστικά μόνο στον ίδιο τον Σμιθ, και οι περισσότεροι θα σκεφτούν πως είναι πιο πιθανό ένα μυαλό, όσο και αν φαίνεται εξωτερικά να έχει τα λογικά του, να

πάσχει από κάποια παράξενη στρέβλωση στη λειτουργία του, παρά να παραδεχθούν πως η φυσική τάξη των πραγμάτων παραβιάστηκε με τόσο ατάξη των πραγμάτων παραβιάστηκε με τόσο ανοιχτό τρόπο σε ένα τόσο φημισμένο κέντρο σπουδών και διαφώτισης όπως το Πανεπιστήμιο του Όξφορντ.

Σε μια πτέρυγα αυτού που θα ονομάζουμε Παλιό Κολέγιο στο Όξφορντ υπάρχει ένας γωνιακός πυργίσκος πολύ μεγάλης ηλικίας. Η βαριά αψίδα που περικλείει την ανοιχτή του πόρτα έχει λυγίσει στη μέση από το βάρος των αιώνων, και οι γκρίζες πέτρες του, λεκιασμένες από τους λειχήνες, ήταν ενωμένες μεταξύ τους με λυγαριές και κισσούς, λες και η ίδια η μάνα φύση έχει βαλθεί να τις στεριώσει ενάντια στον άνεμο και την κακοκαιρία. Από την πόρτα ξεκινά μια πέτρινη σκάλα η οποία ανεβαίνει ελικοειδώς, περνά δυο ορόφους και καταλήγει σε έναν τρίτο, με τα σκαλιά φθαρμένα και βαθουλωμένα από αμέτρητες γενιές αναζητητών της γνώσης. Η ζωή έχει κυλήσει σαν νερό από αυτή τη σκάλα, και σαν νερό έχει αφήσει λείες αυλακιές πίσω της. Πόσο πλούσια και δυνατή ήταν αυτή η παλίρροια του νεαρού εγγλέζικου αίματος, από τις μέρες των ρασοφόρων σοφών μέχρι τους θερμοκέφαλους νέους μιας κατοπινής εποχής. Τι είχε απομείνει τώρα από όλες αυτές τις ελπίδες, από όλους αυτούς τους αγώνες και τη φλογισμένη ενεργητικότητα, πέρα από μερικά σκαλίσματα πάνω στην ταφόπλακα ενός παλιού νεκροταφείου ή μια χούφτα σκόνη σε κάποιο σαπισμένο φέρετρο; Κι όμως, η σιωπηλή σκάλα και ο παλιός γκρίζος τοίχος με ζώνες, χιάσματα και τόσα άλλα εραλδικά σχέδια ευδιάκριτα ακόμη πάνω στην επιφάνειά του, στέκονται ακόμα, σαν καταθλιπτικές σκιές του παρελθόντος.

Το Μάιο του 1884, τρεις νεαροί κατοικούσαν στα δωμάτια του παλιού πυργίσκου. Το κάθε διαμέρισμα το αποτελούσαν ένα απλό καθιστικό και ένα υπνοδωμάτιο, ενώ τα δυο αντίστοιχα δωμάτια του ισογείου χρησίμευαν για κατοικία του υπηρέτη Τόμας Στάιλς, καθήκον του οποίου ήταν να υπηρετεί τους τρεις νεαρούς από πάνω του. Δεξιά και αριστερά υπήρχαν αίθουσες διαλέξεων και γραφεία, έτσι που οι ένοικοι του παλιού πύργου απολάμβαναν μια απομόνωση που έκανε τα δωμάτια ιδιαίτερα δημοφιλή ανάμεσα στους πιο μελετηρούς τελειόφοιτους. Τέτοιοι ήταν και οι τρεις που έμεναν εκεί τότε: ο Αμπερκρόμπι Σμιθ από πάνω, ο Έντουαρντ Μπέλινγκαμ στη μέση, και ο Γουίλιαμ Μόνκχάουζ Λι στον πρώτο όροφο.

Μια ξάστερη ανοιξιάτικη νύχτα, και ενώ το ρολόι έδειχνε δέκα, ο Αμπερκρόμπι Σμιθ καθόταν στην πολυθρόνα του με τα πόδια πάνω στο κιγκλίδωμα του τζακιού και την πίπα του ανάμεσα στα δόντια. Σε μια παρόμοια πολυθρόνα, καθισμένος εξίσου άνετα, βρισκόταν απέναντί του ο παλιός συμμαθητής του Τζέφρο Χάστι. Και οι δυο άνδρες φορούσαν βαμβακερές φανέλες, επειδή είχαν περάσει το απόγευμα στο ποτάμι, αλλά πέρα από τα ρούχα τους κανείς δεν θα μπορούσε να κοιτάξει τα αδρά και έξυπνα πρόσωπά τους χωρίς να διακρίνει ανοιχτόμυαλους ανθρώπους- ανθρώπους των οποίων τα γούστα στρέφονταν από τη φύση τους σε κάθε

υγιή και αθλητικής ασχολία. Για την ακρίβεια, ο Χάστι ήταν μέλος της ομάδας λεμβοδρομιών του κολεγίου του. Ο Σμιθ ήξερε να τραβά καλύτερο κουπί, αλλά μια πρόσφατη ιατρική εξέταση είχε ήδη ρίξει τη σκιά της επάνω του και τον κρατούσε στη μελέτη του, με εξαίρεση μερικές ώρες άσκησης την εβδομάδα. Ένας σωρός από ιατρικά βιβλία σκορπισμένα στο τραπέζι, μαζί με διάσπαρτα κοκάλα, μοντέλα και ανατομικούς χάρτες, έδειχναν την έκταση αλλά και τη φύση των σπουδών του, ενώ ένα ζευγάρι μπαστούνια και ένα ζευγάρι γάντια πυγμαχίας αποκάλυπταν τις μεθόδους άθλησής του. Γνώριζαν ο ένας τον άλλον πολύ καλά- τόσο καλά ώστε να μπορούν να κάθονται μέσα σε εκείνη τη βολική σιωπή η οποία αποτελεί την υψηλότερη εξέλιξη μιας φιλίας.

«Πιες λίγο ουίσκι», είπε τελικά ο Αμπερκρόμπι Σμιθ ανάμεσα σε δυο ρουφηξιές καπνού. «Έχει σκοτσέζικο ουίσκι στην καράφα και ιρλανδέζικο στο μπουκάλι».

«Όχι, ευχαριστώ. Ετοιμάζομαι για τα κρανία. Δεν πίνω όταν μελετώ. Εσύ;»

«Κι εγώ έχω πέσει με τα μούτρα στο διάβασμα. Καλύτερα να το αφήσουμε».

Ο Χάστι έγνεψε και μετά ξαναβυθίστηκε σε μια ήρεμη σιωπή.

«Τώρα που το θυμήθηκα, Σμιθ», είπε τελικά ο Χάστι, «γνώρισες κανέναν από τους γείτονές σου;»

«Ένα γεια όταν συναντιόμαστε. Τίποτα περισσότερο».

«Χμμ! Εγώ δεν θα προχωρούσα περισσότερο. Ξέρω κάπως και τους δύο. Όχι πολύ, αλλά όσο μου χρειάζεται. Δεν θα έπιανα φιλίες μαζί τους, αν ήμουν στη θέση σου. Όχι πως ο Μόνκχάουζ Λι είναι κανένας περίεργος».

«Εννοείς τον αδύνατο;»

«Ακριβώς. Είναι πολύ ευγενικός. Δεν πιστεύω να έχει κάποιο ελάττωμα. Δυστυχώς, δεν μπορείς να τον γνωρίσεις χωρίς να γνωρίσεις και τον Μπέλινγκαμ».

«Εννοείς τον χοντρό;»

«Ναι, τον χοντρό. Και αυτόν εννοούσα όταν έλεγα πως δεν θέλω πολλά πάρε-δώσε».

Ο Αμπερκρόμπι Σμιθ σήκωσε τα φρύδια και κοίταξε παραξενεμένα το φίλο του.

«Δηλαδή;» ρώτησε. «Πίνει; Χαρτοπαίζει; Είναι απατεώνας; Δεν συνήθιζες να κατακρίνεις τους άλλους».

«Σίγουρα δεν τον γνωρίζεις, γιαυτό και μιλάς έτσι. Έχει επάνω του κάτι που τον κάνει να μοιάζει με ερπετό. Κάθε φορά που τον βλέπω, αναγουλιάζω. Εγώ θα τον θεωρούσα άνθρωπο με κρυφές διαστροφές. Δεν είναι ηλίθιος, πάντως. Λένε πως είναι ένας από τους καλύτερους σπουδαστές που πέρασε ποτέ από το Κολέγιο».

«Σπουδάζει ιατρική ή φιλοσοφία;»

«Ανατολίτικες γλώσσες. Έχει μια διαβολική ικανότητα μάθησης. Ο Τσίλινγκγουόρθ μου είπε πως τον συνάντησε κάποτε στην Αίγυπτο, και πως μιλούσε με τους Άραβες λες κι είχε γεννηθεί ανάμεσά τους. Μιλούσε κοπτικά με τους Κόπτες, εβραϊκά με

τους Εβραίους και αραβικά με τους Βεδουίνους, κι όλοι τους ήταν έτοιμοι να του φιλήσουν τα πόδια. Σε εκείνα τα μέρη υπάρχουν μερικοί ερημίτες που ζουν σε σπηλιές και περιφρονούν τον κάθε ξένο. Λοιπόν, όταν αυτός ο Μπέλινγκαμ πήγε να τους μιλήσει, μέσα σε πέντε λεπτά κατάφερε να τους έχει μπροστά του πειθήνιους σαν σκυλάκια. Ο Τσίλινγκουόρθ υποστήριζε πως ποτέ δεν είχε δει κάτι παρόμοιο. Ο Μπέλινγκαμ φαινόταν πολύ άνετος και τους συμπεριφερόταν σαν καταδεκτικός θείος. Εντυπωσιακά πράγματα για έναν τελειόφοιτο του κολεγίου, έτσι δεν είναι;»

«Γιατί λες πως δεν μπορείς να γνωρίσεις τον Λι χωρίς να γνωρίσεις και τον Μπέλινγκαμ;»

«Επειδή ο Μπέλινγκαμ είναι αρραβωνιασμένος με την αδελφή του την Έβελιν. Είναι τόσο λαμπρή κοπέλα, Σμιθ! Ξέρω καλά όλη την οικογένειά τους. Είναι αηδιαστικό να βλέπω αυτό το κτήνος μαζί της. Μου θυμίζουν μια περιστέρα μαζί με ένα βάτραχο».

Ο Αμπερκρόμπι Σμιθ χαμογέλασε ειρωνικά και έριξε τις στάχτες από την πίπα του στο τζάκι.

«Παρασύρεσαι και μιλάς πολύ, παλιόφιλε», είπε. «Ο τύπος δεν φαίνεται να έχει κάνει κανένα άλλο κακό εκτός από αυτό».

«Την ξέρω από τότε που ήταν μικρούλα όσο κι αυτή η πίπα από κερασιά, και δεν θέλω να πέσει σε κακά χέρια. Αυτός έχει πραγματικά κτηνώδη χαρακτήρα. Θυμάσαι τον καβγά του με τον Λονγκ Νόρτον;»

«Όχι. Ξεχνάς πως είμαι πρωτοετής».

«Ναι, ασφαλώς, αφού συνέβη τον περασμένο χειμώνα. Θα πρέπει να ξέρεις το μονοπάτι πλάι στο ποτάμι. Μια παρέα με τον Μπέλινγκαμ μπροστά το ακολουθούσε, όταν αντάμωσαν μια γρια που ερχόταν από την αντίθετη μεριά. Έβρεχε- ξέρεις τώρα πώς είναι ο χειμώνας σε αυτά τα μέρη- και το μονοπάτι περνούσε ανάμεσα στο ποτάμι και σε ένα μεγάλο νερόλακκο που ήταν σχεδόν το ίδιο φαρδύς με το ποτάμι. Αυτό το γουρούνι δεν έκανε στο πλάι, αλλά έσπρωξε τη γρια με τις πραμάτειες της μέσα στη λάσπη. Ήταν μεγάλη παλιανθρωπιά, και ο Λονγκ Νόρτον, που είναι πολύ ευγενικό παλικάρι, του έκανε παρατήρηση. Ήρθαν στα λόγια και τελικά ο Νόρτον του τις έβρεξε με το μπαστούνι του. Έχει πλάκα να βλέπεις το πώς κοιτάζει ο Μπέλινγκαμ τον Νόρτον κάθε φορά που ανταμώνουν από τότε. Είπαμε, όμως, πολλά, κι η ώρα κοντεύει έντεκα!»

«Μη βιάζεσαι. Άναψε την πίπα σου ξανά».

«Αποκλείεται. Αύριο έχω εργαστήρια. Καθόμαστε και κουτσομπολεύουμε ενώ έπρεπε ήδη να κοιμάμαι. Αν μου το δίνεις, θα ήθελα να δανειστώ το κρανίο σου. Ο Γουίλιαμς κρατάει το δικό μου ένα μήνα τώρα. Θέλω και τα οστάρια του ακουστικού πόρου, αν δεν τα χρειάζεσαι. Ευχαριστώ πολύ. Μην ψάχνεις για σακούλα, μπορώ να τα κουβαλήσω και στη μασχάλη μου. Καληνύχτα, παλιόφιλε, και άκου τη συμβουλή μου σχετικά με το γείτονά σου».

Όταν ο Χάστι, παίρνοντας μαζί του και το ανατομικό του πλιάτσικο, κατέβηκε με θόρυβο την ελικοειδή σκάλα, ο Αμπερκρόμπι Σμιθ πέταξε την πίπα του στο καλάθι των αχρήστων και, τραβώντας την

πολυθρόνα του πιο κοντά στη λάμπα, βυθίστηκε στη μελέτη ενός πελώριου πρασινόδετου βιβλίου, στολισμένου με έγχρωμους χάρτες του παράξενου εκείνου εσωτερικού βασιλείου στο οποίο ο καθένας μας είναι ατυχής και ανήμπορος μονάρχης. Αν και ήταν πρωτοετής στο Όξφορντ, είχε φοιτήσει ήδη τέσσερα χρόνια στη Γλασκόβη και το Βερολίνο, και οι επερχόμενες εξετάσεις θα του έδιναν τελικά την άδεια άσκησης του ιατρικού επαγγέλματος. Με το σφιγμένο του στόμα, το πλατύ μέτωπο και τα αδρά αν και κάπως σκληρά χαρακτηριστικά, ήταν ο τύπος του ανθρώπου ο οποίος, αν και όχι ιδιαίτερα ταλαντούχος, ήταν τόσο πεισματάρης και υπομονετικός ώστε τελικά να μπορεί αν ξεπεράσει μια πιο επιδεικτική μεγαλοφυία. Κάποιος που μπορεί να κρατήσει τη θέση του ανάμεσα σε Σκότους και Γερμανούς δεν το βάζει εύκολα κάτω. Είχε αφήσει καλό όνομα στη Γλασκόβη και το Βερολίνο, κι ήταν αποφασισμένος να κάνει το ίδιο και στο Όξφορντ, αν η σκληρή μελέτη και η αφοσίωση μπορούσαν να πετύχουν κάτι τέτοιο.

Διάβαζε περίπου μια ώρα, και οι δείκτες του θορυβώδους ρολογιού πάνω στο τραπέζι έδειχναν σχεδόν μεσάνυχτα, όταν ένας ξαφνικός θόρυβος ήρθε στα αυτιά του- ένας οξύς, μάλλον στριγκός ήχος, σαν την εισπνοή κάποιου που ξεροκαταπίνει κάτω από ένα εντονότατο συναίσθημα. Ο Σμιθ άφησε κάτω το βιβλίο και αφουγκράστηκε. Κανείς δεν έμενε δίπλα ή από πάνω του, άρα η αναταραχή θα έπρεπε να έρχεται από τον γείτονα από κάτω του, αυτόν τον ίδιο για τον οποίο ο Χάστι είχε πει τόσα

κακά λόγια. Ο Σμιθ ήξερε μονάχα ότι ήταν ένας πλαδαρός, χλομός νεαρός, ήσυχος και μελετηρός, του οποίου η λάμπα έκαιγε πλάι στο παράθυρο πολλή ώρα μετά το σβήσιμο ακόμη και της δικής του. Αυτή η κοινή τάση για βραδινή μελέτη είχε δημιουργήσει κάποια σιωπηλή επαφή μεταξύ τους. Παρηγορούσε τον Σμιθ να γνωρίζει πως, ενώ η νύχτα πλησίαζε στο τέλος της, υπήρχε κάποιος που περιφρονούσε τον ύπνο όσο κι ο ίδιος. Ακόμη κι εκείνη τη στιγμή, ο Σμιθ ένιωθε ευνοϊκά συναισθήματα απέναντί του. Ο Χάστι ήταν καλό παιδί, αλλά αγροίκος, χωρίς φαντασία ή κατανόηση. Δεν ανεχόταν παρατυπίες σε αυτό που θεωρούσε το πρότυπο του ανδρισμού. Αν κάποιος δεν μπορούσε να μετρηθεί με τα σταθμά μιας δημόσιας σχολής, τότε δεν άξιζε τίποτα για τον Χάστι. Όπως και τόσοι άλλοι υπερβολικά αθλητικοί άνθρωποι, είχε το συνήθειο να ταυτίζει την κράση με το χαρακτήρα και να αποδίδει σε έλλειψη αρχών αυτό που ουσιαστικά ήταν έλλειψη διάθεσης για άσκηση. Ο Σμιθ καταλάβαινε το φίλο του και δεν τον παρεξηγούσε, καθώς οι σκέψεις του στρέφονταν προς το νεαρό από κάτω του.

Ο παράξενος ήχος δεν ξανακούστηκε, και ο Σμιθ ήταν έτοιμος να γυρίσει στη μελέτη του, όταν ξαφνικά τη σιωπή της νύχτας διαπέρασε μια βραχνή κραυγή-η φωνή κάποιου που είναι τρομοκρατημένος και έχει χάσει τον έλεγχο του εαυτού του. Ο Σμιθ πετάχτηκε από την πολυθρόνα του, ρίχνοντας κάτω το βιβλίο. Ήταν ψύχραιμος άνθρωπος, αλλά αυτή η απροσδόκητη και ανεξέλεγχτη κραυγή τρό-

μου είχε κάνει το αίμα του να παγώσει και το δέρμα του να ανατριχιάσει. Σε ένα τέτοιο μέρος και μια τέτοια ώρα, ξυπνούσε χίλιες αλλόκοτες πιθανότητες μέσα στο μυαλό του. Θα έπρεπε να τρέξει κάτω, ή μήπως ήταν καλύτερο να περιμένει; Ήταν διακριτικός όπως όλοι οι συμπατριώτες του, και ήξερε τόσο λίγο τον γείτονά του ώστε δεν ήθελε να ανακατευτεί αψήφιστα στα προσωπικά του. Έμεινε για μια στιγμή ακίνητος, βασανισμένος από την αμφιβολία, μα καθώς καλοσκεφτόταν το θέμα ένα γρήγορο ποδοβολητό ακούστηκε στη σκάλα και ο νεαρός Μόνκχάουζ, μισόγυμνος και κατάχλομος, μπήκε βίαια μέσα στο δωμάτιο.

«Κατέβα γρήγορα!» είπε ξεροκαταπίνοντας. «Ο Μπέλινγκαμ δεν είναι καλά!»

Ο Αμπερκρόμπι Σμιθ τον ακολούθησε στο καθιστικό που ήταν ακριβώς κάτω από το δικό του. Παρ' ότι ήταν αναστατωμένος, δεν μπόρεσε παρά να ρίξει μια έκπληκτη ματιά γύρω του καθώς διάβαινε το κατώφλι. Δεν είχε δει ποτέ πριν δωμάτιο σαν κι αυτό. Έμοιαζε περισσότερο με μουσείο παρά με μελετητήριο. Τοίχοι και οροφή ήταν σκεπασμένα με εκατοντάδες παράξενες αρχαιότητες από την Αίγυπτο και την Ανατολή. Ψηλές, γωνιώδεις μορφές που κρατούσαν φορτία ή όπλα στέκονταν σε παγωμένες στάσεις τριγύρω στο διαμέρισμα. Από πάνω υπήρχαν αγάλματα με κεφάλια ταύρων, πελαργών, γάτων και όρνεων, καθώς και αμυγδαλομάτηδες εστεμμένοι μονάρχες και παράξενες εντομοειδείς θεότητες σκαλισμένες πάνω σε λαζούριο. Ο Ώρος, η Ίσις και ο Όσιρις τον κοιτούσαν από κάθε εσοχή

και ράφι, ενώ στον απέναντι τοίχο ένας αληθινός γιος του Αρχαίου Νείλου, ένας μεγάλος κροκόδειλος, κρεμόταν από μια διπλή θηλιά.

Στο κέντρο του αλλόκοτου δωματίου υπήρχε ένα μεγάλο τετράγωνο τραπέζι, γεμάτο με χαρτιά, μπουκάλια και τα ξεραμένα φύλλα κάποιου φυτού που έμοιαζε με φοίνικα. Όλα αυτά ήταν στοιβαγμένα σε μιαν άκρη ώστε να κάνουν χώρο για ένα φέρετρο μούμιας, το οποίο είχε μεταφερθεί εκεί από την αρχική του θέση στον τοίχο, όπως φαινόταν από το κενό που υπήρχε εκεί. Η ίδια η μούμια, ένα φριχτό, μαύρο, ζαρωμένο πράγμα, σαν καρβουνιασμένο κεφάλι καρφωμένο επάνω σε έναν ροζιασμένο θάμνο, ήταν μισοβγαλμένη από το φέρετρο και το οστεώδες χέρι της ακουμπούσε πάνω στο τραπέζι. Πάνω στο φέρετρο ήταν πεταγμένος ένας πανάρχαιος κιτρινισμένος πάπυρος και μπροστά του, σε μια ξύλινη πολυθρόνα, καθόταν ο ένοικος του δωματίου, με το κεφάλι ριγμένο πίσω και τα γουρλωμένα μάτια καρφωμένα στον κροκόδειλο από πάνω του. Τα μελανιασμένα χοντρά του χείλη έβγαζαν παράξενους ήχους με κάθε βαριά ανάσα του.

«Θεούλη μου, είναι ετοιμοθάνατος!» φώναξε τρομαγμένος ο Μόνκχάουζ Λι.

Ήταν ένας λεπτός, όμορφος νεαρός, μελαχρινός και μαυρομάτης, ο οποίος έμοιαζε περισσότερο Μεσογειακός παρά Εγγλέζος και του οποίου η κέλτικη ένταση των συναισθημάτων ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τη σαξονική ψυχρότητα του Αμπερκρόμπι Σμιθ.

«Δεν νομίζω να είναι τίποτα περισσότερο από μια λιποθυμία», είπε ο φοιτητής της ιατρικής. «Δώσε μου ένα χεράκι. Πιάσε τα πόδια του να τον πάμε στον καναπέ. Κάνε στο πλάι όλα αυτά τα ξύλινα διαβολάκια! Τι σκουπιδαριό υπάρχει εδώ μέσα! Νομίζω πως αν του ξεσφίξουμε το κολάρο και του δώσουμε λίγο νερό, θα συνέλθει. Μα τι του συνέβη;»

«Δεν έχω ιδέα. Τον άκουσα να φωνάζει και έτρεξα. Τον γνωρίζω αρκετά καλά, ξέρεις. Πολύ ευγενικό από μέρους σου να κατέβεις».

«Η καρδιά του χτυπάει σαν ζευγάρι από καστανιέτες», είπε ο Σμιθ, ακουμπώντας την παλάμη του στο στήθος του αναίσθητου άνδρα. «Μάλλον το έπαθε από τρομάρα. Ρίξε λίγο νερό επάνω του... Κοίτα έκφραση στο πρόσωπό του!»

Και πράγματι, το πρόσωπό του ήταν παράξενο και αποκρουστικό, επειδή τόσο το χρώμα όσο και το περίγραμμά του ήταν εντελώς αφύσικα. Ήταν άσπρος, όχι με την απλή χλομάδα του φόβου αλλά απόλυτα ξασπρισμένος, σαν ένα πανί. Ήταν πολύ χοντρός, αλλά έδινε την εντύπωση πως κάποτε ήταν παχύτερος, επειδή το δέρμα του ήταν γεμάτο ζάρες, πτυχές και ρυτίδες. Κοντές καστανές τρίχες ξεπρόβαλλαν από το κρανίο του, ενώ δυο χοντρά ζαρωμένα αυτιά προεξείχαν από τα πλάγια. Τα ανοιχτόγκριζα μάτια του ήταν ανοιχτά, με τις κόρες διασταλμένες, γουρλωμένα σε ένα τρομοκρατημένο βλέμμα. Ο Σμιθ δεν είχε δει ποτέ τα προειδοποιητικά σημάδια του κινδύνου γραμμένα τόσο καθαρά στην έκφραση κάποιου, και άρχισε να σκέφτεται

στα σοβαρά τις προειδοποιήσεις που ο Χάστι του είχε δώσει μια ώρα πριν.

«Τι στην οργή μπορεί να τον τρόμαξε τόσο;» αναρωτήθηκε.

«Η μούμια θα ήταν».

«Η μούμια; Δηλαδή;»

«Δεν ξέρω. Είναι τόσο άσχημη και μακάβρια. Μακάρι να την πετούσε. Είναι η δεύτερη τρομάρα που μου έχει δώσει. Τα ίδια έγιναν και πέρυσι το χειμώνα. Τον βρήκα ακριβώς στην ίδια κατάσταση, με αυτό το απαίσιο πράγμα μπροστά του».

«Τι τη θέλει τη μούμια;»

«Είναι η τρέλα του. Ξέρει για αυτά τα πράγματα περισσότερα από οποιονδήποτε στην Αγγλία. Μακάρι, όμως, να μην ήταν έτσι. Μα βλέπω πως αρχίζει να συνέρχεται».

Τα χλομά μάγουλα του Μπέλινγκαμ είχαν αρχίσει να παίρνουν ένα αμυδρό χρώμα, και τα βλέφαρά του πετάρισαν σαν το πανί ενός καϊκιού μετά τη νηνεμία. Ανοιγόκλεισε τα χέρια, πήρε μια βαθιά , αδύναμη ανάσα και ξαφνικά φάνηκε να συνειδητοποιεί πού βρισκόταν. Καθώς τα μάτια του έπεφταν επάνω στη μούμια, πήδησε από τον καναπέ, άρπαξε τον πάπυρο που ήταν αφημένος επάνω της, τον κλείδωσε βιαστικά σε ένα συρτάρι, και μετά γύρισε τρεκλίζοντας στον καναπέ.

«Τι έγινε, βρε παιδιά;» ρώτησε. «Τι θέλετε τέτοια ώρα;»

«Ούρλιαζες σαν δαιμονισμένος», του είπε ο Μόνκχάουζ Λι. «Αν δεν κατέβαινε ο γείτονάς μας από πάνω, δεν θα ήξερα τι να σε κάνω».

«Ααα, είναι ο Αμπερκρόμπι Σμιθ», είπε ο Μπέλινγκαμ, κοιτάζοντας τον. «Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου. Τι ηλίθιος που είμαι! Θεέ μου, τι ηλίθιος που είμαι!»

Έχωσε το κεφάλι μέσα στα χέρια του και άρχισε να γελάει υστερικά.

«Ηρέμησε!» του φώναξε ο Σμιθ, κουνώντας τον βίαια από τον ώμο. «Τα νεύρα σου είναι σμπαράλια. Πρέπει να σταματήσεις αυτά τα νυχτερινά παιχνίδια με τις μούμιες αλλιώς θα τρελαθείς τελείως».

«Αναρωτιέμαι», είπε ο Μπέλινγκαμ, «αν θα ήσουν τόσο ψύχραιμος όσο είμαι εγώ τώρα, έτσι και είχες δει...»

«Δηλαδή;»

«Τίποτα. Εννοώ πως αναρωτιέμαι αν θα μπορούσες να ξενυχτήσεις με μια μούμια χωρίς να σπάσουν τα νεύρα σου. Πάντως, δεν αμφιβάλλω καθόλου ότι έχεις δίκιο. Θα έλεγα πως έχω παρακουραστεί τελευταία. Τώρα, όμως, είμαι μια χαρά. Μείνετε μονάχα μερικά λεπτά ακόμα, μέχρι να συνέλθω τελείως».

«Το δωμάτιο μυρίζει κλεισούρα», είπε ο Λι, ανοίγοντας το παράθυρο και αφήνοντας να μπει ο δροσερός νυχτερινός αέρας.

«Είναι το βάλσαμο», είπε ο Μπέλινγκαμ. Σήκωσε ένα από τα ξεραμένα φύλλα από το τραπέζι και το ζέστανε πάνω από το γυαλί της λάμπας. Εκείνος άρχισε να βγάζει πυκνά πλοκάμια καπνού, και μια έντονη οξεία μυρωδιά γέμισε το δωμάτιο. «Ήταν το ιερό φυτό τους...» παρατήρησε. «Ξέρεις τίποτα από ανατολίτικες γλώσσες, Σμιθ;»

«Ούτε λέξη».

Η απάντηση φάνηκε να ανακουφίζει αφάνταστα τον Αιγυπτιολόγο.

«Μια που το έφερε η κουβέντα», συνέχισε, «πόση ώρα πέρασε από τότε που κατεβήκατε μέχρι που να ξαναβρώ τις αισθήσεις μου;»

«Όχι πολλή ώρα. Τέσσερα-πέντε λεπτά».

«Καλά το κατάλαβα», είπε εκείνος, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Μα τι παράξενο πράγμα είναι η αναισθησία! Δεν μπορείς να τη μετρήσεις. Από μόνος μου, δεν μπορώ να πω αν ήταν δευτερόλεπτα ή εβδομάδες. Αυτός ο κύριος επάνω στο τραπέζι συσκευάστηκε τις ημέρες της Ενδέκατης Δυναστείας, κάπου σαράντα αιώνες πριν, και όμως, αν μπορούσε να ξαναβρεί τη μιλιά του, θα μας έλεγε πως αυτό το χρονικό διάστημα δεν του φάνηκε μεγαλύτερο από ένα ανοιγόκλεισμα των ματιών. Είναι μια καταπληκτικά διατηρημένη μούμια, Σμιθ».

Ο Σμιθ πλησίασε το τραπέζι και κοίταξε με το μάτι του επαγγελματία τη μαύρη και παραμορφωμένη μορφή μπροστά του. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου, αν και είχαν ένα φριχτό χρώμα, ήταν τέλεια διατηρημένα, και δυο μικρά μάτια σαν φουντούκια κρύβονταν ακόμη μέσα στις μαύρες βαθιές κόγχες. Το δέρμα ήταν τσιτωμένο, και τούφες από μαύρα, κατσαρά μαλλιά έπεφταν πάνω από τα αυτιά. Δυο λεπτά δόντια, όμοια με ποντικού, προεξείχαν πάνω από το ζαρωμένο κάτω χείλος. Στη συσπειρωμένη στάση που βρισκόταν, με τα μέλη λυγισμένα και το κεφάλι γυρμένο πίσω, έμοιαζε να διαθέτει μια παράξενη ζωή που έκανε το στομάχι

του Σμιθ να ανακατεύεται. Τα πλευρά ήταν εκτεθειμένα, όπως και η βουλιαγμένη, γκρίζα κοιλιά, ανοιγμένη από το κοπίδι του ταριχευτή. Τα λαγόνια και τα πόδια, όμως, ήταν ακόμη καλυμμένα από χοντροφτιαγμένες κίτρινες γάζες. Κάμποσα φύλλα μύρου και κασσίας ήταν ριγμένα πάνω στο σώμα και βρίσκονταν σκόρπια στο εσωτερικό του φέρετρου.

«Δεν γνωρίζω πώς τον έλεγαν», είπε ο Μπέλινγκαμ, χαϊδεύοντας το ζαρωμένο κεφάλι. «Βλέπετε, η εξωτερική σαρκοφάγος με τις επιγραφές είχε χαθεί. Το μόνο όνομα που έχει τώρα είναι «Έκθεμα Νο 249». Είναι και τυπωμένο πάνω στο φέρετρο. Του το είχαν δώσει στη δημοπρασία από όπου τον αγόρασα».

«Θα πρέπει να ήταν όμορφο παιδί στις μέρες του», παρατήρησε ο Αμπερκρόμπι Σμιθ.

«Ήταν πραγματικός γίγαντας. Η μούμια του έχει μήκος κοντά δυο μέτρα, και για τους Αιγύπτιους θα πρέπει να ήταν αληθινό τέρας, μια και ποτέ τους δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλή φυλή. Κοιτάξτε πόσο μεγάλα και δεμένα είναι τα κόκαλά του. Δεν θα ήταν καλό να τον πετύχεις νευριασμένο».

«Ίσως αυτά τα χέρια να βοήθησαν να χτιστούν οι πυραμίδες», είπε ο Μόνκχάουζ Λι, κοιτάζοντας με αηδία τα γαμψά, βρόμικα νύχια.

«Αποκλείεται. Ο τύπος αυτός έχει ταριχευτεί με νάτρο και τον έχουν φροντίσει με τον πιο προσεγμένο τρόπο. Δεν ασχολούνταν έτσι με τους υπηρέτες. Για αυτούς το αλάτι ή η πίσσα ήταν αρκετά. Έχει υπολογιστεί πως μια τέτοιου είδους διαδικασία κόστιζε περίπου επτακόσιες τριάντα λίρες σε δικά

μας λεφτά. Ο φίλος μας ήταν τουλάχιστον ευγενής. Τι λες για αυτή τη μικρή επιγραφή στα πόδια του, Σμιθ;»

«Σου είπα ότι δεν γνωρίζω αιγυπτιακά».

«Ναι, πράγματι. Υποθέτω ότι είναι το όνομα του ταριχευτή. Θα πρέπει να αγαπούσε πολύ τη δουλειά του. Αναρωτιέμαι πόσα σύγχρονα έργα θα υπάρχουν μετά από τέσσερις χιλιάδες χρόνια».

Φαινόταν να αστειεύεται, αλλά ο Αμπερκρόμπι Σμιθ διέκρινε πως έτρεμε ακόμη σύγκορμος από το φόβο. Όπου κι αν γύριζε τα μάτια, το βλέμμα του συνεχώς ξαναγύριζε στο μακάβριο συγκάτοικό του. Παρ' όλο το φόβο του, όμως, υπήρχε μια υπόνοια θριάμβου στον τόνο της φωνής και τον τρόπο του. Τα μάτια του γυάλιζαν και το βήμα του, καθώς πηγαινοερχόταν μέσα στο δωμάτιο, ήταν κοφτό και ζωηρό. Έδινε την εντύπωση ενός ανθρώπου που είχε περάσει μια μεγάλη δοκιμασία, η οποία όμως τον είχε βοηθήσει να πετύχει το σκοπό του.

«Φεύγεις από τώρα;» φώναξε καθώς ο Σμιθ σηκώθηκε από τον καναπέ. Στην ιδέα της μοναξιάς, όλοι οι φόβοι φάνηκαν να ξαναγυρίζουν, και άπλωσε ένα χέρι για να τον σταματήσει.

«Ναι, πρέπει να πηγαίνω. Έχω πολλή μελέτη. Τώρα είσαι πια μια χαρά, αλλά νομίζω πως το νευρικό σου σύστημα δεν αντέχει άλλες μακάβριες σπουδές».

«Γενικά δεν είμαι νευρικός. Έχω ανοίξει και άλλες μούμιες πριν από αυτήν».

«Την τελευταία φορά λιποθύμησες», του υπενθύμισε ο Μόνκχάουζ Λι.

«Ναι, πράγματι. Πρέπει να πάρω κανένα τονωτικό ή να κάνω κανένα ηλεκτροσόκ. Θα φύγεις κι εσύ, Λι;»

«Θα κάνω ό,τι μου πεις, Νεντ».

«Τότε θα έρθω μαζί σου να κοιμηθώ στον καναπέ σου. Καληνύχτα, Σμιθ. Με συγχωρείς που σε αναστάτωσα με τις βλακείες μου».

Αντάλλαξαν χειραψία. Καθώς ο φοιτητής της ιατρικής ανέβαινε την πανάρχαια σκάλα, άκουσε ένα κλειδί να γυρίζει σε μια πόρτα και τα βήματα των άλλων δυο καθώς κατέβαιναν στο κάτω πάτωμα.

Με αυτόν τον παράξενο τρόπο άρχισε η γνωριμία ανάμεσα στον Εντουαρντ Μπέλινγκαμ και τον Αμπερκρόμπι Σμιθ, μια γνωριμία την οποία, ο δεύτερος τουλάχιστον, δεν είχε καμιά διάθεση να προχωρήσει περισσότερο. Ο Μπέλινγκαμ, ωστόσο, φαινόταν να έχει συμπαθήσει τον βαρύθυμο γείτονά του, και του κολλούσε με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι αδύνατον στον Σμιθ να τον απωθήσει χωρίς να φανεί αγροίκος. Δυο φορές χτύπησε την πόρτα του Σμιθ για να τον ευχαριστήσει για τη βοήθειά του, και πολλές φορές στη συνέχεια πέρασε από το διαμέρισμά του με βιβλία, σημειώσεις και όποιες άλλες διευκολύνσεις δυο μοναχικοί φοιτητές μπορούν να προσφέρουν ο ένας στον άλλο. Ο Σμιθ σύντομα ανακάλυψε πως ήταν ένας άνθρωπος πλατιάς μόρφωσης με εκπληκτική μνήμη. Ακόμη, οι τρόποι του ήταν τόσο ευγενικοί και άνετοι ώστε, μετά από κάποιο χρονικό διάστημα, μπορούσε να παραβλέψει κανείς την αποκρουστική εμφάνισή του. Για έναν

κορεσμένο και κουρασμένο άνθρωπο, δεν ήταν ένας δυσάρεστος σύντροφος, και ο Σμιθ σύντομα άρχισε να δέχεται με ευχαρίστηση τις επισκέψεις του, ακόμη και να τις ανταποδίδει.

Πάντως, όσο έξυπνος και να φαινόταν ο Μπέλινγκαμ, ο Σμιθ διέκρινε σε αυτόν μια δόση παραφροσύνης. Μερικές φορές ξεσπούσε σε στομφώδεις κουβέντες που έρχονταν σε απόλυτη αντίθεση με την απλή ζωή που ζούσε.

«Είναι καταπληκτικό», φώναζε, «να μπορεί κανείς να εξουσιάζει τις δυνάμεις του καλού και του κακούέναν άγγελο προστάτη ή έναν εκδικητικό δαίμονα». Άλλες φορές πάλι, αναφερόταν στον Μόνκχάουζ Λι: «Ο Λι είναι καλό και τίμιο παλικάρι, αλλά δεν έχει μέσα του δύναμη και φιλοδοξίες. Δεν θα μπορούσε να προσφέρει πολλά σε κάποιον με μεγαλεπήβολα σχέδια. Ασφαλώς δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα σε μένα».

Ακούγοντας τέτοια υπονοούμενα, ο Σμιθ απλά σήκωνε τα φρύδια και κουνούσε το κεφάλι, προσφέροντας ιατρικές συμβουλές για περισσότερο ύπνο και καθαρότερο αέρα.

Ο Μπέλινγκαμ είχε αποκτήσει και ένα συνήθειο το οποίο ο Σμιθ γνώριζε καλά ότι συχνά αποτελεί προάγγελο της τρέλας. Φαινόταν να μιλάει συνεχώς μόνος του. Αργά τη νύχτα, όταν δεν υπήρχε κανείς άλλος στο διαμέρισμά του, ο Σμιθ μπορούσε να τον ακούει να μουρμουρίζει σχεδόν ψιθυριστά πνιχτούς μονόλογους, οι οποίοι όμως ακούγονταν πολύ καθαρά μέσα στην ησυχία της νύχτας. Αυτά τα μοναχικά παραμιλητά ενοχλούσαν τον Σμιθ και έτσι

είχε μιλήσει αρκετές φορές για αυτό το θέμα στο γείτονά του. Ο Μπέλινγκαμ, ωστόσο, απέρριπτε τις κατηγορίες και αρνιόταν πως είχε προφέρει έστω και μια λέξη. Για την ακρίβεια, μάλιστα, έδειχνε περισσότερο ενοχλημένος για την κουβέντα από ότι κανονικά θα έπρεπε να είναι.

Αν ο Αμπερκρόμπι Σμιθ είχε κάποιες αμφιβολίες για την ακοή του, δεν χρειαζόταν να ψάξει μακριά για να βρει κάποιο δεύτερο μάρτυρα. Ο Τομ Στάιλς, ο κοντόσωμος ζαρωμένος υπηρέτης που φρόντιζε τους ένοικους του πυργίσκου για αμέτρητα χρόνια, είχε θέσει στον Σμιθ το ίδιο ακριβώς θέμα.

«Νομίζετε πως ο κύριος Μπέλινγκαμ είναι καλά;» ρώτησε μια μέρα τον Σμιθ, ενώ τακτοποιούσε το δωμάτιό του.

«Τι εννοείς, Στάιλς;»

«Εννοώ αν έχει τα λογικά του».

«Και γιατί να μην τα έχει;»

«Δεν ξέρω, κύριε... Οι συνήθειές του έχουν αλλάξει τελευταία. Δεν είναι αυτός που ήταν, αν και θα τολμούσα να πω ότι ποτέ δεν τον συμπάθησα όπως εσάς ή τον κύριο Χάστι. Τώρα έχει αρχίσει και παραμιλάει μόνος του. Απορώ πώς δεν σας ενοχλεί. Δεν ξέρω τι να πω, κύριε».

«Δεν νομίζω να είναι δική σου δουλειά, Στάιλς».

«Κι όμως, ενδιαφέρομαι, κύριε Σμιθ. Μπορεί αν είναι θρασύτητα εκ μέρους μου, αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μερικές φορές νιώθω σαν μάνα και πατέρας για τους νεαρούς κυρίους μου. Όλα σε μένα πέφτουν όταν τα πράγματα πάνε στραβά και οι συγγενείς κάνουν επισκέψεις. Όσο για τον κύριο

Μπέλινγκαμ, θα ήθελα να ήξερα τι είναι αυτό που περπατάει μερικές φορές μέσα στο δωμάτιό του όταν αυτός λείπει και η πόρτα είναι κλειδωμένη απ' έξω».

«Τώρα λες ανοησίες, Στάιλς».

«Μπορεί, κύριε, αλλά το έχω ακούσει αρκετές φορές με τα ίδια τα αυτιά μου».

«Βλακείες, Στάιλς».

«Πολύ καλά, κύριε. Χτυπήστε το κουδούνι αν με χρειαστείτε».

Ο Αμπερκρόμπι Σμιθ δεν έδωσε μεγάλη σημασία στα λόγια του γέρου υπηρέτη, αλλά ένα γεγονός που συνέβη μερικές ημέρες αργότερα άφησε μια δυσάρεστη ανάμνηση στο μυαλό του και έφερε ξανά στη σκέψη του τις φράσεις του υπηρέτη.

Αργά ένα βράδυ, ο Μπέλινγκαμ είχε έρθει να τον δει και του μιλούσε για τους πέτρινους τύμβους του Μπενί Χασάν στην Άνω Αίγυπτο όταν ο Σμιθ, ο οποίος διέθετε ιδιαίτερα καλή ακοή, άκουσε μια πόρτα να ανοίγει στον από κάτω όροφο.

«Κάποιος μπήκε ή βγήκε από το δωμάτιό σου», του είπε.

Ο Μπέλινγκαμ πήδησε όρθιος και έμεινε για μια στιγμή κοκαλωμένος, με την έκφραση κάποιου που ήταν ταυτόχρονα δύσπιστος και φοβισμένος.

«Είμαι σίγουρος πως είχα κλειδώσει», τραύλισε. «Κανείς δεν θα μπορούσε να ανοίξει».

«Μα εγώ ακούω κάποιον να ανεβαίνει τη σκάλα», είπε ο Σμιθ.

Ο Μπελινγκαμ βγήκε έξω τρέχοντας, βροντώντας την πόρτα πίσω του. Ο Σμιθ τον άκουσε να

κατεβαίνει βιαστικά και ύστερα να σταματά και να ψιθυρίζει κάτι. Μια στιγμή αργότερα η πόρτα στον κάτω όροφο έκλεισε, ένα κλειδί γύρισε στην κλειδαριά, και ο Μπέλινγκαμ επέστρεψε με το χλομό του πρόσωπο μουσκεμένο στον ιδρώτα.

«Δεν ήταν τίποτα», είπε καθώς σωριαζόταν σε μια πολυθρόνα. «Αυτό το ηλίθιο σκυλί άνοιξε την πόρτα. Δεν ξέρω πώς ξέχασα να την κλειδώσω».

«Δεν ήξερα ότι έχεις σκυλί», είπε ο Σμιθ, κοιτάζοντας ερευνητικά το ανήσυχο πρόσωπο του επισκέπτη του.

«Ναι, είναι λίγος καιρός τώρα... Θα πρέπει να τον ξεφορτωθώ. Είναι μεγάλος μπελάς».

«Πράγματι θα είναι, αν σου είναι τόσο δύσκολο να τον κρατάς κλεισμένο μέσα. Θα πίστευα ότι μια κλειστή πόρτα θα ήταν αρκετή, χωρίς να χρειάζεται να την κλειδώνεις κιόλας».

«Θέλω να εμποδίζω τον γέρο-Στάιλς να τον βγάζει βόλτα. Μου έχει κοστίσει αρκετά λεφτά και δεν θα ήθελα να τον χάσω».

«Μ΄ αρέσουν κι εμένα τα σκυλιά», είπε ο Σμιθ, συνεχίζοντας να λοξοκοιτάζει το σύντροφό του. «Θα μου τον δείξεις;»

«Ασφαλώς, αλλά δεν γίνεται απόψε. Έχω ένα ραντεβού. Πάει καλά το ρολόι σου; Τότε έχω ήδη αργήσει ένα τέταρτο. Να με συγχωρείς».

Πήρε το καπέλο του και βγήκε βιαστικά από το δωμάτιο. Παρά το υποτιθέμενο ραντεβού, ο Σμιθ τον άκουσε να ξαναμπαίνει στο διαμέρισμά του και να κλειδώνει την πόρτα από μέσα.

Η συζήτηση είχε αφήσει μια άσχημη εντύπωση στο μυαλό του νεαρού φοιτητή. Ο Μπέλινγκαμ του είχε πει ψέματα, και μάλιστα με τόσο αδέξιο τρόπο ώστε φαινόταν λες και γύρευε απεγνωσμένα κάποιο τρόπο για να κρύψει την αλήθεια. Ο Σμιθ ήξερε καλά πως ο γείτονάς του δεν είχε σκύλο. Ήξερε επίσης πως τα βήματα που είχε ακούσει στη σκάλα δεν ήταν πατημασιές ζώου. Αν όμως δεν ήταν αυτό, τότε τι μπορούσε να ήταν; Υπήρχε και η διαβεβαίωση του γέρο-Στάιλς ότι κάτι περπατούσε μέσα στο δωμάτιο σε ώρες που ο ένοικός του απουσίαζε. Θα μπορούσε να είναι κάποια γυναίκα; Ο Σμιθ ήταν μάλλον έτοιμος να δώσει μια τέτοια εξήγηση. Ας συνέβαινε κάτι τέτοιο και οι αρχές του Πανεπιστημίου το ανακάλυπταν, σίγουρα θα απέβαλαν τον Μπέλινγκαμ, άρα το άγχος και τα ψέματά του θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν. Ωστόσο, ήταν αδιανόητο ένας τελειόφοιτος να κρατά μια γυναίκα στο δωμάτιό του χωρίς να τον αντιληφθούν αμέσως. Όποια και να ήταν η εξήγηση, υπήρχε κάτι βρόμικο στην υπόθεση και ο Σμιθ ήταν αποφασισμένος να αποτρέψει οποιεσδήποτε περαιτέρω οικειότητες από το γείτονά του.

Όμως η μελέτη του δεν έμελλε να ολοκληρωθεί εκείνο το βράδυ. Δεν είχε προλάβει καλά-καλά να αρχίσει, όταν άκουσε κάποιον να ανεβαίνει τρία-τρία τα σκαλιά. Την άλλη στιγμή, ο Χάστι ντυμένος με σπορ ρούχα μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

«Ακόμα διαβάζεις!» είπε και κάθισε στην αγαπημένη πολυθρόνα του. «Τι τύπος είσαι εσύ! Και σεισμός να γινόταν, εσύ δεν θα καταλάβαινες τίποτα

χωμένος μέσα στα βιβλία σου. Δεν πρόκειται όμως να σε ενοχλήσω πολύ. Δυο-τρεις τζούρες θα καπνίσω κι έφυγα».

«Τι νέα, λοιπόν», ρώτησε ο Σμιθ, γεμίζοντας την πίπα του.

«Έμαθες για τον Λονγκ Νόρτον;»

«Τι να μάθω;»

«Του επιτέθηκαν».

«Του επιτέθηκαν;»

«Καθώς έβγαινε από τη Χάι Στριτ, εκατό μέτρα μακριά από την παλιά πύλη».

«Ποιος;»

«Αυτό είναι το θέμα! Αν έλεγες ΄τί΄ θα έπεφτες πιο μέσα. Ο Νόρτον ορκίζεται πως δεν ήταν άνθρωπος, και από τις γρατσουνιές στο λαιμό του θα συμφωνούσα κι εγώ μαζί του».

«Και τι ήταν, δηλαδή; Μήπως αρχίσατε να πιστεύετε στα φαντάσματα;»

Ο Αμπερκρόμπι Σμιθ ξεφύσηξε τον καπνό με επιστημονική περιφρόνηση.

«Όχι, δεν νομίζω να είναι ούτε αυτό. Αν κάποιος μεγάλος πίθηκος το έσκασε από κανένα πλανόδιο τσίρκο, μάλλον τριγυρίζει στα μέρη μας. Ο Νόρτον περνάει από εκείνο το σημείο κάθε βράδυ την ίδια ώρα. Υπάρχει ένα δέντρο που σκύβει πάνω από το μονοπάτι-μια μεγάλη λεύκα. Ο Νόρτον πιστεύει πως αυτό το πράγμα έπεσε από το δέντρο επάνω του. Παραλίγο να τον στραγγαλίσει με δυο χέρια τα οποία, καθώς λέει, ήταν λεπτά και δυνατά σαν ατσάλινα ελάσματα. Δεν είδε τίποτε άλλο πέρα από αυτά τα κτηνώδη χέρια που έκλειναν γύρω από το λαιμό

του. Άρχισε να ουρλιάζει, δυο από τα παιδιά τον άκουσαν και έτρεξαν προς το μέρος του, και το πλάσμα πήδησε από τον τοίχο σαν γάτα και εξαφανίστηκε. Ο Νόρτον δεν πρόλαβε να το δει καθαρά, αλλά του έδωσε μεγάλη τρομάρα. Και μια που το αναφέραμε, ο όμορφος γείτονάς σου θα χαρεί πολύ σαν το ακούσει. Κρατούσε κακία στο Νόρτον και, απ΄ όσο τον ξέρω, δεν είναι από αυτούς που ξεχνούν εύκολα. Εε, παλιόφιλε, τι έπαθες;»

«Τίποτα», απάντησε κοφτά ο Σμιθ. Είχε τιναχτεί από την πολυθρόνα του σαν κάποιος που από το μυαλό του πέρασε ξαφνικά μια δυσάρεστη ιδέα.

«Φαίνεται σαν να σε πείραξε κάτι που είπα. Πάντως, απ΄ ό,τι μου είπε ο Λι, γνωρίστηκες ήδη με τον κύριο Μπέλινγκαμ από τότε που έχουμε να τα πούμε».

«Ναι, με έχει επισκεφθεί μια-δυο φορές».

«Είσαι αρκετά μεγάλος για να αποφασίζεις μόνος σου τις παρέες σου. Δεν θα έλεγα πως είναι και πολύ σωστός τύπος, αν και σίγουρα είναι πανέξυπνος. Θα το ανακαλύψεις, όμως, σύντομα. Και τώρα σε χαιρετώ, παλιόφιλε. Την Τετάρτη έχω αγώνα κωπηλασίας με τον Μάλινς, γι΄ αυτό κοίτα να έρθεις αν δεν σε ξαναδώ μέχρι τότε».

Ο Σμιθ άφησε την πίπα και επέστρεψε ξανά στα βιβλία του. Όσο κι αν προσπαθούσε, όμως, δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Η σκέψη του γύριζε συνεχώς στον παράξενο γείτονά του και το μυστήριο του δωματίου του. Μετά συλλογίστηκε την περίεργη επίθεση για την οποία του είχε μιλήσει ο Χάστι και για την κακία που ισχυριζόταν πως ο Μπέλιν-

γκαμ κρατούσε στο θύμα. Τα δυο συμβάντα επέμεναν να συνδυάζονται μέσα στο μυαλό του λες και υπήρχε κάποια σχέση μεταξύ τους. Όμως η υποψία ήταν τόσο αμυδρή και αόριστη ώστε δεν μπορούσε να την εκφράσει με λόγια.

«Να τον πάρει ένας διάβολος!» φώναξε τελικά, πετώντας το βιβλίο της ανατομίας στην άλλη άκρη του δωματίου. «Μου χάλασε το αποψινό μου διάβασμα, κι αυτός είναι αρκετός λόγος να τον κρατάω σε απόσταση από εδώ και πέρα».

Για δέκα ημέρες, ο φοιτητής της ιατρικής ήταν τόσο αφοσιωμένος στη μελέτη του ώστε ούτε είδε ούτε άκουσε τους δυο γείτονές του. Τις ώρες που ο Μπέλινγκαμ τον επισκεπτόταν, φρόντιζε να διπλοκλειδώνει, και παρ΄ όλο που άκουσε πολλές φορές την πόρτα να χτυπάει, δεν άνοιξε ούτε μια φορά. Ένα απόγευμα, ωστόσο, την ώρα που κατέβαινε τη σκάλα και περνούσε μπροστά από το διαμέρισμα του Μπέλινγκαμ, η πόρτα άνοιξε και ο νεαρός Μόνκχάουζ Λι πετάχτηκε έξω, κατακόκκινος και με μάτια γεμάτα οργή. Από πίσω του ακολούθησε ο Μπέλινγκαμ, με το πλαδαρό του αρρωστιάρικο πρόσωπο να τρέμει ολόκληρο από ένα κακέντρεχο πάθος.

«Ηλίθιε!» είπε μέσα από τα δόντια. «Θα το μετανιώσεις!»

«Πολύ πιθανό!» φώναξε ο άλλος. «Να μην ξεχάσεις αυτό που σου είπα. Όλα τέλειωσαν και δεν θέλω να ακούσω λέξη!»

«Έχεις πάρει όρκο!»

«Μη στενοχωριέσαι και θα τον κρατήσω! Δεν πρόκειται να μιλήσω, αλλά θα προτιμούσα η μικρή Εύα να ήταν νεκρή! Πάντως, τελειώσαμε. Θα κάνει αυτό που θα της πω εγώ. Δεν θέλουμε να σε ξαναδούμε στα μάτια μας!»

Ο Σμιθ δεν κάθισε να ακούσει περισσότερα, επειδή δεν ήθελε να ανακατευτεί στον καβγά τους. Το ολοφάνερο όμως ήταν πως είχαν μαλώσει άσχημα και πως ο Λι σκόπευε να διαλύσει τον αρραβώνα της αδελφής του. Ο Σμιθ θυμήθηκε τον παραλληλισμό του Χάστι σχετικά με το βάτραχο και την περιστέρα, και χάρηκε που το θέμα αυτό είχε πάρει τέλος. Η έκφραση του Μπέλινγκαμ όταν οργιζόταν ήταν τρομερή. Δεν ήταν κάποιος τον οποίο θα μπορούσε να εμπιστευτεί μια αθώα κοπέλα. Καθώς περπατούσε, ο Σμιθ αναρωτιόταν τι να είχε προκαλέσει τη λογομαχία, και ποια ήταν η υπόσχεση που ο Μπέλινγκαμ είχε τόση αγωνία αν θα κρατούσε.

Ήταν η μέρα του αγώνα λεμβοδρομίας ανάμεσα στον Χάστι και τον Μάλινς, και πολλοί είχαν μαζευτεί στην όχθη του ποταμού. Ένα μαγιάτικος ήλιος έκαιγε λαμπρός, και το κιτρινωπό μονοπάτι σκιαζόνταν από ψηλές λεύκες. Τα γκρίζα κολέγια υψώνονταν κι από τις δυο μεριές, σαν γριές μανάδες που κοιτούσαν την παλίρροια της νεαρής ζωής να περνά τόσο χαρούμενα από κάτω τους. Μαυροντυμένοι καθηγητές, σοβαροί υπάλληλοι και ηλιοκαμμένοι νεαροί αθλητές με ψάθινα καπέλα και πολύχρωμες μπλούζες έτρεχαν βιαστικά προς την όχθη του γα-

λάζιου ποταμού που ξετυλίγει τα νερά του μέσα από τα λιβάδια του Όξφορντ.

Ο Αμπερκρόμπι Σμιθ, με τη διαίσθηση ενός παλιού κωπηλάτη, διάλεξε μια θέση στο σημείο που ήξερε πως θα γινόταν ο μεγαλύτερος συναγωνισμός. Άκουσε από μακριά τον ήχο της εκκίνησης και τις φωνές που πλησίαζαν. Πάνω από τους ώμους μιας ομάδας δρομέων που πέρασαν τρέχοντας από μπροστά του, είδε τον Χάστι να προηγείται, με τον αντίπαλό του ήδη ένα μήκος λέμβου πίσω του. Ο Σμιθ ζητωκραύγασε το φίλο του και μετά κοίταξε το ρολόι του και ετοιμάστηκε να ξαναγυρίσει στη μελέτη του, όταν ένιωσε ένα άγγιγμα στον ώμο και είδε το νεαρό Μόνκχάουζ Λι πίσω του.

«Σε είδα από μακριά και ήθελα να σου μιλήσω», του είπε ο Λι, κάπως ντροπαλά. «Εκείνο το καλύβι είναι δικό μου. Το μοιράζομαι με τον Χάρινγκτον. Έλα να πιούμε ένα τσάι».

«Πρέπει να επιστρέψω σύντομα επειδή έχω πολύ διάβασμα», του απάντησε ο Σμιθ. «Θα έρθω μονάχα για λίγα λεπτά. Δεν θα έβγαινα καθόλου αν ο Χάστι δεν ήταν φίλος μου».

«Είναι και δικός μου. Δεν τα κατάφερε καλά; Ο Μάλινς δεν άξιζε και πολλά πράγματα. Έλα όμως στο καλύβι. Δεν είναι και πολύ σπουδαίο, αλλά το καλοκαίρι έχει δροσιά».

Ήταν ένα μικρό τετράγωνο λευκό κτίριο με πράσινες πόρτες και παντζούρια και ένα όμορφο ξύλινο χαγιάτι, κάπου πενήντα μέτρα από την όχθη του ποταμού. Το κυρίως δωμάτιο ήταν πρόχειρα μεταποιημένο σε μελετητήριο, με τραπέζι, ράφια

βιβλίων και μερικούς φτηνούς ανατομικούς χάρτες στους τοίχους. Μια τσαγιέρα τραγουδούσε πάνω σε μια μικρή σόμπα, και στο τραπέζι ήταν ακουμπισμένο ένα σερβίτσιο τσαγιού.

«Κάθισε σε αυτή την πολυθρόνα και πάρε ένα τσιγάρο», είπε ο Λι. «Θα σου βάλω ένα φλιτζάνι τσάι. Χαίρομαι πολύ που ήρθες, επειδή γνωρίζω πόσο απασχολημένος είσαι. Ήθελα να σου πω ότι εγώ στη θέση σου θα άλλαζα αμέσως δωμάτιο».

«Τι;»

Ο Σμιθ τον λοξοκοίταξε με το αναμμένο σπίρτο στο ένα χέρι και το τσιγάρο στο άλλο.

«Θα πρέπει να σου φαίνεται περίεργο, και το χειρότερο είναι πως δεν μπορώ να σου εξηγήσω το γιατί, επειδή έχω πάρει έναν πολύ βαρύ όρκο. Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι ότι ο Μπέλινγκαμ είναι επικίνδυνος. Εγώ σκοπεύω να μείνω εδώ όσο περισσότερο χρόνο γίνεται».

«Επικίνδυνος; Τι εννοείς;»

«Αυτό ακριβώς δεν μπορώ να σου πω. Άκου όμως τη συμβουλή μου και φύγε από το δωμάτιό σου. Σήμερα το πρωί είχαμε ένα μεγάλο καβγά. Θα πρέπει να μας άκουσες, γιατί σε είδα καθώς κατέβαινες τη σκάλα».

«Είδα πράγματι ότι αρπαχτήκατε».

«Είναι απαίσιος τύπος, Σμιθ. Είναι ο μόνος χαρακτηρισμός που του ταιριάζει. Είχα τις αμφιβολίες μου από εκείνο το βράδυ που τον βρήκαμε λιπόθυμο. Σήμερα τον πίεσα και μου αποκάλυψε πράγματα που έκαναν τις τρίχες μου να σηκωθούν, ζητώντας μου μάλιστα να τον βοηθήσω. Δεν είμαι

κανένας σπασίκλας, αλλά είμαι γιος κληρικού και ξέρω ότι υπάρχουν μερικά πράγματα με τα οποία οι άνθρωποι δεν πρέπει να ανακατεύονται. Ευχαριστώ το Θεό που το ανακάλυψα πριν νά ναι πολύ αργά, επειδή ετοιμαζόταν να παντρευτεί την αδελφή μου».

«Καλά όλα αυτά, Λι», είπε κοφτά ο Σμιθ. «Μου φαίνεται, όμως, πως είτε λες υπερβολικά πολλά είτε υπερβολικά λίγα».

«Απλώς σε προειδοποιώ».

«Αν υπάρχει αληθινός κίνδυνος, τότε καμιά υπόσχεση δεν σε δένει. Αν εγώ έβλεπα ένα κάθαρμα να ετοιμάζεται να ανατινάξει ένα σπίτι με δυναμίτη, κανένας όρκος δεν θα με εμπόδιζε να τον σταματήσω».

«Εγώ όμως δεν μπορώ να τον σταματήσω, ούτε και μπορώ να κάνω τίποτε άλλο εκτός από το να σε προειδοποιήσω».

«Χωρίς να μου εξηγείς για ποιο πράγμα με προειδοποιείς».

«Σε προειδοποιώ για τον Μπέλινγκαμ».

«Αυτά είναι παιδιάστικα πράγματα. Γιατί θα πρέπει να φοβάμαι αυτόν, ή οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο;»

«Δεν μπορώ να σου πω. Μπορώ απλά να σε ικετέψω να αλλάξεις δωμάτιο. Εκεί που βρίσκεσαι κινδυνεύεις. Δεν υπονοώ καν πως ο Μπέλινγκαμ ο ίδιος θα θελήσει να σε βλάψει. Μα κι αυτό μπορεί να συμβεί, επειδή σαν γείτονας είναι πολύ επικίνδυνος».

«Ίσως να ξέρω περισσότερα από όσα νομίζεις», είπε ο Μπέλινγκαμ, λοξοκοιτάζοντας το αγορίστικο

πρόσωπο του νεαρού. «Κι αν σου έλεγα πως γνωρίζω ότι ο Μπέλινγκαμ μοιράζεται το διαμέρισμά του με κάποιον άλλο;»

Ο Μόνκχάουζ Λι πετάχτηκε από το κάθισμά του γεμάτος έκπληξη.

«Ξέρεις, λοιπόν;» ξεροκάταπιε.

«Με μια γυναίκα».

Ο Λι ξανασωριάστηκε στο κάθισμα με ένα βογκητό.

«Το στόμα μου είναι σφραγισμένο», είπε. «Δεν μπορώ να μιλήσω».

«Τέλος πάντων», είπε ο Σμιθ και σηκώθηκε. «Εγώ δεν πρόκειται να φύγω έτσι ανόητα από ένα τόσο βολικό δωμάτιο. Θα ήταν δειλία μου αν μετακόμιζα μόνο και μόνο επειδή ισχυρίζεσαι αόριστα πως ο Μπέλινγκαμ με κάποιον ανεξήγητο τρόπο μπορεί να μου κάνει κακό. Θα το ρισκάρω, λοιπόν, και θα μείνω εκεί που είμαι. Βλέπω πως πήγε ήδη πέντε, και γι' αυτό σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις. Θα πρέπει να πηγαίνω».

Αποχαιρέτησε το νεαρό φοιτητή με μερικές κοφτές κουβέντες και επέστρεψε στο διαμέρισμά του, νιώθοντας εν μέρει ενοχλημένος και εν μέρει διασκεδασμένος, όπως νιώθει κάθε άνθρωπος δίχως φαντασία όταν τον απειλεί κάποιος αόριστος και ομιχλώδης κίνδυνος.

Ο Αμπερκρόμπι Σμιθ είχε ένα μια μικρή αδυναμία την οποία πάντα επέτρεπε στον εαυτό του, όσο πιεστική και να ήταν η μελέτη του. Κάθε Τρίτη και Παρασκευή είχε το συνήθειο να πηγαίνει με τα πό-

δια μέχρι το Φάρλινγκφορντ, την κατοικία του Δρ. Πλάμπτρι Πίτερσον, η οποία βρισκόταν κάπου ενάμισι μίλι μακριά από το Όξφορντ. Ο Πίτερσον ήταν στενός φίλος του μεγαλύτερου αδελφού του Σμιθ, του Φράνσις, και ήταν εργένης, αρκετά εύπορος, με μια καλή κάβα και μια ακόμα καλύτερη βιβλιοθήκη. Έτσι, το σπίτι του ήταν πάντα ένας ευχάριστος σκοπός για κάποιον που επιθυμούσε μια σύντομη βόλτα. Δυο φορές την εβδομάδα, λοιπόν, ο Σμιθ διέσχιζε τους σκοτεινούς επαρχιακούς δρόμους και περνούσε μια ώρα στο άνετο γραφείο του Πίτερσον, πίνοντας παλιό κρασί και συζητώντας για τις τελευταίες εξελίξεις της ιατρικής.

Την επόμενη μέρα της συζήτησής του με τον Μόνκχάουζ Λι, ο Σμιθ έκλεισε τα βιβλία του στις οκτώ και τέταρτο, την ώρα που συνήθως ξεκινούσε για το σπίτι του φίλου του. Καθώς, όμως, έβγαινε από το δωμάτιό του, το βλέμμα του έπεσε πάνω σε ένα από τα βιβλία που του είχε δανείσει ο Μπέλινγκαμ, και η συνείδησή του άρχισε να τον βασανίζει επειδή δεν το είχε ακόμη επιστρέψει. Όσο αποκρουστικός και να ήταν ο Μπέλινγκαμ, δεν έπρεπε να του φέρεται με τόση αγένεια. Παίρνοντας, λοιπόν, το βιβλίο, κατέβηκε τη σκάλα και χτύπησε την πόρτα του γείτονά του. Δεν πήρε καμιά απάντηση αλλά, δοκιμάζοντας το πόμολο, είδε πως η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη. Ικανοποιημένος στην ιδέα πως θα απέφευγε την κουβέντα, μπήκε μέσα και άφησε το βιβλίο μαζί με την κάρτα του επάνω στο τραπέζι.

Η λάμπα ήταν μισόσβηστη, αλλά ο Σμιθ μπορούσε να διακρίνει τις λεπτομέρειες του δωματίου αρκετά καλά. Ήταν ακριβώς όπως το είχε δει και πριν· οι ζωοκέφαλοι θεοί, ο κρεμασμένος κροκόδειλος, το τραπέζι καλυμμένο από χαρτιά και ξερά φύλλα. Το φέρετρο της μούμιας στεκόταν όρθιο πάνω στον τοίχο, αλλά η ίδια η μούμια έλειπε. Δεν υπήρχαν σημάδια δεύτερου ενοίκου στο δωμάτιο, και καθώς έφευγε σκέφτηκε ότι πιθανώς να είχε αδικήσει τον Μπέλινγκαμ. Αν είχε κάποιο ένοχο μυστικό να κρύψει, ασφαλώς δεν θα άφηνε την πόρτα του ανοιχτή για να μπει ο οποιοσδήποτε.

Η σκάλα ήταν κατασκότεινη, και ο Σμιθ κατέβαινε αργά τα άνισα σκαλοπάτια της όταν συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι κάτι πέρασε από δίπλα του μέσα στο σκοτάδι με έναν ανεπαίσθητο θόρυβο και ένα ελαφρύ άγγιγμα στον αγκώνα του, για τα οποία δεν μπορούσε καν να είναι βέβαιος. Σταμάτησε και αφουγκράστηκε, αλλά ο άνεμος φυσούσε απέξω ανάμεσα στα αναρριχητικά φυτά και δεν μπόρεσε να ακούσει τίποτε άλλο.

«Εσύ είσαι, Στάιλς;» φώναξε.

Καμιά απάντηση. Μπορεί να ήταν κάποιο ξαφνικό ρεύμα αέρα, επειδή υπήρχαν πολλές ρωγμές στους τοίχους του παλιού πυργίσκου. Θα έπαιρνε όμως όρκο ότι είχε ακούσει πατημασιές πλάι του. Βγήκε στην αυλή συνεχίζοντας να είναι απορημένος, όταν είδε κάποιον να τρέχει προς το μέρος του.

«Εσύ είσαι, Σμιθ;»

«Γεια σου, Χάστι!»

«Για όνομα του Θεού, τρέξε αμέσως! Ο Λι πνίγηκε! Ο Χάρινγκτον ήρθε να μου πει τα νέα, κι ο για-

τρός λείπει. Ίσως εσύ μπορέσεις να κάνεις κάτι, αν φτάσεις έγκαιρα κοντά του».

«Έχεις καθόλου κονιάκ;»

«Όχι».

«Τότε, τρέχω να φέρω. Υπάρχει ένα μπουκάλι στο τραπέζι μου».

Ο Σμιθ ανέβηκε τα σκαλιά τρία-τρία, άρπαξε το μπουκάλι και άρχισε πάλι να κατεβαίνει βιαστικά, όταν, καθώς περνούσε μπροστά από το δωμάτιο του Μπέλινγκαμ, είδε κάτι που τον άφησε με το στόμα ανοιχτό.

Η πόρτα την οποία είχε κλείσει πίσω του ήταν τώρα ανοιχτή, και ακριβώς μπροστά του, με το φως της λάμπας να πέφτει επάνω του, ήταν το φέρετρο της μούμιας. Πριν από τρία λεπτά ήταν άδειο. Θα μπορούσε να πάρει όρκο για αυτό. Τώρα περιείχε το μακάβριο ένοικό του, ο οποίος στεκόταν μέσα του όρθιος, με το μαύρο ζαρωμένο πρόσωπό του στραμμένο προς την πόρτα. Η μορφή ήταν άψυχη και κοκαλωμένη, αλλά καθώς ο Σμιθ την κοιτούσε του φάνηκε πως διέκρινε ακόμα κάποια ζοφερή σπίθα ζωής στα μικροσκοπικά μάτια που κρύβονταν μέσα στις σκοτεινές κόγχες. Τόσο πολύ ταράχτηκε, ώστε ξέχασε εντελώς ποιος ήταν ο σκοπός του, και κοιτούσε ακόμη τη μούμια όταν η φωνή του φίλου του από το ισόγειο τον συνέφερε.

«Έλα, Σμιθ!» του φώναξε. «Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου! Βιάσου! Και τώρα», πρόσθεσε, καθώς ο φοιτητής της ιατρικής επανεμφανίστηκε, «ας αρχίσουμε το τρέξιμο. Η απόσταση είναι λιγότερη από ένα μίλι, και θα πρέπει να την καλύψουμε σε πέντε λεπτά. Μια ανθρώπινη ζωή έχει μεγαλύτερη αξία από κάποιο έπαθλο».

Άρχισαν να τρέχουν μέσα στο σκοτάδι, και δεν σταμάτησαν μέχρις ότου, λαχανιασμένοι και εξαντλημένοι, έφτασαν στο μικρό καλύβι πλάι στο ποτάμι. Ο νεαρός Λι, άτονος και μουσκεμένος σαν τσακισμένο υδρόβιο φυτό, ήταν ξαπλωμένος πάνω στον καναπέ. Η πράσινη γλίτσα του ποταμού κάλυπτε τα μαύρα μαλλιά του και κάποια ίχνη άσπρου αφρού παρέμεναν στα μελανιασμένα χείλη του. Πλάι του ήταν γονατισμένος ο Χάρινγκτον ο συμμαθητής του, προσπαθώντας να επαναφέρει στη ζωή τα άψυχα μέλη του..

«Νομίζω πως είναι ακόμη ζωντανός», είπε ο Σμιθ, ακουμπώντας την παλάμη του στα πλευρά του νεαρού. «Για βάλε το γυαλί από το ρολόι σου κοντά στα χείλη του... Ναι, θάμπωσε κάπως. Πιάσε του το ένα χέρι, Χάστι. Κάνε ό,τι κάνω κι εγώ, και σύντομα θα τον συνεφέρουμε».

Για δέκα λεπτά πάλευαν σιωπηλά, κάνοντας τεχνητή αναπνοή στον αναίσθητο νεαρό. Στο τέλος αυτής της προσπάθειας, ένα ρίγος διαπέρασε όλο το κορμί του, τα χείλη του τρεμούλιασαν, και άνοιξε τα μάτια. Οι τρεις φοιτητές ξέσπασαν σε ζητωκραυγές.

«Ξύπνα, παλιόφιλε. Αρκετά μας τρόμαξες».

«Πιες λίγο κονιάκ».

«Είναι καλά», είπε ο συγκάτοικός του, ο Χάρινγκτον. «Θεούλη μου, τι τρομάρα ήταν αυτή που πήρα! Εγώ διάβαζα εδώ, κι αυτός είχε πάει για μια βόλτα μέχρι το ποτάμι, όταν άκουσα μια φωνή

και έναν παφλασμό. Βγήκα έξω τρέχοντας, αλλά μέχρι να τον βρω και να τον ψαρέψω όλη η ζωή είχε φανεί να τον εγκαταλείπει. Ο Σίμσον είχε χτυπήσει το πόδι του, εγώ άρχισα να τρέχω, και δεν ξέρω τι θα είχα κάνει χωρίς εσάς, παιδιά. Σήκω τώρα, μικρέ».

Ο Μόνκχάουζ Λι ανασηκώθηκε και κοίταξε με απορία γύρω του.

«Τι έγινε;» ρώτησε. «Είχα πέσει στο νερό. Ααα, ναι. Τώρα θυμάμαι».

Μια όψη τρόμου ήρθε στα μάτια του, και έκρυψε το πρόσωπο μέσα στις παλάμες του.

«Πώς έπεσες μέσα;»

«Δεν έπεσα».

«Τότε, πώς;»

«Με πέταξαν. Στεκόμουν στην όχθη, και κάτι ήρθε από πίσω μου, με σήκωσε σαν φτερό και με πέταξε μέσα. Δεν άκουσα τίποτα και δεν είδα τίποτα. Παρ΄ όλα αυτά, ξέρω καλά τι ήταν».

«Το ίδιο κι εγώ», ψιθύρισε ο Σμιθ.

Ο Λι σήκωσε τα μάτια με ένα βλέμμα έκπληξης.

«Το έμαθες, λοιπόν;» ρώτησε. «Θυμάσαι τη συμβουλή που σου έδωσα;»

«Ναι, και μου φαίνεται πως θα την ακολουθήσω».

«Δεν έχω ιδέα για ποιο πράγμα μιλάτε», είπε ο Χάστι, «αλλά αν ήμουν στη θέση σου, Χάρινγκτον, θα έβαζα τον Λι αμέσως στο κρεβάτι. Θα έχουμε χρόνο να συζητήσουμε τα πώς και τα γιατί όταν συνέλθει κάπως καλύτερα. Σμιθ, εσύ κι εγώ νομίζω πως μπορούμε να πηγαίνουμε. Θα γυρίσω μα τα

πόδια στο κολέγιο. Αν θέλεις να έρθεις, μπορούμε να μιλάμε στο δρόμο».

Δεν είπαν, όμως, και πολλά στο δρόμο του γυρισμού. Το μυαλό του Σμιθ ήταν απασχολημένο με τα γεγονότα εκείνης της βραδιάς, την απουσία της μούμιας από το διαμέρισμα του γείτονά του, τα βήματα που πέρασαν από δίπλα του στη σκάλα, την εκπληκτική επανεμφάνιση του μακάβριου πλάσματος, και την επίθεση εναντίον του Λι, η οποία ακολούθησε σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα την επίθεση εναντίον ενός άλλου ατόμου στο οποίο ο Μπέλινγκαμ κρατούσε κακία. Όλα αυτά συνδυάζονταν στη σκέψη του με τα πολλά μικρά συμβάντα που τον είχαν κάνει να αντιπαθήσει το γείτονά του, καθώς και τις αξιοπερίεργες περιστάσεις κάτω από τις οποίες τον γνώρισε. Αυτό που αρχικά ήταν μια αόριστη και αμυδρή υποψία, μετατράπηκε ξαφνικά σε μια αναντίρρητη πραγματικότητα. Πόσο όμως τερατώδης, πόσο ανήκουστη, πόσο πέρα από κάθε όριο ανθρώπινης εμπειρίας ήταν αυτή η πραγματικότητα! Ένας αδέκαστος κριτής, ακόμη και ο φίλος που περπατούσε πλάι του, θα του έλεγε απλώς ότι τα μάτια του τον είχαν ξεγελάσει, ότι η μούμια δεν είχε φύγει από τη θέση του, ότι ο νεαρός Λι έπεσε κατά λάθος στο ποτάμι. Καταλάβαινε πως κι αυτός θα έλεγε τα ίδια ακριβώς πράγματα αν οι θέσεις τους ήταν αντίθετες. Ωστόσο θα έπαιρνε όρκο ότι ο Μπέλινγκαμ είχε την καρδιά ενός δολοφόνου, και πως χρησιμοποιούσε ένα όπλο ανήκουστο σε όλη τη φριχτή ιστορία του εγκλήματος.

Ο Χάστι τράβηξε προς το δωμάτιό του με μερικές κοφτές παρατηρήσεις για το πόσο ακοινώνητος ήταν ο φίλος του, και ο Αμπερκρόμπι Σμιθ διέσχισε την αυλή του γωνιακού του πυργίσκου με ένα έντονο αίσθημα απέχθειας για το μέρος που κατοικούσε. Θα έπρεπε να ακολουθήσει τη συμβουλή του Σμιθ και να μετακομίσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, γιατί πώς θα μπορούσε να αφοσιωθεί στη μελέτη του όταν το αυτί του θα αφουγκραζόταν συνεχώς για κάθε μουρμουρητό ή πατημασιά στο από κάτω δωμάτιο; Καθώς κατευθυνόταν προς την είσοδο, πρόσεξε πως το φως στο δωμάτιο του Μπέλινγκαμ ήταν ακόμη αναμμένο. Καθώς περνούσε από την πόρτα του, αυτή άνοιξε και ο Μπέλινγκαμ βγήκε να τον κοιτάξει. Το παχύ, διαβολικό του πρόσωπο τον έκανε να μοιάζει σαν δηλητηριώδη αράχνη που μόλις πρόσφατα είχε υφάνει το φαρμακερό ιστό της.

«Καλησπέρα», του είπε. «Δεν έρχεσαι μέσα;»

«Όχι!» φώναξε ο Σμιθ αγριεμένα.

«Όχι; Είσαι απασχολημένος όπως πάντα; Ήθελα να σε ρωτήσω για τον Λι. Λυπήθηκα πολύ όταν άκουσα πως είχε κάποιο ατύχημα».

Η έκφρασή του ήταν σοβαρή, αλλά καθώς μιλούσε είχε στα μάτια του μια κρυφή λάμψη ειρωνείας. Ο Σμιθ τη διέκρινε, κι ένιωσε την επιθυμία να του ορμήσει.

«Θα λυπηθείς ακόμα περισσότερο όταν μάθεις πως ο Μόνκχάουζ Λι είναι μια χαρά και βρίσκεται εκτός κινδύνου», του απάντησε. «Τα διαβολικά σου

κόλπα δεν έπιασαν αυτή τη φορά. Μην προσπαθείς να κρυφτείς! Τα ξέρω όλα!»

Ο Μπέλινγκαμ έκανε ένα βήμα πίσω και μισόκλεισε την πόρτα, λες κι ήθελε να προστατευτεί.

«Είσαι τρελός», του είπε. «Τι εννοείς; Υπονοείς πως έχω σχέση με το ατύχημα του Λι;»

«Ναι», βροντοφώναξε ο Σμιθ. «Εσύ κι αυτό το σακούλι με τα κόκαλα από πίσω σου. Άκου καλά, κύριε Μπέλινγκαμ, μπορεί να μην καίνε πια στην πυρά τύπους σαν κι εσένα, αλλά υπάρχει ακόμα ο δήμιος και, μα τον Αη Γιώργη, αν οποιοσδήποτε σε αυτό το κολέγιο πεθάνει ανεξήγητα, θα σε καταδώσω, κι αν δεν σε κρεμάσουν δεν θα είναι από δικό μου σφάλμα. Θα μάθεις πως τα βρομερά σου αιγυπτιώτικα κόλπα δεν πιάνουν στην Αγγλία!»

«Είσαι εντελώς παράφρονας», είπε ο Μπέλινγκαμ.

«Κοίτα να θυμάσαι τα όσα σου είπα, επειδή εγώ ξέρω να κρατώ το λόγο μου».

Η πόρτα έκλεισε με δύναμη, και ο Σμιθ ανέβηκε εξοργισμένος στο διαμέρισμά του. Κλείδωσε την πόρτα πίσω του και ξενύχτησε καπνίζοντας την πίπα του και συλλογιζόμενος τα παράξενα γεγονότα εκείνης της νύχτας.

Το άλλο πρωί ο Αμπερκρόμπι Σμιθ δεν είχε νέα από το γείτονά του, αλλά προς το απόγευμα ο Χάρινγκτον πέρασε για να του πει ότι ο Λι είχε συνέλθει εντελώς. Ο Σμιθ πέρασε όλη τη μέρα μελετώντας, αλλά μόλις βράδιασε αποφάσισε να επισκεφθεί το φίλο του τον δρ. Πίτερσον. Μια καλή

Ο Χάστι τράβηξε προς το δωμάτιό του με μερικές κοφτές παρατηρήσεις για το πόσο ακοινώνητος ήταν ο φίλος του, και ο Αμπερκρόμπι Σμιθ διέσχισε την αυλή του γωνιακού του πυργίσκου με ένα έντονο αίσθημα απέχθειας για το μέρος που κατοικούσε. Θα έπρεπε να ακολουθήσει τη συμβουλή του Σμιθ και να μετακομίσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, γιατί πώς θα μπορούσε να αφοσιωθεί στη μελέτη του όταν το αυτί του θα αφουγκραζόταν συνεχώς για κάθε μουρμουρητό ή πατημασιά στο από κάτω δωμάτιο; Καθώς κατευθυνόταν προς την είσοδο, πρόσεξε πως το φως στο δωμάτιο του Μπέλινγκαμ ήταν ακόμη αναμμένο. Καθώς περνούσε από την πόρτα του, αυτή άνοιξε και ο Μπέλινγκαμ βγήκε να τον κοιτάξει. Το παχύ, διαβολικό του πρόσωπο τον έκανε να μοιάζει σαν δηλητηριώδη αράχνη που μόλις πρόσφατα είχε υφάνει το φαρμακερό ιστό της.

«Καλησπέρα», του είπε. «Δεν έρχεσαι μέσα;»

«Όχι!» φώναξε ο Σμιθ αγριεμένα.

«Όχι; Είσαι απασχολημένος όπως πάντα; Ήθελα να σε ρωτήσω για τον Λι. Λυπήθηκα πολύ όταν άκουσα πως είχε κάποιο ατύχημα».

Η έκφρασή του ήταν σοβαρή, αλλά καθώς μιλούσε είχε στα μάτια του μια κρυφή λάμψη ειρωνείας. Ο Σμιθ τη διέκρινε, κι ένιωσε την επιθυμία να του ορμήσει.

«Θα λυπηθείς ακόμα περισσότερο όταν μάθεις πως ο Μόνκχάουζ Λι είναι μια χαρά και βρίσκεται εκτός κινδύνου», του απάντησε. «Τα διαβολικά σου κόλπα δεν έπιασαν αυτή τη φορά. Μην προσπαθείς να κρυφτείς! Τα ξέρω όλα!»

Ο Μπέλινγκαμ έκανε ένα βήμα πίσω και μισόκλεισε την πόρτα, λες κι ήθελε να προστατευτεί.

«Είσαι τρελός», του είπε. «Τι εννοείς; Υπονοείς πως έχω σχέση με το ατύχημα του Λι;»

«Ναι», βροντοφώναξε ο Σμιθ. «Εσύ κι αυτό το σακούλι με τα κόκαλα από πίσω σου. Άκου καλά, κύριε Μπέλινγκαμ, μπορεί να μην καίνε πια στην πυρά τύπους σαν κι εσένα, αλλά υπάρχει ακόμα ο δήμιος και, μα τον Αη Γιώργη, αν οποιοσδήποτε σε αυτό το κολέγιο πεθάνει ανεξήγητα, θα σε καταδώσω, κι αν δεν σε κρεμάσουν δεν θα είναι από δικό μου σφάλμα. Θα μάθεις πως τα βρομερά σου αιγυπτιώτικα κόλπα δεν πιάνουν στην Αγγλία!»

«Είσαι εντελώς παράφρονας», είπε ο Μπέλινγκαμ.

«Κοίτα να θυμάσαι τα όσα σου είπα, επειδή εγώ ξέρω να κρατώ το λόγο μου».

Η πόρτα έκλεισε με δύναμη, και ο Σμιθ ανέβηκε εξοργισμένος στο διαμέρισμά του. Κλείδωσε την πόρτα πίσω του και ξενύχτησε καπνίζοντας την πίπα του και συλλογιζόμενος τα παράξενα γεγονότα εκείνης της νύχτας.

Το άλλο πρωί ο Αμπερκρόμπι Σμιθ δεν είχε νέα από το γείτονά του, αλλά προς το απόγευμα ο Χάρινγκτον πέρασε για να του πει ότι ο Λι είχε συνέλθει εντελώς. Ο Σμιθ πέρασε όλη τη μέρα μελετώντας, αλλά μόλις βράδιασε αποφάσισε να επισκεφθεί το φίλο του τον δρ. Πίτερσον. Μια καλή

βόλτα και μια φιλική κουβέντα θα ήταν ευχάριστη ανάπαυλα για τα τεντωμένα νεύρα του.

Η πόρτα του Μπέλινγκαμ ήταν κλειστή καθώς περνούσε, αλλά όταν γύρισε πίσω να κοιτάξει είδε το κεφάλι του γείτονά του κολλημένο στο τζάμι να κοιτάζει μέσα στο σκοτάδι. Ο Σμιθ ένιωθε μεγάλη ανακούφιση που απομακρυνόταν από κοντά του έστω και για λίγες ώρες, και έτσι άρχισε να περπατά ζωηρά και να ρουφάει το δροσερό ανοιξιάτικο αέρα. Το μισόγιομο φεγγάρι βρισκόταν στη δύση του, ανάμεσα σε δυο γοτθικούς πυργίσκους και έριχνε παράξενες σκιές πάνω στον ασημωμένο δρόμο. Φυσούσε ένα ελαφρύ αεράκι και αραιά σύννεφα πετούσαν στον ουρανό. Το κολέγιο ήταν στην άκρη της πόλης, και έτσι σε πέντε λεπτά ο Σμιθ είχε βρεθεί πέρα από τα σπίτια, σε έναν επαρχιακό δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι του φίλου του.

Παρ΄ ότι ήταν ακόμη νωρίς, ο Σμιθ δεν συνάντησε στο δρόμο του ψυχή. Τελικά έφτασε στην καγκελόπορτα της έπαυλης του φίλου του. Μπροστά του μπορούσε να διακρίνει τα φώτα του σπιτιού ανάμεσα στα φυλλώματα. Στάθηκε με το χέρι πάνω στο χερούλι της καγκελόπορτας και έριξε μια ματιά πίσω στο δρόμο από όπου είχε έρθει. Κάτι ερχόταν γρήγορα προς το μέρος του.

Ακολουθούσε σιωπηλά τη σκιά του μαντρότοιχου, μια σκούρα σκυφτή μορφή, σχεδόν αόρατη μέσα στο μαύρο φόντο. Μέχρι που ο Σμιθ να συνειδητοποιήσει τι έβλεπε, η μορφή είχε ελαττώσει την απόσταση κατά είκοσι βήματα και πλησίαζε όλο και γρηγορότερα. Μέσα στο σκοτάδι διέκρινε ένα κοκαλιάρη λαιμό και δυο μάτια που από τότε δεν θα έπαυαν να στοιχειώνουν τα όνειρά του. Γύρισε, και με μια κραυγή τρόμου άρχισε να τρέχει για να σώσει τη ζωή του. Μπροστά του τα φώτα φαίνονταν να του γνέφουν σαν φάροι ασφάλειας. Ήταν περίφημος δρομέας, αλλά ποτέ του δεν είχε τρέξει τόσο γρήγορα όσο εκείνη τη νύχτα.

Είχε κλείσει τη βαριά καγκελόπορτα πίσω του, αλλά την ξανάκουσε να ανοίγει, σπρωγμένη από το διώκτη του. Καθώς έτρεχε σαν τρελός μέσα στη νύχτα, άκουγε πίσω του ένα γρήγορο, ξερό ποδοβολητό. Ρίχνοντας πίσω μια ματιά, είδε πως η φρίκη ακολουθούσε σαν τίγρη ξοπίσω του, με φλεγόμενα μάτια και το ένα αποστεωμένο χέρι τεντωμένο μπροστά. Ήταν τυχερός που η εξώπορτα ήταν μισάνοιχτη, αφήνοντας να περνά έξω μια λεπτή ταινία φωτός. Το ποδοβολητό πίσω του ήρθε πιο κοντά, και άκουσε ένα βραχνό γαργάρισμα σχεδόν επάνω στο σβέρκο του. Έπεσε ουρλιάζοντας πάνω στην πόρτα, μπήκε μέσα, την αμπάρωσε πίσω του, και σωριάστηκε μισολιπόθυμος σε μια πολυθρόνα του χωλ.

«Μα το Θεό, Σμιθ, τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Πίτερσον, βγάζοντας το κεφάλι από την πόρτα του γραφείου του.

«Δώσε μου λίγο κονιάκ».

Ο Πίτερσον ξαναβγήκε σχεδόν αμέσως με μια καράφα και ένα ποτήρι.

«Μου φαίνεται πως το χρειάζεσαι», είπε καθώς ο επισκέπτης του άδειαζε μονορούφι το ποτήρι. «Μα, εσύ είσαι άσπρος σαν το πανί».

«Τώρα συνήλθα κάπως», είπε εκείνος. «Ποτέ δεν ένιωσα τέτοιο φόβο στη ζωή μου. Με την άδειά σου, Πίτερσον, θα κοιμηθώ εδώ απόψε, επειδή δεν νομίζω πως μπορώ να ξαναβγώ σε αυτό το δρόμο παρά μόνο με το φως της ημέρας. Ξέρω πως είναι ντροπή από μέρους μου, αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς».

Ο Πίτερσον κοίταξε τον επισκέπτη του γεμάτος απορία.

«Ασφαλώς και μπορείς να κοιμηθείς εδώ αν το θέλεις. Θα πω στην κυρία Μπάρνεϊ να στρώσει το ελεύθερο κρεβάτι. Πού πας τώρα;»

«Έλα μαζί μου στο παράθυρο που βλέπει προς την πόρτα. Θέλω να δεις αυτό που είδα κι εγώ».

Πήγαν μέχρι το παράθυρο του πάνω ορόφου, από όπου μπορούσαν να δουν τον κήπο του σπιτιού. Το μονοπάτι και τα παρτέρια από τις δυο μεριές του ήταν ήσυχα, λουσμένα στο γαλήνιο φεγγαρόφωτο.

«Σμιθ, ξέρω καλά πως είσαι πολύ ψύχραιμος άνθρωπος», παρατήρησε ο Πίτερσον. «Τι μπορεί να σε αναστάτωσε τόσο;»

«Θα σου πω σε λίγο. Μα πού μπορεί να πήγε; Αα, νάτος! Κοίτα! Εκεί, στη στροφή του δρόμου, πέρα από το σπίτι σου!»

«Ναι, το βλέπω. Δεν χρειάζεται να μου ξεκολλήσεις το χέρι! Είδα κάποιον να περνάει. Θα έλεγα πως ήταν άνδρας, μάλλον αδύνατος και πολύ ψηλός. Και λοιπόν, τι έγινε; Μα εσύ τρέμεις σαν το φύλλο!»

«Απλώς είδα το διάβολο πρόσωπο με πρόσωπο. Πάμε όμως στο γραφείο σου και θα σου διηγηθώ όλη την ιστορία».

Κι έτσι έγινε. Κάτω από το φως της λάμπας, με ένα ποτήρι κρασί στο τραπέζι δίπλα του και το καλοζωισμένο πρόσωπο του φίλου του μπροστά του, εξιστόρησε με τη σειρά όλα τα γεγονότα, μικρά και μεγάλα, τα οποία σχημάτιζαν μια αδιάσπαστη αλυσίδα, από τη νύχτα που βρήκε τον Μπέλινγκαμ λιπόθυμο μπροστά στο φέρετρο της μούμιας μέχρι την τρομαχτική του εμπειρία πριν από λίγη ώρα.

«Έτσι έχει λοιπόν το πράγμα», είπε, ολοκληρώνοντας. «Είναι τερατώδες και απίστευτο, αλλά είναι αληθινό».

Ο δρ. Πλάμτρι Πίτερσον έμεινε για λίγη ώρα αμίλητος, με μια πολύ απορημένη έκφραση στο πρόσωπό του.

«Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω ακούσει κάτι τέτοιο!» είπε τελικά. «Μου είπες τα γεγονότα. Τώρα πες μου και τα συμπεράσματά σου».

«Μπορείς να βγάλεις τα δικά σου».

«Θα ήθελα να ακούσω εσένα πρώτα. Σου έχει δοθεί αρκετός χρόνος να σκεφτείς, ενώ σε μένα όχι».

«Τα συμπεράσματά μου είναι κάπως αόριστα, αλλά τα βασικά τους σημεία είναι αρκετά ξεκάθαρα. Αυτός ο Μπέλινγκαμ, μέσα στις αρχαιολογικές του μελέτες, ανακάλυψε κάποιο διαβολικό μυστικό με τη βοήθεια του οποίου μια μούμια- ή ίσως ειδικά αυτή η μούμια- μπορεί να επιστρέφει παροδικά στη ζωή. Τη νύχτα που λιποθύμησε θα πρέπει να δοκίμαζε τα μάγια του. Το δίχως άλλο, το θέαμα της αναβίωσης του πλάσματος θα πρέπει να τον συγκλόνισε, έστω κι αν το περίμενε. Όπως σου είπα, το πρώτο που

έκανε μόλις συνήλθε ήταν να αποκαλέσει τον εαυτό του ηλίθιο. Στη συνέχεια, όμως, θα πωρώθηκε και έκανε τη δουλειά χωρίς άλλες λιποψυχίες. Η ζωή που του εμφύσησε θα πρέπει να ήταν κάτι περαστικό, επειδή είδα αυτό το πράγμα μέσα στο φέρετρό του, άψυχο όπως ετούτο το τραπέζι. Πάντως, από τη στιγμή που τα κατάφερε, δεν θα του ήταν δύσκολο να σκεφτεί να χρησιμοποιήσει το πλάσμα σαν υπηρέτη του. Η μούμια διαθέτει εξυπνάδα και δύναμη. Για κάποιο λόγο εμπιστεύτηκε τα πάντα στον Λι, εκείνος όμως, σαν καλός Χριστιανός, αρνήθηκε να συμμετέχει. Μάλωσαν, και ο Λι θα ορκίστηκε να αποκαλύψει στην αδελφή του τον αληθινό χαρακτήρα του Μπέλινγκαμ. Ο Μπέλινγκαμ προσπάθησε να τον εμποδίσει, και σχεδόν τα κατάφερε, στέλνοντας το πλάσμα εναντίον του. Λίγο πιο πριν είχε δοκιμάσει τις δυνάμεις του πάνω στον Νόρτον, έναν άλλο άνθρωπο που αντιπαθούσε. Από απλή τύχη και μόνο δεν βαραίνει την ψυχή του με δυο φόνους. Ύστερα, όταν εγώ τον απείλησα ότι γνωρίζω τα πάντα, είχε πολλούς λόγους να με βγάλει από τη μέση πριν μιλήσω σε άλλους. Του δόθηκε η ευκαιρία όταν βγήκα έξω, επειδή γνώριζε τις συνήθειές μου και το προς τα πού κατευθυνόμουν. Τη γλίτωσα παρά τρίχα, Πίτερσον, και από καθαρή τύχη και μόνο δεν με βρήκες νεκρό στα σκαλοπάτια σου. Δεν είμαι νευρικός άνθρωπος, και ποτέ δεν πίστευα ότι θα ένιωθα το φόβο του θανάτου όπως απόψε».

«Καλό μου παιδί, παίρνεις τα πράγματα πολύ στα σοβαρά», είπε ο σύντροφός του. «Κουράζεσαι πολύ με το διάβασμα και τα νεύρα σου έχουν σπάσει. Πώς θα μπορούσε ένα τέτοιο πλάσμα να τριγυρνά στους δρόμους του Όξφορντ, έστω και τη νύχτα, χωρίς να το δει κανείς;»

«Το έχουν δει. Όλη η πόλη έχει τρομοκρατηθεί από αυτό που φαντάζονται πως είναι ένας πίθηκος που δραπέτευσε. Δεν μιλούν παρά μονάχα για αυτό».

«Οι συμπτώσεις είναι εντυπωσιακές», παραδέχθηκε ο Πίτερσον. «Ωστόσο, θα πρέπει να αναζητάς πιο λογικές εξηγήσεις σε κάθε συμβάν».

«Τι; Ακόμα και για την αποψινή μου περιπέτεια;»

«Ασφαλώς. Ήρθες μέχρι εδώ με τα νεύρα σου σπασμένα και το κεφάλι σου γεμάτο από τις θεωρίες σου. Κάποιον κοκαλιάρης, λιμασμένος αλήτης θα σε πήρε στο κατόπι και, βλέποντάς σε να το βάζεις στα πόδια, πήρε το θάρρος να σε κυνηγήσει. Οι φόβοι και οι φαντασία σου έπλασαν τα υπόλοιπα».

«Δεν είναι έτσι, Πίτερσον. Δεν είναι έτσι».

«Όταν πάλι μου λες ότι πρώτα είδες το φέρετρο άδειο και μετά γεμάτο, ξέρεις καλά πως το είδες κάτω από το φως μιας μισόσβηστης λάμπας, και δεν είχες κανένα λόγο να δώσεις ιδιαίτερη προσοχή. Είναι πολύ πιθανόν την πρώτη φορά να μην είδες το πλάσμα».

«Αυτό αποκλείεται».

«Ύστερα πάλι, ο Λι έπεσε στο ποτάμι και ο Νόρτον κινδύνεψε να στραγγαλιστεί. Αν όμως πήγαινες στην αστυνομία να καταγγείλεις για όλα αυτά τον Μπέλινγκαμ, απλά θα σε γελοιοποιούσαν».

«Το ξέρω καλά, και γιαυτό αποφάσισα να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου».

«Δηλαδή;»

«Νιώθω πως είναι δημόσιο καθήκον μου, και ασφαλώς θα το κάνω και για την προσωπική μου ασφάλεια, αφού δεν μπορώ να επιτρέψω σε αυτό το κτήνος να με διώξει από το κολέγιο. Έχω πάρει την απόφασή μου. Πρώτα-πρώτα, μπορώ να χρησιμοποιήσω το χαρτί και τις πένες σου για μια ώρα;»

«Ασφαλώς. Θα βρεις ό,τι χρειάζεσαι επάνω στο τραπέζι».

Ο Αμπερκρόμπι Σμιθ κάθισε μπροστά σε μια στοίβα χαρτιά και έγραφε για δυο ώρες. Τέλειωνε τις σελίδες μία-μία και τις έβαζε στο πλάι, ενώ ο φίλος του τον κοιτούσε από μια απέναντι πολυθρόνα με ολοφάνερη περιέργεια. Τελικά, με ένα επιφώνημα ικανοποίησης, ο Σμιθ πετάχτηκε όρθιος, συμμάζεψε τα χαρτιά του, και άφησε το τελευταίο πάνω στο γραφείο του Πίτερσον.

«Σε παρακαλώ να υπογράψεις σε αυτό σαν μάρτυρας».

«Μάρτυρας ποίου πράγματος;»

«Της υπογραφής μου και της ημερομηνίας. Η ημερομηνία έχει τη μεγαλύτερη σημασία. Η ίδια μου η ζωή μπορεί να κρέμεται από αυτήν».

«Αγαπητέ μου Σμιθ, παραφέρεσαι. Πήγαινε να πλαγιάσεις, σε παρακαλώ».

«Αντίθετα, ποτέ δεν έχω μιλήσει πιο σοβαρά στη ζωή μου. Σού υπόσχομαι ότι θα πάω να πλαγιάσω μόλις υπογράψεις».

«Μα τι είναι αυτό;»

«Μια κατάθεση όλων όσων σου διηγήθηκα απόψε. Θέλω να υπογράψεις σαν μαρτυράς».

«Εντάξει, λοιπόν», είπε ο Πίτερσον, υπογράφοντας το όνομά του κάτω από αυτό του φίλου του. «Ορίστε! Μα τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Θα το κρατήσεις και θα το παρουσιάσεις σε περίπτωση που με συλλάβουν».

«Να σε συλλάβουν; Για ποιο λόγο;»

«Για φόνο. Θέλω να είμαι έτοιμος για κάθε περίπτωση. Μόνο ένας δρόμος μου μένει ανοιχτός, και σκοπεύω να τον ακολουθήσω».

«Για όνομα του Θεού, μην κάνεις καμιά κουταμάρα!»

«Πίστεψέ με, θα ήταν μεγαλύτερη κουταμάρα αν ακολουθούσα οποιαδήποτε άλλη πορεία. Ελπίζω να μη χρειαστεί να σε ενοχλήσω, αλλά θα είμαι πιο ήρεμος όταν γνωρίζω ότι κρατάς αυτή τη δήλωση των προθέσεών μου. Και τώρα είμαι έτοιμος να ακούσω τη συμβουλή σου και να πάω να κουρνιάσω, επειδή θέλω να είμαι σε φόρμα το πρωί».

Ο Αμπερκρόμπι Σμιθ δεν ήταν εύκολος εχθρός. Αν και αργούσε να εξοργιστεί, όταν έμπαινε σε δράση ήταν τρομερός. Σε κάθε σκοπό της ζωής του είχε την ίδια πεισματάρικη αποφασιστικότητα όπως και στα ζητήματα των σπουδών του. Παράτησε τη μελέτη του για μια μέρα, αλλά ήταν αποφασισμένος αυτή η μέρα να μην πάει χαμένη. Δεν είπε κουβέντα για τα σχέδιά του στον οικοδεσπότη του, αλλά στις εννιά η ώρα είχε ήδη ξεκινήσει για το Όξφορντ.

Στη Χάι Στριτ σταμάτησε στο μαγαζί του Κλίφορντ του οπλοποιού και αγόρασε ένα βαρύ περίστροφο καθώς και ένα κουτί σφαίρες. Έβαλε από μια σφαίρα σε κάθε θαλάμη και μετά έχωσε το όπλο στην τσέπη του παλτού του. Έπειτα κατευθύνθηκε προς το διαμέρισμα του Χάστι, όπου ο μεγαλόσωμος κωπηλάτης έπαιρνε το πρωινό του.

«Πώς κι από εδώ;» τον ρώτησε ο Χάστι. «Θα πιεις έναν καφέ;»

«Όχι, ευχαριστώ. Χάστι, θέλω να έρθεις μαζί μου και να κάνεις αυτό που θα σου πω».

«Ασφαλώς, αγόρι μου».

«Πάρε μαζί σου και ένα βαρύ μπαστούνι».

«Να ένα που ρίχνει κάτω και βόδι!» είπε ο Χάστι, κοιτάζοντας γύρω του.

«Και κάτι άλλο. Έχεις ένα κουτί με μαχαίρια ακρωτηριασμού. Δώσε μου το μεγαλύτερο».

«Ορίστε. Φαίνεται πως έχεις μπει για τα καλά στο μονοπάτι του πολέμου. Τίποτε άλλο;»

«Όχι, αυτά αρκούν». Ο Σμιθ έκρυψε το μαχαίρι μέσα στο παλτό του και οδήγησε τον Χάστι προς τον πυργίσκο. «Κανείς από τους δυο μας δεν είναι δειλός, Χάστι», είπε. «Νομίζω πως μπορώ να τα καταφέρω μόνος μου, αλλά σε παίρνω για εξασφάλιση. Πρόκειται να έχω μια μικρή κουβέντα με τον Μπέλινγκαμ. Αν είχα να κάνω μόνο μαζί του, ασφαλώς δεν θα σε χρειαζόμουν. Αν φωνάξω, όμως, μπες μέσα και χτύπα όσο πιο δυνατά μπορείς. Με κατάλαβες;»

«Εντάξει. Αν βάλεις τις φωνές, θα ανεβώ».

«Μείνε εδώ, λοιπόν. Μπορεί να αργήσω λίγο, αλλά μην το κουνήσεις μέχρι να επιστρέψω».

«Δεν το κουνάω ρούπι».

Ο Σμιθ ανέβηκε τη σκάλα, άνοιξε την πόρτα του Μπέλινγκαμ και μπήκε μέσα. Ο Μπέλινγκαμ ήταν καθισμένος στο τραπέζι και έγραφε. Πλάι του, ανάμεσα στα άλλα παράξενα αποκτήματά του, υψωνόταν το φέρετρο της μούμιας με τον αριθμό 249 κολλημένο ακόμη επάνω του και τον φριχτό κάτοχό του κοκαλωμένο στο εσωτερικό του. Ο Σμιθ κοίταξε με μεγάλη προσοχή ολόγυρά του, έκλεισε την πόρτα, και μετά πλησίασε στο τζάκι και άναψε φωτιά. Ο Μπέλινγκαμ τον κοιτούσε, με το πρησμένο του πρόσωπο γεμάτο οργή και έκπληξη.

«Σαν στο σπίτι σου», προσπάθησε να τον ειρωνευτεί.

Ο Σμιθ κάθισε προσεκτικά, άφησε το ρολόι του επάνω στο τραπέζι, έβγαλε το πιστόλι, το όπλισε και το ακούμπησε στα γόνατά του. Ύστερα έβγαλε το μεγάλο μαχαίρι από τον κόρφο του και το πέταξε μπροστά τον Μπέλινγκαμ.

«Τώρα πιάσε δουλειά και κομμάτιασε τη μούμια», του είπε.

«Αυτό ήταν;» ρώτησε περιφρονητικά ο Μπέλινγκαμ.

«Ναι, αυτό ήταν. Μου λένε πως ο νόμος δεν μπορεί να σε αγγίξει. Εγώ όμως έχω ένα δικό μου νόμο που θα ξεκαθαρίσει τα πράγματα. Αν μέσα σε πέντε λεπτά δεν πιάσεις δουλειά, ορκίζομαι στο Θεό που με έφτιαξε πως θα σου φυτέψω μια σφαίρα στο κεφάλι».

«Θα με δολοφονήσεις;» Ο Μπέλινγκαμ είχε σηκωθεί, με το πρόσωπο κάτωχρο.

«Ναι».

«Και για ποιο λόγο;»

«Για να σταματήσω τις παλιανθρωπιές σου. Πέρασε ήδη ένα λεπτό».

«Μα τι έκανα;»

«Το ξέρω και το ξέρεις».

«Με απειλείς έτσι ξεδιάντροπα;»

«Πέρασαν δύο λεπτά».

«Πρέπει να μου εξηγήσεις. Είσαι τρελός- ένας επικίνδυνος τρελός. Γιατί να καταστρέψω τη περιουσία μου; Αυτή η μούμια κάνει πολλά λεφτά!»

«Πρέπει να την κομματιάσεις και μετά να την κάψεις».

«Δεν κάνω τέτοιο πράγμα».

«Πέρασαν τέσσερα λεπτά».

Ο Σμιθ σήκωσε το πιστόλι και κοίταξε τον Μπέλινγκαμ με ένα ανελέητο βλέμμα. Καθώς ο δείκτης των δευτερολέπτων προχωρούσε, άρχισε να πιέζει τη σκανδάλη.

«Καλά, καλά, θα το κάνω!» ούρλιαξε ο Μπέλινγκαμ.

Με μεγάλη βιασύνη σήκωσε το μαχαίρι και άρχισε να πετσοκόβει τη μούμια, γυρίζοντας κάθε τόσο να δει το όπλο που τον σημάδευε. Το πλάσμα έτριζε και έσπαζε κάτω από κάθε χτύπημα της κοφτερής λεπίδας. Μια πυκνή κίτρινη σκόνη βγήκε από μέσα του. Καρυκεύματα και ξεραμένες ουσίες έπεσαν βροχή στο πάτωμα. Ξαφνικά, με έναν ηχηρό

κρότο, η ραχοκοκαλιά του διαλύθηκε και σωριάστηκε σε μια άμορφη μάζα.

«Τώρα ρίξε το στη φωτιά», είπε ο Σμιθ.

Οι φλόγες φούντωσαν καθώς τα ξερά κομμάτια στοιβάζονταν επάνω τους. Το μικρό δωμάτιο έμοιαζε με το καζάνι ενός ατμόπλοιου, και ο ιδρώτας άρχισε να κυλάει στα πρόσωπα των δύο ανδρών. Μια βαριά μυρωδιά καμένου ρετσινιού και καψαλισμένων μαλλιών γέμισε τον αέρα. Μέσα σε ένα τέταρτο της ώρας. μονάχα λίγα αποκαΐδια είχαν απομείνει από το Έκθεμα Νο 249.

«Ικανοποιήθηκες τώρα;» γρύλισε ο Μπέλινγκαμ, με τα μικροσκοπικά του γκρίζα μάτια γεμάτα μίσος και φόβο.

«Όχι. Πρέπει να ξεφορτωθούμε και τα υπόλοιπα υλικά. Τέρμα πια τα διαβολικά κόλπα. Ρίξε στη φωτιά τα φύλλα! Θα πρέπει να έχουν κάποια σχέση με την υπόθεση».

«Και τώρα;» ρώτησε ο Μπέλινγκαμ, όταν τα φύλλα είχαν πια προστεθεί στη φωτιά.

«Τώρα τον πάπυρο που είχες εκείνη τη νύχτα πάνω στο τραπέζι. Νομίζω πως είναι μέσα στο συρτάρι σου».

«Όχι, όχι!» φώναξε ο Μπέλινγκαμ. «Μην το κάψεις κι αυτό. Δεν ξέρεις τι κάνεις, άνθρωπέ μου. Είναι μοναδικός! Περιέχει σοφία που δεν βρίσκεται πουθενά αλλού!»

«Βγάλτον έξω!»

«Δεν μπορεί να μιλάς σοβαρά, Σμιθ! Θα μοιραστώ τη γνώση του μαζί σου. Θα σε διδάξω όλα όσα

περιέχει. Τουλάχιστον άσε με να φτιάξω ένα αντίγραφο πριν να τον κάψω!»

Ο Σμιθ προχώρησε μπροστά και ξεκλείδωσε το συρτάρι. Βγάζοντας έξω τον κιτρινισμένο πάπυρο, τον έριξε στη φωτιά και τον πάτησε δυνατά με το τακούνι. Ο Μπέλινγκαμ ούρλιαξε και προσπάθησε να τον πιάσει, αλλά ο Σμιθ τον έσπρωξε πίσω και στάθηκε από πάνω του μέχρι που μετατράπηκε σε μια γκρίζα στάχτη.

«Νομίζω πως σε ξεδόντιασα αρκετά, κύριε Μπέλινγκαμ», του είπε. «Αν ξαναγυρίσεις στα παλιά σου κόλπα, θα με ξαναβρείς μπροστά σου. Και τώρα σε καλημερίζω, επειδή πρέπει να επιστρέψω στη μελέτη μου».

Αυτή ήταν η μαρτυρία του Αμπερκρόμπι Σμιθ σχετικά με τα αλλόκοτα γεγονότα που συνέβησαν στο Παλιό Κολέγιο του Όξφορντ, την άνοιξη του 1884. Μια και ο Μπέλινγκαμ εγκατέλειψε το πανεπιστήμιο αμέσως μετά, και τα ίχνη του χάνονται κάπου στο Σουδάν, δεν υπάρχει κανείς για διαψεύσει την ιστορία. Όμως η σοφία των ανθρώπων είναι λιγοστή και τα μονοπάτια της φύσης παράξενα. Ποιος μπορεί να ορίσει τα σκοτεινά πράγματα που μπορεί να ανακαλύψουν εκείνοι που τα αναζητούν;

ΚΟΚΑΛΑ

του Ντόναλντ Βόλχάιμ

Τι να πει κανείς για τον Ντόναλντ Βόλχάιμ; Μπορεί να μην έγινε διάσημος σαν συγγραφέας, αλλά σίγουρα θα μείνει στην ιστορία σαν ένας από τους θεμελιωτές της σύγχρονης φανταστικής λογοτεχνίας. Η εκδοτική εταιρία DAW Books την οποία δημιούργησε το 1971 δημοσίευσε αμέτρητα βιβλία ηρωϊκής και επιστημονικής φαντασίας, παρουσιάζοντας όλα σχεδόν τα παλιά ονόματα αλλά και προσφέροντας στο κοινό δεκάδες καινούρια. Όσο για την ιστορία που ακολουθεί, σίγουρα διακρίνεται για την πρωτοτυπία της.

Το Μουσείο των Φυσικών Επιστημών δεν ήταν πολύ μακριά από το μέρος που έμενε, και έτσι ο Σεβίρους βρέθηκε μια νύχτα να περπατά με κοφτά βήματα μέσα στα σκοτεινά σοκάκια. Είχε πάει στη Βοστόνη για επίσκεψη, ανανεώνοντας γνωριμίες με καθηγητές τους οποίους είχε γνωρίσει στο παρελθόν και με τους οποίους είχε ανταλλάξει γνώμες. Σε μια τέτοια γνωριμία οφειλόταν και το γράμμα που είχε λάβει εκείνο το πρωί και το οποίο τον προσκαλούσε σε μια ιδιωτική επίδειξη το ίδιο βράδυ.

Η βόλτα δεν ήταν ευχάριστη, και είχε ήδη αρχίσει να μετανιώνει που δεν είχε διαλέξει κάποιο άλλο μέσο μεταφοράς. Τα κτίρια ήταν παλιά και υψώνονταν απειλητικά πάνω από τους στενούς δρόμους. Τα φώτα ήταν λιγοστά, και όπου υπήρχαν τρεμόπαιζαν μέσα σε σκονισμένα φανάρια του περασμένου αιώνα. Μεγάλες νυχτοπεταλούδες και άλλα νυκτόβια ζωύφια φτεροκοπούσαν πάνω στις επιφάνειές τους, προσθέτοντας τις αεικίνητες σκιές

τους στην ατμόσφαιρα εγκατάλειψης που τύλιγε αυτούς τους δρόμους.

Το φεγγάρι βρισκόταν πίσω από σύννεφα τα οποία κάλυπταν όλη τη μέρα τον φθινοπωριάτικο ουρανό και που τώρα έκρυβαν τα αστέρια. Η νύχτα γύρω του ήταν ζεστή, με μια μικρή μονάχα ιδέα απρόσμενης ψύχρας. Ο Σεβίρους ρίγησε πολλές φορές καθώς ένα ψυχρό ρεύμα αέρα τον χτυπούσε από κάποια γωνία. Τάχυνε το βήμα του, κοιτάζοντας ακόμα πιο καχύποπτα γύρω του.

Βρισκόταν στην αρχαιότερη συνοικία της πόλης. Κάποια κτίρια ήταν κτισμένα στη διάρκεια της επανάστασης, κάποια ακόμα πιο παλιά. Πριν από δύο αιώνες, εκεί κατοικούσαν οι πιο αριστοκρατικές οικογένειες. Τώρα η σταθερή πρόοδος της ζωής τα είχε αφήσει πίσω της ερείπια, σαν ναυάγια σε κάποια ξεχασμένη ακτή. Παλιές τριώροφες και τετραώροφες οικοδομές. καμωμένες από βρόμικο κόκκινο τούβλο έβλεπαν σε δρόμους και στενά που στέγαζαν πια μονάχα τους πιο φτωχούς μετανάστες της πόλης. Ξεχασμένη από όλους, η γειτονιά πότιζε με την απελπισία της τον άνδρα που διέσχιζε εκείνη τη νύχτα τα στενά της,

Νοτισμένος από τη μυρωδιά των παλιών σπιτιών και τις ανεπαίσθητες δονήσεις των αλλοτινών γενεών, ο Σεβίρους βγήκε τελικά στην ανοιχτή πλατεία που στέγαζε το μουσείο.

Η αλλαγή τον ξάφνιασε. Εκεί τα πάντα ήταν ανοιχτά. Ο σκοτεινός συννεφιασμένος ουρανός εμφανίστηκε από πάνω του τόσο κοντά και απειλητικά ώστε για μια στιγμή τον τρόμαξε. Η λευκή μαρμάρινη όψη του κτιρίου έλαμπε παράξενα μπροστά του.

Ήταν τόσο καθαρό και καλοδιατηρημένο ώστε φαινόταν να μην έχει θέση εκεί. Τα Νέο-κλασσικά του σχέδια ήταν φριχτά μοντέρνα για τα οικοδομήματα του δέκατου όγδοου αιώνα που το τριγύριζαν.

Πέρασε γρήγορα την πλατεία και ανέβηκε τα φαρδιά πέτρινα σκαλοπάτια της εισόδου. Άνοιξε μια πλαϊνή πόρτα και μπήκε μέσα βιαστικά, λες και γύρευε να ξεφύγει από τις σκέψεις των ξεχασμένων δρόμων.

Πόσο μάταιες ήταν τέτοιες σκέψεις μέσα σε ένα μουσείο! Το συνειδητοποίησε τη στιγμή που η πόρτα έκλεινε πίσω του. Βρισκόταν σε ένα σκοτεινό προθάλαμο, φωτισμένο αμυδρά από τη λάμπα της εισόδου και από μια δεύτερη στο βάθος του. Στα ρουθούνια του ήρθε η αναπόφευκτη οσμή όλων αυτών των κτιρίων- η οσμή του χρόνου!

Ο μουχλιασμένος αέρας τον τύλιξε στις πτυχές του. Η σιωπή χτύπησε τα αυτιά του τόσο ξαφνικά ώστε του έκοψε την ανάσα. Κοίταξε γύρω του, προσπαθώντας να προσανατολιστεί. Τελικά έκανε μερικά βήματα και στράφηκε προς ένα πλατύ διάδρομο που ξεκινούσε από την άλλη άκρη του προθάλαμου. Δεν έριξε ούτε μια ματιά δεξιά ή αριστερά του. Οι απειλητικές σκιές κάποιων απερίγραπτων πραγμάτων του ήταν αρκετές. Η φαντασία του φρόντιζε για τα υπόλοιπα. Κάποιες αναπόφευκτες θεάσεις σκιασμένων σαρκοφάγων και σκαλιστών ειδώλων έστελναν κρύα ρίγη στη ραχοκοκαλιά του.

Ανέβηκε μια στενή σκάλα και έστριψε στα δεξιά. Τελικά βρέθηκε στο δωμάτιο όπου ήταν κανονισμένο να γίνει το πείραμα της βραδιάς. Σταμάτησε για

μια στιγμή, προσπαθώντας να ξελαχανιάσει και να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του. Ύστερα έσπρωξε την πόρτα και μπήκε μέσα.

Ήταν ένα γυμνό δωμάτιο χωρίς κανένα σχεδόν έπιπλο. Επτά ή οκτώ άνδρες ήταν ήδη μέσα. Τον καλωσόρισαν χαμηλόφωνα και τον τράβηξαν στον κύκλο τους. Δεν υπήρχαν καρέκλες, και όλοι στέκονταν όρθιοι. Τα μόνα αντικείμενα ήταν δυο μικρά ράφια με όργανα και το κύριο έκθεμα πάνω σε ένα μακρύ, χαμηλό τραπέζι. Ήταν ένας μπόγος θαμπού γκρίζου υφάσματος, ο οποίος έμοιαζε με πελώριο κουκούλι. Ο Σεβίρους τον κοίταξε για μια στιγμή και ύστερα κατάλαβε πως ήταν μια αιγυπτιακή μούμια που είχαν βγάλει από το φέρετρό της. Προφανώς ετοιμάζονταν να την ξετυλίξουν.

Ώστε γιαυτό το λόγο τον είχαν καλέσει, σκέφτηκε, και ευχήθηκε να μην ήταν τόσο φιλικός με τους αιγυπτιολόγους αυτού του συγκεκριμένου μουσείου.

Κοιτάζοντας γύρω του, ο Σεβίρους παρατήρησε τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους. Με μεγάλη του έκπληξη αναγνώρισε ανάμεσά τους ένα γιατρό ο οποίος βρισκόταν σε ανώτατη θέση κρατικού νοσοκομείου. Ο γιατρός μάλιστα φαινόταν να είναι ένας από τους ενεργά συμετέχοντες, επειδή πάνω από τα ρούχα του φορούσε μια ιατρική μπλούζα.

Ο Μπάντλινγκ, ο αιγυπτιολόγος, σήκωσε το χέρι για να κάνει τους υπόλοιπους να ησυχάσουν.

«Οι περισσότεροι από εσάς γνωρίζουν ήδη τι πρόκειται να συμβεί απόψε. Θα σας το πω λοιπόν για άλλη μια φορά περιληπτικά, για χάρη εκείνων

που δεν έχουν ακούσει τίποτα». Γύρισε προς τον Σεβίρους και χαμογέλασε.

«Αυτό το αντικείμενο, όπως έχετε όλοι υποθέσει, είναι μια αιγυπτιακή μούμια. Μια μούμια, όμως η οποία, όπως όλοι τουλάχιστον ελπίζουμε, διαφέρει κατά πολύ από όλες τις υπόλοιπες.

«Σύμφωνα με την επίπονη μετάφραση των ιερογλυφικών της σαρκοφάγου μέσα στην οποία βρέθηκε το σώμα, η μούμια αποτελεί μια προσπάθεια του ιερατείου της Τέταρτης Δυναστείας να στείλει κάποιον δικό του ζωντανό στο μέλλον. Το αξιοσημείωτο, λοιπόν, και αυτό που θα μας απασχολήσει απόψε, είναι πως αυτός ο ιερέας δεν πέθανε, ούτε και το σώμα του ακρωτηριάστηκε με οποιονδήποτε τρόπο. Αντίθετα, σύμφωνα με τις επιγραφές, τράφηκε και πλύθηκε με κάποια μείγματα τα οποία θα μπορούσαν να αναστείλουν επ΄ αόριστον τις ενέργειες των ζωικών του κυττάρων. Στη συνέχεια έπεσε σε ένα λήθαργο σχεδόν παρόμοιο με το θάνατο. Σε αυτή την κατάσταση θα μπορούσε να παραμείνει για χρόνια, αλλά και πάλι να ξυπνήσει και να ζωντανέψει.

«Με λίγα λόγια, και για να χρησιμοποιήσουμε τη σύγχρονη ορολογία, αυτοί οι άνθρωποι υποστήριζαν ότι είχαν ανακαλύψει το μυστικό της αναστολής των ζωικών λειτουργιών. Αν το πέτυχαν ή όχι είναι κάτι που θα το κρίνουμε σήμερα εμείς».

Ο Σεβίρους ένιωσε να παγώνει καθώς συνειδητοποιούσε τα όσα άκουγε. Πραγματικά το παρελθόν είχε φτάσει στο παρόν. Εκείνη τη νύχτα θα στεκόταν μάρτυρας ενός πειράματος το οποίο είχε ξεκι-

νήσει χιλιάδες χρόνια πριν. Ίσως θα μπορούσε κι αυτός ο ίδιος να μιλήσει με έναν κάτοικο εκείνης της χαμένης εποχής. Η Αίγυπτος ήταν θαμμένη κάτω από το βάρος εκατοντάδων αιώνων, αλλά κάποιος από εκείνη τη χαμένη αυτοκρατορία βρισκόταν μέσα στο ίδιο δωμάτιο, εκεί, στην αμερικάνικη πόλη της Βοστόνης.

«Τρεις χιλιάδες επτακόσια χρόνια προ Χριστού», άκουσε να λέει κάποιος ο οποίος απαντούσε σε μια ερώτηση που δεν είχε προλάβει να ακούσει.

Ο Σεβίρους σήκωσε τα μάτια από το τραπέζι και τα έστρεψε προς το παράθυρο και όσα εκείνο αποκάλυπτε. Μερικά από τα σύννεφα είχαν διαλυθεί και τα παγερά φωτεινά αστέρια έλαμπαν στον ουρανό. Αυτά τα μακρινά τρεμάμενα σημάδια φωτός θα πρέπει να φαίνονταν το ίδιο παγερά και από την Αίγυπτο. Ίσως μάλιστα, αυτό το φως που περνούσε εκείνη τη στιγμή μέσα από τα μάτια του να είχε ξεκινήσει από τα μακρινά αυτά αστέρια την εποχή που το πράγμα επάνω στο τραπέζι έμπαινε στην παράξενη μεταθανάτια ζωή.

Από μακριά ακούστηκε ο μουντός ήχος μιας καμπάνας.

«Ηρέμησε, φιλέ». Ένα χέρι χτύπησε τον ώμο του Σεβίρους φιλικά. Ένας παλιός του γνώριμος τον είχε πλησιάσει. «Δεν είναι και τόσο άσχημο όσο φαίνεται. Ο τύπος αυτός θα είναι το ίδιο υγιής με εμάς πριν αυτή η νύχτα τελειώσει. Θα μοιάζει με έναν καινούριο μετανάστη».

Ο Μπάντλινγκ και ένας βοηθός του είχαν ήδη ξεκινήσει το ξετύλιγμα της μούμιας, αφαιρώντας προσεκτικά ατέλειωτα ρολά φθαρμένου υφάσματος

από τη μορφή πάνω στο τραπέζι. Η σκόνη του θανάτου και των αιώνων γέμιζε το δωμάτιο. Μερικοί άρχισαν να βήχουν. Άνοιξαν μια πόρτα προς ένα σκοτεινό διάδρομο έτσι ώστε να αεριστεί το δωμάτιο.

Όλοι ξεροκατάπιανε καθώς τα τελευταία κομμάτια υφάσματος αφαιρέθηκαν, και στριμώχτηκαν γύρω από το τραπέζι για να παρατηρήσουν καλύτερα τον Αιγύπτιο.

Σε γενικές γραμμές ήταν άριστα διατηρημένος. Το δέρμα δεν είχε χάσει το χρώμα του ούτε είχε σκληρύνει. Τα χέρια και τα πόδια δεν είχαν πάθει ακαμψία αλλά ήταν ακόμη ελαστικά. Ο Μπάντλινγκ φαινόταν πολύ ικανοποιημένος.

Ο Σεβίρους πρόσεξε με τρόμο αρκετούς γκρίζους λεκέδες πάνω σε τμήματα του προσώπου και του κορμιού τα οποία αναγνώρισε χωρίς να ρωτήσει κανέναν σαν ένα είδος μούχλας.

Ο δρ. Ζβέιγκ, ο γιατρός, έσκυψε και έξυσε προσεκτικά τους λειχήνες. Άφησαν πάνω στο δέρμα άσχημες κόκκινες ουλές που έκαναν τον Σεβίρους να αηδιάσει. Ήθελε να βγει τρέχοντας από το δωμάτιο, στη νύχτα και τον καθαρό αέρα. Όμως μια μακάβρια γοητεία κρατούσε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω στο τερατώδες πράγμα που βρισκόταν μπροστά του.

«Είμαστε έτοιμοι», είπε ο δρ. Σβέιγκ χαμηλόφωνα.

Άρχισαν να πλένουν το σώμα με ένα αστισηπτικό έντονης μυρωδιάς, αφαιρώντας κάθε ίχνος των συντηρητικών τα οποία είχαν χρησιμοποιηθεί.

«Είναι εκπληκτικό το πόσο τέλεια είναι διατηρημένος», είπε ξεφυσώντας ο γιατρός. «Εκπληκτικό!»

Επιτέλους, ο δρόμος για την επαναφορά ήταν ανοιχτός. Έφεραν μεγάλα ηλεκτρόδια και τα κόλλησαν σε όλο το σώμα, το κεφάλι και τα άκρα. Άρχισαν να διοχετεύουν αργά ρεύμα, μέχρι που η επιφάνεια του σώματος απέκτησε φυσιολογική θερμοκρασία.

Στη συνέχεια άνοιξαν τις αρτηρίες και τις φλέβες, και πέρασαν μέσα τους σωλήνες οι οποίοι κατέληγαν σε μια συσκευή κάτω από το τραπέζι. Ο Σεβίρους κατάλαβε ότι διοχέτευαν μέσα στο σώμα καινούριο αίμα ώστε να ξεκινήσουν και πάλι την κυκλοφορία των ζωτικών οργάνων.

Μετά από λίγη ώρα, ο δρ. Σβέιγκ ανήγγειλε πως ήταν έτοιμος να περάσει στην τελευταία φάση και να φέρει το εύκαμπτο πια πτώμα πίσω στη ζωή. Ήδη το σώμα έμοιαζε με αυτό ενός ζωντανού, με τα μάγουλα κοκκινισμένα. Ο Σεβίρους ήταν λουσμένος από κρύο ιδρώτα.

«Το αίμα κυλάει ξανά μέσα από τις φλέβες και τις αρτηρίες», ψιθύρισε ο αιγυπτιολόγος. «Είναι ώρα να σταματήσουμε τη μηχανική καρδιά και να προσπαθήσουμε να επαναφέρουμε σε λειτουργία τη δική του».

Βύθισαν μια βελόνα στο στήθος του και έχυσαν κάποιο υγρό στην καρδιά που κοιμόταν τόσους αιώνες. Ο Σεβίρους υπέθεσε πως ήταν αδρεναλίνη.

Τοποθέτησαν ένα κάλυμμα πάνω στο στόμα και τα ρουθούνια της πρώην μούμιας και άρχισαν να δίνουν αέρα στα πνευμόνια σε τακτά διαστήματα. Για λίγη ώρα δεν υπήρξε κανένα αποτέλεσμα. Η ατμόσφαιρα ήταν υπερφορτισμένη από την ένταση, και ο τρόμος ανακατεμένος με το επιστημονικό ενδιαφέρον. Μέσα στο δωμάτιο, το σφύριγμα της αναπνευστικής συσκευής ήταν ο μόνος ήχος.

«Κοιτάξτε!»

Κάποιος είπε τη λέξη, ηλεκτρίζοντας όλους τους παρευρισκόμενους. Ένα τρεμάμενο χέρι έδειξε το στήθος του πλάσματος επάνω στο τραπέζι. Ανεβοκατέβαινε πιο ζωηρά. Ο γιατρός άπλωσε αμίλητα το χέρι, τράβηξε τη μάσκα και σταμάτησε τη συσκευή.

Το στήθος του Αιγύπτιου συνέχιζε να ανεβοκατεβαίνει με το δικό του ρυθμό. Στα αυτιά τους ήρθε ένας παράξενος ήχος, ένα υγρό κροτάλισμα σαν το ροχαλητό κάποιου κοιμισμένου.

«Αναπνέει». Ο γιατρός έπιασε το σφυγμό στον καρπό. «Η καρδιά χτυπάει».

«Ξαναζωντάνεψε!»

Τα μάτια τους κοιτούσαν έκπληκτα αυτό που είχε συμβεί. Εκεί, επάνω στο τραπέζι, ήταν ξαπλωμένος ένας μεσόκοπος άνδρας με ανοιχτό καστανό δέρμα και έντονα σημιτικά χαρακτηριστικά. Έμοιαζε να κοιμάται.

«Ποιος θα τον ξυπνήσει;», ψιθύρισε ο Σεβίρους πάνω από τους χτύπους της καρδιάς του.

«Θα ξυπνήσει σύντομα μόνος του», ήταν η απάντηση. «Θα σηκωθεί και θα περπατήσει σαν να μην είχε συμβεί τίποτα».

Ο Σεβίρους κούνησε το κεφάλι με δυσπιστία. Έπειτα...

Ο Αιγύπτιος κινήθηκε. Το χέρι του τρεμούλιασε ελαφρά και τα μάτια του άνοιξαν απότομα.

Τα μάτια όλων των Αμερικανών ήταν καρφωμένα πάνω στα μάτια του αρχαίου. Κοιτάχτηκαν μέσα σε έκπληκτη σιωπή.

Ο Αιγύπτιος ανακάθισε αργά σαν να πονούσε. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του είχαν παραμείνει ανέκφραστα.

Τα μάτια του αρχαίου κοίταξαν τους συγκεντρωμένους και τελικά στάθηκαν επάνω στον Σεβίρους. Ο Αιγύπτιος ζάρωσε ξαφνικά το πρόσωπο, σήκωσε ψηλά το ένα χέρι, και άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει.

Και ο Σεβίρους βγήκε έντρομος από το δωμάτιο, με τους υπόλοιπους στο κατόπι του. Πίσω τους αντήχησε μια τρομαχτική, βραχνή κραυγή η οποία πνίγηκε μέσα σε ένα γαργάρισμα που σχεδόν δεν πρόλαβαν να ακούσουν. Όλοι άρχισαν να σπρώχνονται σαν πανικόβλητα ζώα, ο καθένας παλεύοντας να είναι ο πρώτος που θα φτάσει τις πόρτες του μουσείου και θα βγει έξω.

Γιατί υπάρχουν μέρη του ανθρώπινου σώματος τα οποία, μια και ποτέ δεν ήταν ζωντανά, δεν μπορούν να διατηρηθούν από μια αναστολή των ζωικών λειτουργιών. Είναι τα κόκαλα- δυνατά στο θάνατο, αλλά ανίκανα να αντισταθούν στο βάρος των χιλιετιών.

Όταν ο Αιγύπτιος είχε ανοίξει το στόμα του για να μιλήσει, το πρόσωπό του είχε καταρρεύσει σαν σαρακοφαγωμένο ξύλο, ενώ τα θραύσματα των εύθραυστων, ετοιμόρροπων οστών κομμάτιαζαν τη σάρκα του. Ολόκληρο το σώμα του είχε τρανταχτεί, και με το τίναγμα του χεριού είχε μεταμορφωθεί σε

μια παλλόμενη μάζα από σάρκα και αίμα, μέσα από την οποία προεξείχαν αμέτρητα θραύσματα σκουρόγκριζων, πωρωμένων κοκάλων.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΚΡΕΣΕΝΤ

του Σίμπουρι Κουίν

Ο Σίμπουρι Κουίν ήταν ένας ακόμη από τους συγγραφεις που έμειναν διάσημοι χάρη στα διηγήματα που δημοσιεύτηκαν στο περιοδικό Weird Tales. Ο πιο αξέχαστος ήρωάς του είναι σίγουρα ο Γάλλος ερευνητής του παραδόξου Ζιλ ντε Γκραντέν, ο οποίος είναι πρωταγωνιστής και της ιστορίας που ακολουθεί. Ασφαλώς, κάποιες αφέλειες του σεναρίου μπορεί να προκαλέσουν ειρωνικά χαμόγελα στο σύγχρονο αναγνώστη, αλλά ας μην ξεχνάμε ότι είναι γραμμένο σε μια άλλη εποχή (1946) και απευθυνόταν σε ένα άλλο κοινό. Ωστόσο, δεν παύει να είναι ένα συναρπαστικό παραμύθι, το οποίο γίνεται ακόμη πιο ευανάγνωστο εξαιτίας του πληθωρικού χαρακτήρα του ντε Γκραντέν.

Θ.Μ.

«Αυτό είναι πραγματικά πολύ ευχάριστο», μου είπε ο Ζιλ ντε Γκραντέν καθώς φτάναμε στη γωνία όπου μια πορτοκαλιά πινακίδα έδειχνε τη στάση του λεωφορείου. «Το αυτοκίνητο είναι μεγάλη ευκολία. Σε πάει όπου θέλεις και σε ξαναφέρνει το ίδιο γρήγορα. Όταν όμως δεν υπάρχει ανάγκη για βιασύνη, τότε τι να το κάνεις; Εκφυλιζόμαστε και αντικαθιστούμε τη δύναμη των ποδιών μας με βενζίνη, φίλε Τρόουμπριτζ. Δεν είναι καλύτερο που περπατάμε μια τόσο όμορφη βραδιά;»

Το σύντομο φθινοπωριάτικο σούρουπο είχε μεταβληθεί σε σκοτάδι λες και μια μαύρη αυλαία είχε πέσει στον ουρανό. Στην ανατολή φανερώθηκε ένα αστέρι, και λίγο μετά μια πλειάδα άλλων το ακολούθησαν. Ένα ελαφρύ αεράκι ανάδευε τα λιγοστά φύλλα των σφενταμιών, αλλά μου φαινόταν πως ο ήχος που έβγαζαν δεν ήταν το νανούρισμα της νύχτας αλλά ένας αναστεναγμός αγωνίας.

Μαζί με το σούσουρο του ανέμου ακούστηκε και ο ήχος γρήγορων βημάτων, ψηλών τακουνιών που χτυπούσαν ξερά στο πεζοδρόμιο. Το θαμπό φως μιας λάμπας του δρόμου μας τη φανέρωσε καθώς έτρεχε βιαστικά, με τον αδέξιο ρυθμό μιας γυναίκας ασυνήθιστης στο τρέξιμο. Κάθε λίγα βήματα έριχνε τρομαγμένες ματιές πίσω της, αλλά δεν μείωνε τον πανικόβλητο ρυθμό της.

Δεν μας είδε παρά μόνο όταν σχεδόν έπεσε επάνω μας, και τότε έβγαλε ένα στεναγμό ανακούφισης ανακατεμένης με φόβο.

«Βοήθεια!» είπε λαχανιασμένα. «Τρέξτε, τρέξτε! Έρ... έρχεται».

«Μα ποιος έρχεται, δεσποινίς;» ρώτησε ο ντε Γκραντέν. «Πέστε μου ποιος σας ενοχλεί, κι εγώ θα του στρίψω τη μύτη με μεγάλη ευχαρίστηση-»

«Τρέξτε-τρέξτε, ηλίθιοι!» ξέσπασε η κοπέλα υστερικά, αρπάζοντάς με από το πέτο όπως ένας πνιγμένος αρπάζεται από μια σανίδα. «Αν θα με πιάσει-» Τα λόγια της κόπηκαν στη μέση, η ακαμψία φάνηκε να αφήνει τα γόνατά της, και έγειρε επάνω μου σαν άψυχη κούκλα.

Στήριξα το μικρό της βάρος μέσα στα χέρια μου, και ταράχτηκα όταν ένιωσα ζεστό αίμα να μουλιάζει το γάντι μου. «Ντε Γκραντέν», φώναξα. «Είναι πληγωμένη- αιμορραγεί».

«Τι;» Γύρισε το κεφάλι από το σημείο όπου κοιτούσε το σκοτεινό δρόμο. «Έχεις δίκιο, φίλε μου, Τρόουμπριτζ! Πρέπει να τη φροντίσουμε. Εε, ταξί, έλα εδώ γρήγορα!» Έκανε μια αυταρχική χειρονομία προς το σαραβαλιασμένο ταξί που ως εκ θαύματος είχε βγει από τη δενδροστοιχία του δρόμου.

«Λυπάμαι, κύριοι». Ο οδηγός έκοψε ταχύτητα αλλά δεν σταμάτησε. «Η βάρδια μου τέλειωσε και ίσα που έχω βενζίνη να φτάσω στο γκαράζ».

«Τότε πρέπει να ξαναρχίσεις τη βάρδια σου αμέσως!» είπε ο Γκραντέν. «Είμαστε γιατροί, και αυτή η κυρία είναι τραυματισμένη. Πρέπει να τη μεταφέρουμε επειγόντως στο ιατρείο μου. Για να σου δώσω κίνητρο, προσφέρω πέντε- μάλλον τρία δολάρια-»

«Εγώ άκουσα την πρώτη προσφορά, μεγάλε», τον διέκοψε ο ταξιτζής. «Για πέντε δολάρια είμαστε σύμφωνοι. Μπείτε μέσα. Πού πάμε;»

Η απρόοπτη ασθενής μας δεν είχε ανακτήσει τις αισθήσεις της όταν φτάσαμε στο σπίτι μου, και ενώ ο ντε Γκραντέν πλήρωνε τον ταξιτζή, εγώ ανέβηκα τα σκαλοπάτια της εισόδου κρατώντας την στην αγκαλιά μου και την έβαλα στο χειρουργείο. Δεν θα πρέπει να ζύγιζε παραπάνω από πενήντα κιλά, γιατί ήταν αδύνατη, με ένα κορμί σχεδόν αγορίστικο, και αυτή η ομοιότητα αυξανόταν ακόμη περισσότερο από τα ξανθά μαλλιά της που ήταν κομμένα κοντά και χτενισμένα ίσια πίσω. Τα ρούχα της δεν πρόσθεταν ιδιαίτερα στο βάρος της. Φορούσε μια αμάνικη μπλούζα από μαύρο μετάξι, κλειστή στο λαιμό, και μια φούστα που μόλις έφτανε μέχρι τα γόνατά της. Δεν φορούσε καπέλο, αλλά τα χέρια της κάλυπταν γάντια από μαύρο μετάξι που της έφταναν μέχρι τον αγκώνα και τα ξεκάλτσωτα πόδια της ήταν ποδεμένα με μαύρα σανδάλια, δεμένα με χρυσά λουράκια. Αν κρατούσε τσάντα, την είχε χάσει ή την είχε πετάξει μέσα στην πανικόβλητη φυγή της.

«Για να δούμε τώρα τι πρέπει να κάνουμε», είπε ο ντε Γκραντέν, καθώς ακούμπησα το όμορφο φορτίο μου πάνω στο χειρουργικό τραπέζι. Ξεκούμπωσε επιδέξια τη σειρά των μικροσκοπικών κουμπιών από γαγάτη που έκλειναν τη μπλούζα της κοπέλας στον ώμο, και με μια σειρά από γρήγορα και ευγενικά τραβήγματα, της έβγαλε το ρούχο. Από μέσα δεν φορούσε τίποτα άλλο εκτός από ένα μικρό μεταξωτό κυλοτάκι. Δεν χρειαζόταν παρά να τη γυρίσουμε στο πλευρό για να εξετάσουμε το τραύμα της.

Ήταν μια πληγή μήκους κάπου δέκα εκατοστών, η οποία ξεκινούσε ακριβώς κάτω από τη δεξιά ωμοπλάτη και κατέληγε στη σπονδυλική στήλη, δημιουργώντας μια γωνία κάπου εξήντα μοιρών. Στο ξεκίνημά της ήταν αρκετά βαθιά, αλλά κατέληγε σε ένα απλό επιφανειακό γδάρσιμο. Αιμορραγούσε πολύ, και τα άκρα της έχασκαν χάρη στην ελαστικότητα του δέρματος και τη σύσπαση των ιστών. «Χμ...» μουρμούρισε ο ντε Γκραντέν καθώς έσκυβε πάνω από την πληγή. «Από τη μορφή της τομής θα έλεγα πως το τραύμα προκλήθηκε από ένα ξυράφι ή ένα πολύ ακονισμένο μαχαίρι. Δεν συμφωνείς, φίλε Τρόουμπριτζ;»

Εγώ κοίταξα πάνω από τον ώμο του και έγνεψα.

«Ακριβώς. Και από την πορεία που ακολουθεί, όπως και από το γεγονός πως είναι πολύ πιο βαθιά στην αρχή από ότι στο τέλος της, μπορούμε να υποθέσουμε ότι ο εγκληματίας που την προκάλεσε βρέθηκε ύπουλα από πίσω της, προσπαθώντας να την αιφνιδιάσει, αλλά χτύπησε ένα δευτερόλεπτο αργότερα από ότι έπρεπε. Το χτύπημα πρέπει να είχε σαν στόχο το λαιμό της, αλλά εκείνη θα είχε

ήδη αρχίσει να τρέχει όταν ο δράστης τη χτύπησε. Η μικρούλα μας στάθηκε πολύ τυχερή. Λίγο πιο βαθιά, και το όπλο μπορεί να χτυπούσε τον ρομβοειδή, λίγο πιο δεξιά και ίσως είχε κόψει μια αρτηρία. Έτσι όπως είναι, όμως...» Σφούγγισε το αίμα, καθάρισε την πληγή και τη γύρω επιδερμίδα με οινόπνευμα, , έκλεισε τα χείλη της πληγής και στη συνέχεια έβαλε επάνω της έναν επίδεσμο, ασφαλίζοντάς την με ένα κομμάτι κολλητικής ταινίας. «Ορίστε!» Σήκωσε τα μάτια με ένα πονηρό χαμόγελο. «Τώρα νομίζω πως είναι σχεδόν το ίδιο καλή με πριν. Το φόρεμά της είναι ακόμα πολύ υγρό από το αίμα για να το φορέσει, αλλά-» Σταμάτησε μια στιγμή, στενεύοντας τα μάτια σκεπτικά, και μετά είπε: «Με συγχωρείς για μια στιγμή», και βγήκε από το χειρουργείο.

Τον άκουσα να ψαχουλεύει στον επάνω όροφο και αναρωτήθηκα τι είχε πάλι σκεφτεί το απρόβλεπτο γαλλικό μυαλό του. Πριν όμως προλάβω να τον φωνάξω, επέστρεψε με ένα χαμόγελο ικανοποίησης, κρατώντας στα χέρια μια μεγάλη πετσέτα μπάνιου. «Κοίτα πόσο επινοητικός τύπος είμαι, Τρόουμπριτζ», είπε και τύλιξε το μαλακό, αφράτο ύφασμα γύρω από το στενό στήθος της κοπέλας, σκεπάζοντάς την από τις μασχάλες μέχρι τα γόνατα, και ασφαλίζοντας την πετσέτα με δυο παραμάνες. «Ο κόσμος έχασε έναν μεγάλο μόδιστρο όταν αποφάσισα να γίνω γιατρός», είπε καθώς παρατηρούσε το δημιούργημά του. «Δεν είναι πολύ κομψή; Ασφαλώς και είναι!»

«Παραδέχομαι πως τουλάχιστον σκεπάστηκε ικανοποιητικά, αν αυτό σου προκαλεί κάποια ικανοποίηση».

«Περίμενα κάποια πιο ενθουσιώδη φιλοφρόνηση», μου είπε στραβομουτσουνιάζοντας. «Μα τι μπορούσα να περιμένω; Ο μόδιστρος όπως και ο προφήτης δεν μπορεί να βρει αναγνώριση στη χώρα του». Έγνεψε θλιμμένα και μετέφερε την κοπέλα σε μια πολυθρόνα, προσέχοντας να την τοποθετήσει έτσι ώστε να μην πιέζει τον πληγωμένο ώμο της.

Πέρασε ένα μπουκάλι με άλατα κάτω από τη μύτη της, και οι αναθυμιάσεις έκαναν τη μύτη της να σουφρώσει και τα χλομά της βλέφαρα να πεταρίσουν ελαφρά. «Είστε καλύτερα τώρα, δεσποινίς; Μα ασφαλώς. Πιείτε αυτό, σας παρακαλώ». Κράτησε ένα ποτήρι κονιάκ μπροστά στα χείλη της. «Ωραίο δεν είναι; Είναι τόσο καλό που μου φαίνεται πως θα πιω κι εγώ ένα!»

«Και τώρα», συνέχισε, κρατώντας τα μικρά του χέρια στη μέση, «μπορείτε να μας πείτε τι έγινε;»

Εκείνη ζάρωσε πάνω στην πολυθρόνα, και διακρίναμε μια φλέβα να χτυπά στο λαιμό της. Τα μάτια της ήταν σχεδόν ανέκφραστα, αλλά ο φόβος κοιτούσε από μέσα της όπως ένα κρανίο από ένα παράθυρο. «Ποιοι είστε; Πού βρίσκομαι;» τους ικέτεψε κλαψιάρικα. «Κι αυτό; Το είδατε πουθενά;»

Καθώς τα δάχτυλά της ανοιγόκλειναν σχεδόν υστερικά, ήρθαν σε επαφή με την πετσέτα που ήταν τυλιγμένη γύρω της. Την πασπάτεψαν με δυσπιστία, λες και είχαν λογική ξεχωριστή από τη δική της. Ύστερα χαμήλωσε τα μάτια, έβγαλε μια πνιχτή κραυγή έκπληξης, και πήδησε από την πολυθρόνα. «Πού βρίσκομαι;» ρώτησε. «Τι μου συνέβη; Γιατί είμαι ντυμένης με- αυτό;»

Ο ντε Γκραντέν την έσπρωξε ευγενικά πίσω. «Μια-μια τις ερωτήσεις σας, δεσποινίς. Βρίσκεστε

στο σπίτι του δρ. Σάμιουελ Τρόουμπριτζ. Είναι ο κύριος από εδώ.» Υποκλίθηκε προς το μέρος μου. «Κι εγώ είμαι ο δρ. Ζιλ ντε Γκραντέν. Τραυματιστήκατε, αν και όχι σοβαρά, και γιαυτό το λόγο σας μεταφέραμε εδώ όταν λιποθυμήσατε στο δρόμο. Το ρούχο που φοράτε φτιάχτηκε από μια πετσέτα μπάνιου. Είμαι ο υπεύθυνος της κατασκευής του και το θεωρώ πολύ κομψό, παρ΄ όλο που τόσο εσείς όσο και ο δρ. Τρόουμπριτζ δεν φαίνεται να το εκτιμάτε ιδιαίτερα, πράγμα που με κάνει να αμφισβητώ και το γούστο σας στο ντύσιμο. Το φοράτε επειδή το δικό σας φόρεμα σκίστηκε όταν τραυματιστήκατε. Επίσης, επί του παρόντος είναι κάπως λερωμένο. Το πρόβλημα όμως αυτό μπορεί να λυθεί πολύ γρήγορα.

«Και τώρα», είπε γελώντας ενθαρρυντικά, εγώ απάντησα στις ερωτήσεις σας. Θα είχατε την καλοσύνη να απαντήσετε κι εσείς στις δικές μας;» Τα μικροσκοπικά γαλάζια μάτια του γυάλιζαν γεμάτα ανυπομονησία.

Ο φόβος έσβησε κάπως από τα μάτια της και κατάφερε να χαμογελάσει βιασμένα. Οι άνθρωποι συνήθως πάντα ανταπέδιδαν τα χαμόγελα του ντε Γκραντέν. «Μάλλον έχω δει πάρα πολλές ταινίες τρόμου», ομολόγησε. «Είδα το χειρουργικό τραπέζι, τους επιδέσμους και τα νυστέρια, μύρισα τα φάρμακα, και όταν ανακάλυψα πως ήμουν ντυμένη έτσι, η πρώτη μου σκέψη ήταν ότι με είχαν απαγάγει και-»

Το κακαριστό γέλιο του ντε Γκραντέν έπνιξε τα λόγια της. «Νομίζατε λοιπόν ότι βρισκόσασταν στο σπίτι του Δράκουλα ή του Φρανκενστάιν και οι τρελοί επιστήμονες σας ετοίμαζαν για πειραματόζωο; Σας διαβεβαιώνω ότι οι φόβοι σας είναι εντελώς

αβάσιμοι. Ο δρ. Τρόουμπριτζ είναι ένας ευυπόληπτος γιατρός και εγώ, παρ' ότι έχω κατηγορηθεί για πολλά πράγματα, η ανατομία πάνω σε ζωντανούς ανθρώπους δεν είναι ένα από αυτά.

Πριν από τρία τέταρτα της ώρας, ο δρ. Τρόουμπριτζ κι εγώ στεκόμασταν στη γωνία των οδών Κόλφαξ και Ντορόντο, περιμένοντας το λεωφορείο. Σας είδαμε να έρχεστε προς το μέρος μας, τρέχοντας όπως η Αταλάντη για να περάσει τους μνηστήρες της, και ήσαστε ολοφάνερα τρομοκρατημένη. Όταν μας φτάσατε, μας φωνάξατε να αρχίσουμε κι εμείς να τρέχουμε και μετά λιποθυμήσατε μέσα στην αγκαλιά του δρ. Τρόουμπριτζ. Τότε είδαμε πως είχατε τραυματιστεί, και έτσι κάναμε αυτό που οφείλαμε. Σας βάλαμε σε ένα ταξί και σας φέραμε εδώ για να σας δώσουμε τις πρώτες βοήθειες. Τώρα ξέρετε γιατί σας έβγαλα το φόρεμα και γιατί φοράτε την τόσο κομψή δημιουργία μου.

«Τώρα ξέρετε όσα ξέρουμε, δεσποινίς. Καιρός να μας πείτε τι συνέβη πριν συναντηθούμε. Μπορείτε να μιλάτε ελεύθερα, επειδή είμαστε γιατροί και θα διαφυλάξουμε το απόρρητο όλων όσων μας πείτε. Επίσης, αν μπορούμε, με μεγάλη ευχαρίστηση θα σας βοηθήσουμε».

Του χάρισε ένα μικρό χαμόγελο ευγνωμοσύνης. «Νομίζω πως ήδη με βοηθήσατε πολύ, κύριε. Είμαι η Εντίνα Λόρας και ζω με τη θεία μου, την κυρία Ντόροθι Βαν Άρτζνταλεν στον αριθμό 1840 της Λεωφόρου Πένινγκτον. Αυτό το απόγευμα είχα πάει να επισκεφτώ κάτι φίλους στη Λεωφόρο Κλίντον, και διέσχιζα την Πλατεία Κρέσεντ για να πάρω το λεωφορείο. Είχα σχεδόν περάσει την Πλατεία όταν-» Σταμάτησε, και μπορέσαμε να δούμε τη μικρή γα-

λάζια φλέβα να αρχίσει ξανά να χτυπάει στο λαιμό της από την αγωνία. «Όταν άκουσα κάποιον να τρέχει».

«Και άλλος δρομέας;» μουρμούρισε ο Ζιλ ντε Γκραντέν. «Συνεχίστε, σας παρακαλώ, δεσποινίς».

«Ασφαλώς, γύρισα να κοιτάξω. Νύχτωνε, κι εγώ ήμουν ολομόναχη-»

«Καταλαβαίνω. Και τι είδατε;»

«Κάποιον να τρέχει προς το μέρος μου. Όχι ακριβώς καταπάνω μου, αλλά προς την κατεύθυνση που ακολουθούσα. Φαινόταν φτωχαδάκι, επειδή τα ρούχα του ήταν τσαλακωμένα και φαρδιά, ενώ τα παπούτσια του αντηχούσαν στο πλακόστρωτο λες και ήταν δυο νούμερα μεγαλύτερα. Ήταν λαχανιασμένος και φαινόταν να φοβάται κάτι, επειδή κάθε λίγα δευτερόλεπτα γύριζε και κοιτούσε πίσω του. Τότε είδα από τι προσπαθούσε να ξεφύγει, και άρχισα να τρέχω κι εγώ. Ήταν-» Τα χέρια της σηκώθηκαν στα μάτια της, σαν να προσπαθούσαν να αποτρέψουν κάποιο τρομερό θέαμα, και ρίγησε ολόκληρη λες και την είχε φυσήξει κάποιο ρεύμα παγωμένου αέρα. «Ήταν μια μούμια!»

«Τι πράγμα;» ρώτησα εγώ.

«Πώς;» φώναξε ο ντε Γκραντέν.

«Μπορείτε να με θεωρήσετε τρελή», είπε εκείνη, κοκκινίζοντας ελαφρά. «Εγώ όμως επιμένω πως ήταν μούμια- όπως αυτές που βλέπουμε στα μουσεία. Ήταν ψηλή, σχεδόν δυο μέτρα, και κοκαλιάρα. Από όσο μπορούσα να διακρίνω, είχε το χρώμα ενός καφετιού παπουτσιού και φαινόταν εντελώς γυμνή. Έτρεχε με ένα παράξενο σπαστικό τρόπο, σαν μαριονέτα κινούμενη από αόρατες κλωστές, αλλά πολύ γρήγορα. Ο άνδρας πίσω μου έτρεχε με

όλη του τη δύναμη, αλλά η μούμια συνέχιζε να κερδίζει απόσταση χωρίς να καταβάλει ιδιαίτερη προσπάθεια».

Η διήγηση φάνηκε να επαναφέρει τον τρόμο της, επειδή η αναπνοή της έγινε κοφτή και σταματούσε κάθε τόσο για να ξεροκαταπιεί. «Στην αρχή μου φάνηκε πως η μούμια κρατούσε στο χέρι ένα μπαστούνι, αλλά καθώς πλησίαζε διέκρινα πως ήταν ένα ραβδί κάπου ένα μέτρο μακρύ, το οποίο στην άκρη είχε μια πλατιά αιχμή καμωμένη από χρυσάφι ή ίσως χαλκό.

«Ίσως ξέρετε τι σημαίνει ένας τέτοιος φόβος. Τρέχεις όσο πιο γρήγορα μπορείς, αλλά ταυτόχρονα κοιτάζεις συνεχώς πίσω σου. Αυτό έκανα κι εγώ. Έτρεξα κάποια απόσταση και μετά ένιωσα την ακατανίκητη ανάγκη να κοιτάξω πίσω μου. Ίσως να μην ήμουν απόλυτα πεισμένη ότι ήταν μούμια. Βεβαιώθηκα, ωστόσο, και την είδα να πλησιάζει σταθερά τον άνδρα που έτρεχε πίσω μου.

«Ακριβώς καθώς έφτανα στην οδό Ντορόντο άκουσα μια τρομερή κραυγή. Όχι ακριβώς κραυγή ούτε και φωνή, αλλά ένα συνδυασμό και των δύο. Κοίταξα πίσω και είδα τη μούμια να χτυπάει τον άνδρα με το δόρυ της. Δεν τον κάρφωσε, αλλά τον χτύπησε με την κόψη του όπλου». Σταμάτησε για μια στιγμή και έβγαλε έναν βαθύ, τρεμάμενο αναστεναγμό. «Δεν έπεσε αμέσως. Παραπάτησε, τρέκλισε μερικά βήματα μπροστά, και μετά άπλωσε τα χέρια σαν να προσπαθούσε να πιαστεί από κάπου. Ύστερα σωριάστηκε μπρούμυτα και έμεινε ακίνητος πάνω στο πεζοδρόμιο».

«Και μετά;» την παρότρυνε ο ντε Γκραντέν καθώς εκείνη σταμάτησε πάλι να μιλά.

«Μετά άρχισα πραγματικά να τρέχω και σε λίγο κατάλαβα ότι κυνηγούσε πια εμένα. Όπως σας είπα, συνέχιζα να κοιτάζω πίσω μου, και για λίγη ώρα δεν την έβλεπα. Ύστερα εμφανίστηκε, κινούμενη σπαστικά πέρα-δώθε, σαν να μην ήταν σίγουρη ποια κατεύθυνση είχα ακολουθήσει. Αυτό μου έδωσε μια ιδέα. Έτρεξα μέχρι που έφτασα σε ένα σκοτεινό σημείο του δρόμου, ακριβώς ανάμεσα σε δυο φανάρια, και πέρασα απέναντι, στις μύτες των ποδιών μου. Στη συνέχεια άρχισα να τρέχω στο απέναντι πεζοδρόμιο, μένοντας στις σκιές όσο περισσότερο μπορούσα. Για κάμποση ώρα πίστευα πως της είχα ξεφύγει, επειδή όταν έφτασε στο σημείο όπου διέσχισα το δρόμο φάνηκε να σταματά και να κοιτάζει γύρω της. Ύστερα μάλλον κατάλαβε τι είχα κάνει και πέρασε και αυτή απέναντι. Τρεις φορές διέσχισα το δρόμο, κερδίζοντας κάθε φορά μερικά μέτρα. Είχα, όμως, λαχανιάσει και ήξερα πως δεν μπορούσα να τρέχω για πολύ ακόμα.

Ύστερα μου ήρθε μια άλλη ιδέα. Από τον τρόπο που έτρεχε το πλάσμα, φαινόταν να είναι τυφλό ή σχεδόν τυφλό, και να με ακολουθεί με την ακοή μάλλον παρά με την όραση. Την επόμενη λοιπόν φορά που διέσχισα το δρόμο, αντί να συνεχίσω το τρέξιμο κρύφτηκα πίσω από ένα μεγάλο δέντρο. Πράγματι, όταν το πλάσμα πέρασε απέναντι, φάνηκε να τα χάνει και στάθηκε εκεί, λιγότερο από τρία μέτρα μακριά μου, απλώνοντας το δόρυ του πότε από τη μια και πότε από την άλλη, σαν τον τυφλό που ψάχνει το δρόμο με το μπαστούνι του.

«Μπορεί και να του ξέφευγα εντελώς, αν έμενα ακίνητη και αμίλητη, αλλά όταν το είδα από κοντά ήταν τόσο φριχτό ώστε δεν μπόρεσα να συγκρατή-

σω μια κραυγή τρόμου. Αυτό ήταν. Την άλλη στιγμή μου είχε επιτεθεί, και εγώ προσπαθούσα να ξεφύγω τρέχοντας τριγύρω από το δέντρο.

«Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο απαίσιο ήταν. Το πλάσμα ήταν πραγματικά τυφλό, όπως κατάλαβα όταν το είδα από κοντά. Τα χείλη του έμοιαζαν με δουλεμένο δέρμα, και μπορούσα να διακρίνω τα σπασμένα δόντια μέσα από το μισάνοιχτο στόμα. Είχε και τα δυο μάτια κλειστά, αλλά παρ΄ όλα αυτά μπορούσε να με ακούσει, κι έτσι ήταν σαν να παίζαμε ένα φριχτό παιχνίδι τυφλόμυγας. Έβαζα ένα δέντρο ανάμεσα μας, έτρεχα σκυφτή προς ένα άλλο, και όλη την ώρα το φοβερό πλάσμα ακολουθούσε, κάποιες φορές προσπαθώντας να με καρφώσει με το δόρυ, κάποιες φορές πελεκώντας, αλλά χωρίς ποτέ να βιάζεται. Αν είχε ορμήξει με βία επάνω μου ίσως να μην με τρομοκρατούσε τόσο πολύ. Εκείνο όμως απλά με ακολουθούσε, σαν να γνώριζε πως αργά ή γρήγορα θα με έπιανε.

«Κατάφερα να ξελαχανιάσω κάπως, ενώ πηδούσαμε πέρα-δώθε ανάμεσα στα δέντρα, και τελικά έκανα άλλη μια προσπάθεια να το βάλω στα πόδια. Αυτό μου πρόσφερε μια μικρή ανάπαυλα, επειδή όταν άρχισα ξανά να τρέχω έμεινα πάνω στο χορτάρι, εκεί που τα πόδια μου δεν έκαναν θόρυβο. Πριν όμως καλύψω τριάντα μέτρα, πάτησα πάνω σε ένα ξερό φύλλο. Δεν έβγαλε παρά τον αμυδρότερο θόρυβο, αλλά η μούμια τον άκουσε και άρχισε πάλι να τρέχει ξοπίσω μου. Θυμάστε εκείνη τη φοβερή ιστορία των Αδελφών Γκριμ στην οποία ο πρίγκιπας καταφέρνει να τυφλώσει τον γίγαντα αλλά μετά ανακαλύπτει πως το μαγεμένο δαχτυλίδι στο χέρι του συνεχίζει να φωνάζει «Εδώ είμαι» κάθε φορά

που προσπαθεί αν ξεφύγει από τον διώκτη του; Έτσι γινόταν και με μένα. Το πλάσμα ήταν τυφλό, αλλά ο παραμικρός ήχος ήταν αρκετός για να εντοπίσει τη θέση μου.

«Δυο φορές ακόμα σταμάτησα για να παίξω την τυφλόμυγα μαζί του γύρω από τα δέντρα των πεζοδρομίων, και την τελευταία φορά κατάφερε να με πετύχει με το δόρυ του. Το τραύμα περισσότερο με έτσουξε παρά με πόνεσε, αλλά όταν ένιωσα το αίμα να κυλάει στην πλάτη μου πανικοβλήθηκα εντελώς και άρχισα να τρέχω σαν τρελή. Αυτό θα ήταν και το τέλος μου, αν δεν εμφανιζόταν η γάτα».

«Η γάτα, δεσποινίς;» ρώτησε ο ντε Γκραντέν.

«Μάλιστα, κύριε. Η μούμια ήταν κάπου πενήντα μέτρα πίσω μου και κέρδιζε απόσταση με κάθε βήμα, όταν μια μεγάλη μαύρη γάτα εμφανίστηκε στο πεζοδρόμιο. Δεν ξέρω από πού ξεφύτρωσε, αλλά τις εύχομαι να τρώει δυο παχιά ποντίκια για επιδόρπιο κάθε μέρα για το υπόλοιπο της ζωής της. Ξέρετε πώς αντιδρούν οι γάτες όταν δουν κάποιον να έρχεται προς το μέρος τους- πώς ζαρώνουν και μένουν ακίνητες, λες και ελπίζουν πως αυτό που τις απειλεί δεν θα τις δει αν δεν κουνηθούν. Έτσι έκανε και αυτή η γάτα- στην αρχή. Όταν όμως η μούμια βρέθηκε σχεδόν δίπλα της, αυτή αναπήδησε, αψιδώνοντας το κορμί της καθώς όλες οι τρίχες της σηκώθηκαν. Έπειτα έβγαλε ένα νιαούρισμα αρκετά δυνατό για να ξυπνήσει και πεθαμένο.

«Αυτό έκανε τη μούμια να κοκαλώσει. Θα ξέρετε πως το ουρλιαχτό μιας γάτας είναι περίεργο πράγμα, πως ανεβαίνει και κατεβαίνει σαν το ουρλιαχτό μιας μοιρολογίστρας και φαίνεται να έρχεται από δέκα μέρη ταυτόχρονα. Νομίζω πως η μούμια, η

οποία ήταν συντονισμένη για να συλλαμβάνει και τον παραμικρότερο ήχο, σαν λεπτεπίλεπτος ασύρματος, δεν κατάφερε να εντοπίσει το σημείο από όπου ερχόταν το νιαούρισμα.

«Κοίταξα πίσω μου. Αν η κατάσταση δεν ήταν τόσο τραγική, θα μου φαινόταν αφάνταστα αστείο να βλέπω την τυφλή μούμια να στέκεται εκεί, ταλαντευόμενη πέρα-δώθε σαν μαριονέτα που τις έχουν κόψει τα σκοινιά, ενώ ο μεγάλος κεραμιδόγατος στεκόταν μπροστά της με το τρίχωμα ανασηκωμένο και τα δυο μάτια του να αστράφτουν σαν λιμνούλες πράσινης φωτιάς. Μπορεί να έμειναν έτσι για δύο λεπτά, ίσως και περισσότερο. Δεν σταμάτησα να δω, αλλά συνέχισα να τρέχω. Την τελευταία φορά που κοίταξα, είδα το γάτο να γυρνοβολάει τη μούμια, περπατώντας αργά και άκαμπτα όπως κάνουν οι γάτες όταν ετοιμάζονται για καυγά, βγάζοντας βαθιά γρυλίσματα μέσα από την κοιλιά. Νομίζω πως η μούμια τη χτύπησε με το δόρυ, αλλά μάλλον δεν την πέτυχε επειδή δεν άκουσα τη γάτα να ουρλιάζει. Ύστερα είδα εσάς και τον δρ. Τρόουμπριτζ να στέκεστε στη στάση του λεωφορείου, και-» άπλωσε τα λεπτά της χέρια σε μια χειρονομία ολοκλήρωσης- «να' μαστε εδώ».

«Πράγματι» συμφώνησε ο ντε Γκραντέν με ένα χαμόγελο, «αλλά δεν μπορούμε να μείνουμε άλλο. Η ώρα είναι περασμένη και η θεία σας θα ανησυχεί. Θα σας πάμε εμείς, και αύριο μπορείτε να έρθετε να σας αλλάξουμε τον επίδεσμο ή να επισκεφθείτε τον οικογενειακό σας γιατρό». Έτριψε το σαγόνι του και την κοίταξε σκεπτικά. «Φοβάμαι ότι το φόρεμά σας δεν έχει ακόμη στεγνώσει, και από τη δική μου εμπειρία μπορώ να σας πω ότι τα ματωμένα

ρούχα δεν είναι καθόλου άνετα. Θα πάμε με το αυτοκίνητο του δρ. Τρόουμπριτζ. Θα σας πείραζε πολύ αν κρατούσατε το φόρεμα που σας έφτιαξα, ρίχνοντας από πάνω ένα παλτό μου; Κανείς δεν θα το προσέξει-»

«Ασφαλώς, κύριε». Η κοπέλα χαμογέλασε εγκάρδια. «Το φόρεμα είναι πολύ κομψό. Ζητώ συγνώμη που το κατηγόρησα».

«Εκτιμώ πολύ τη φιλοφρόνησή σας, δεσποινίς., αν και έρχεται κάπως αργά», της απάντησε εκείνος με μια υπόκλιση. «Τώρα, αν είμαστε όλοι έτοιμοι...» Έκανε στο πλάι για να βγούμε πρώτοι στο χωλ.

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να μην διηγηθείτε στη θεία την περιπέτειά σας», τη συμβούλεψε καθώς πλησιάζαμε το φτωχικό αλλά όμορφο σπιτάκι όπου ζούσε με τη θεία της. «Μάλλον δεν θα σας καταλάβει-»

«Εννοείτε πως σίγουρα δεν θα με καταλάβει», χασκογέλασε η κοπέλα. «Εγώ τουλάχιστον δεν θα πίστευα κάποιον που θα μου έλεγε μια τέτοια ιστορία». Η ευδιαθεσία της έσβησε και τα μάτια της σοβάρεψαν. «Ξέρω ότι είναι κάτι απίστευτο», παραδέχθηκε. «Οι μούμιες δεν τριγυρνούν στους δρόμους σκοτώνοντας ανθρώπους- όμως, παρ' όλα αυτά, έτσι έγινε!»

«Ησύχασε, μικρούλα μου!» είπε γελώντας ο ντε Γκραντέν. «Όταν έρθεις στα χρόνια μου, θα καταλάβεις ότι τα περισσότερα απίστευτα πράγματα είναι πέρα για πέρα αληθινά. Άκου τα λόγια μου».

«Δηλαδή, πραγματικά πιστεύεις το παραμύθι που μας ξεφούρνισε», του είπα εγώ καθώς επιστρέφαμε στο σπίτι.

«Ασφαλώς».

«Μα είναι δυνατόν. Οι μούμιες, όπως παραδέχθηκε και η ίδια, δεν τριγυρνούν στους δρόμους σκοτώνοντας ανθρώπους».

«Οι μούμιες συνήθως ούτε καν τριγυρνούν στους δρόμους», με διόρθωσε. «Ωστόσο, εγώ την πιστεύω».

«Ώρα είναι να μου πεις ότι θα καλέσεις και τον Κοστέλο να αναλάβει την υπόθεση».

«Αν δεν κάνω λάθος, ο καλός μας φίλος Κοστέλο δεν θα χρειαστεί την πρόσκλησή μας», μου απάντησε καθώς φτάναμε στο σπίτι μας. «Αυτός δεν είναι που στέκεται στην εξώπορτα;»

«Καλησπέρα, κύριοι», είπε ο υπαστυνόμος Τζερεμάια Κοστέλο καθώς πλησιάζαμε. «Μόλις με προλάβατε, επειδή η κυρία Μαγκίνις μου είπε ότι φύγατε νηστικοί, χωρίς να πείτε κουβέντα για το πότε θα επιστρέψετε».

«Τώρα, όμως που βρεθήκαμε, μπορούμε να σου κάνουμε το τραπέζι;» ρώτησε ο Γάλλος.

«Ευχαριστώ πολύ, αλλά έχω ήδη φάει και βρίσκομαι σε ώρα υπηρεσίας-»

«Μήπως είσαι άρρωστος;» τον διέκοψε ο ντε Γκραντέν. «Από πότε δεν είσαι ικανός να φας δυο φορές και να γυρεύεις κι άλλο; Έστω όμως κι αν δεν έχεις όρεξη, μπορείς να μας κάνεις παρέα παίρνοντας ένα καφέ, ένα λικέρ και ένα πούρο».

«Αυτό θα το έκανα με ευχαρίστηση, κύριε», είπε ο Κοστέλο. «Και στο μεταξύ, θα έχετε την καλοσύνη να ακούσετε το πρόβλημά μου;»

«Και βέβαια, φίλε μου. Η κουβέντα μαζί σου είναι πάντα ενδιαφέρουσα».

«Λοιπόν, κύριοι», είπε ο Κοστέλο καθώς τέλειωνε τον καφέ του και έπινε μια γουλιά από το παλιό ουίσκι που του είχε βάλει ο ντε Γκραντέν, «τα πράγματα έχουν κάπως έτσι: Ήμουν έτοιμος να φύγω από το γραφείο και να πάω για ύπνο, επειδή δεν είναι τόσο εύκολο να είσαι υπαστυνόμος όσο να είσαι αρχιφύλακας, και είχα πιάσει δουλειά από τις οκτώ το πρωί. Εκείνη τη στιγμή το τηλέφωνο άρχισε να κουδουνίζει, όπως ένα σιδεροπρίονο που κόβει ένα καρφί. Ήταν ο Ντόκεντρι από το τμήμα ανθρωποκτονιών. Αυτός και ο Σμετζ, ένα καλό παλικάρι μας, είχαν κληθεί για να ερευνήσουν το φόνο του Λούις Γουέστμπρουκ, γνωστού και με το παρατσούκλι Γουίλι ο Ψείρας. Ήταν ένας άκακος αλήτης που δεν είχε πολλά πάρε-δώσε με το νόμο, αν εξαιρέσει κανείς κάποιες φορές που μεθούσε και κάποιες άλλες που έκανε το καρφί για τα παιδιά μας».

«Καρφί;» επανέλαβε ο ντε Γκραντέν. «Τι σημαίνει αυτό, παρακαλώ;»

«Ξέρετε, τώρα... χαφιές».

«Ααα, κατάλαβα... Καταδότης. Ξερω, τους χρησιμοποιεί και η Γαλλική Ασφάλεια».

«Ακριβώς. Όπως σας έλεγα, λοιπόν, ο Λούι βρέθηκε νεκρός στην Πλατεία Κρέσεντ, και-»

«Μα την πίστη μου, είπες στην Πλατεία Κρέσεντ;»

«Μάλιστα, κύριε. Και όπως έλεγα-»

«Μια στιγμή, παρακαλώ. Μήπως είχε πεθάνει από ένα τραύμα στην πλάτη, ή το πιθανότερο στο σβέρκο, και το σώμα του είχε και άλλες πολυάριθμες πληγές από αιχμηρό όπλο;»

«Μα την Παναγία, έτσι ήταν κύριε. Πώς το υποθέσατε;»

«Δεν το υπέθεσα, φίλε μου. Το ξέρω. Σε παρακαλώ, συνέχισε με την περιγραφή του φόνου».

Όπως σας έλεγα, λοιπόν, ο Λούι είχε χτυπηθεί στο σβέρκο από ένα σπαθί ή κάτι παρόμοιο. Η σπονδυλική του στήλη ήταν κομμένη σε αυτό το ύψος-» έδειξε με το δάχτυλο τον δεύτερο αυχενικό σπόνδυλο. «Έχω δει ανθρώπους να πεθαίνουν έτσι όταν υπηρετούσα στις Φιλλιπίνες. Οι Φιλλιπινέζοι τα καταφέρνουν καλά με τα μαχαίρια, όπως μπορεί να σας πει οποιοσδήποτε παλιο-Γιαπωνέζος. Και επίσης, όπως είπατε, το σώμα του ήταν γεμάτο τρύπες, από την πλάτη μέχρι τα πόδια, λες και κάποιος τον είχε καρφώσει με ένα πλατύ μαχαίρι».

- «Έχετε δει ποτέ θύμα της Καμόρα όταν εκτελείται με το *Σφέγγιο*, ή το Θάνατο των Εβδομήντα Μαχαιριών, όπως τον αποκαλούν; Κάτι τέτοιο μου θύμιζε και το πτώμα του Λούις. Όπως σας είπα, ο Λούι μας έκανε το χαφιέ πότε-πότε. Ψιλοπράγματα, συνήθως, όπως η κατάδοση κάποιου μικροέμπορου ναρκωτικών ή κάποιου ενεχυροδανειστή που λειτουργούσε σαν κλεπταποδόχος. Κάποιες άλλες φορές μας ειδοποιούσε όταν σχεδιαζόταν κάποια διάρρηξη και τα παρόμοια. Δεν είχαμε ακούσει ποτέ να έχει μπλεξίματα με τους μαφιόζους, κι έτσι τώρα όλοι αναρωτιόμαστε ποιος μπορεί να τον σκότωσε και γιατί».

«Έχω την απάντηση για ένα μέρος του ερωτήματός σου, υπαστυνόμε», τον πληροφόρησε ο ντε Γκραντέν με ένα σοβαρό νεύμα.

«Αλήθεια, κύριε; Αυτό είναι σπουδαίο! Θα μου πείτε ποιος το έκανε, για χάρη της παλιάς μας φιλίας; Αν δεν είναι, βέβαια, στρατιωτικό μυστικό».

«Καθόλου. Τον σκότωσε μια μούμια».

«Κύριε ελέησον!» Ο Κοστέλο άδειασε το ποτήρι του με μια γουλιά. «Κάνετε πάντα ωραία αστεία, δόκτορα, αλλά τώρα μιλάμε στα σοβαρά».

Τα μικρά στρογγυλά γαλάζια μάτια του ντε Γκραντέν ήταν παγερά καθώς κοιτούσαν τον Κοστέλο. «Μιλώ πολύ σοβαρά, φίλε μου. Σου λέω πως τον σκότωσε μια μούμια».

«Αφού το λέτε εσείς, κύριε, έτσι θα είναι. Ποτέ μέχρι τώρα δεν μου δώσατε λάθος πληροφορίες, αλλά το να μου λέτε πως μια μούμια είναι ο δολοφόνος είναι σαν να μου λέτε πως τα γουρούνια πετάνε και οι γάτες τραγουδάνε όπερα. Το ερώτημα, λοιπόν, είναι, πού θα βρούμε αυτή τη μούμια-δολοφόνο; Την έχουν σε κανένα μουσείο ή τριγυρνά ελεύθερη στους δρόμους;»

«Ένας Θεός ξέρει», απάντησε ο μικρόσωμος Γάλλος, σηκώνοντας τους ώμους, «αλλά ίσως μπορούμε να περιορίσουμε την έρευνα. Αύριο θα πάω στο νεκροτομείο να εξετάσω το πτώμα του Λουίς. Στο μεταξύ, εσύ μπορείς να κάνεις κάτι για να διευκολύνεις την έρευνα. Αυτή η οδός Κρέσεντ, όπως θυμάμαι, είναι ένα μικρό δρομάκι. Κατέγραψε τα ονόματα κάθε ενοίκου και βρες όσες περισσότερες πληροφορίες μπορείς για τον καθένα, τι συνήθειες έχει, από πού κατάγεται, πόσον καιρό ζει εκεί- τα πάντα. Ακόμη και η παραμικρότερη λεπτομέρεια έχει σημασία. Κατάλαβες;»

«Μάλιστα, κύριε».

«Πολύ ωραία». Έριξε μια υπολογιστική ματιά στην καράφα με το ουίσκι. «Η μπουκάλα είναι γεμάτη κατά τα τρία τέταρτα, φίλοι μου. Ας πιούμε, λοιπόν».

Τα φώτα άναβαν στους δρόμους καθώς η νύχτα έπεφτε, όταν συγκεντρωθήκαμε στο γραφείο μου για ένα πολεμικό συμβούλιο το ερχόμενο απόγευμα. Ο ντε Γκραντέν χτύπησε με τα δάχτυλα ένα σωρό από τυπωμένες σελίδες που ήταν ακουμπισμένες στο τραπέζι μπροστά του. «Αυτός ο κύριος Γκράφτον Λόφτους είναι ο πιο πιθανός ύποπτος», δήλωσε. «Αυτός είναι ο φάκελος του που φτιάχτηκε στο τμήμα σου, φίλε Κοστέλο».

Αριθμός 18 της οδού Κρέσεντ.- Λόφτους Γκράφτον. Άγαμος, γύρω στα πενήντα. Γεννημένος στην Αγγλία. Ήρθε στη χώρα από το Λονδίνο πριν από τέσσερα χρόνια. Άνεργος, διατηρεί έναν υψηλό λογαριασμό στην Τράπεζα Κλίφτον, ο οποίος αναπληρώνεται περιοδικά από εμβάσματα του εξωτερικού. Πληρώνει όλους τους λογαριασμούς στην ώρα τους. Βγαίνει έξω ελάχιστα και δεν έχει σχέσεις με τους υπόλοιπους γείτονες. Έχει πολύ λίγους επισκέπτες. Τίποτα δεν είναι γνωστό για τις προσωπικές του συνήθειες. Δεν έχει κατοικίδια ζώα. Οι γείτονες και από τις δυο πλευρές αναφέρουν ότι ακούν παράξενα σφυρίγματα να έρχονται από το σπίτι του στη διάρκεια της νύχτας, τα οποία πολλές φορές διαρκούν για μισή ώρα, ενώ επίσης έχουν εντοπίσει και μια ισχυρή οσμή σαν αυτήν κινέζικου θυμιάματος να βγαίνει από το σπίτι του».

«Μπορεί να φαίνομαι κάπως πεζός», είπα σαρκαστικά, «αλλά δεν μπορώ να δω πώς όλα αυτά δίνουν βάση για υποψίες. Δεν έχουμε κάποια περιγραφή του κυρίου Λόφτους; Μήπως μοιάζει με μούμια;»

«Δεν θα το έλεγα», απάντησε ο ντε Γκραντέν. «Βρήκα την ευκαιρία να τον επισκεφτώ σήμερα το απόγευμα, προσποιούμενος πως έψαχνα το σπίτι κάποιου ανύπαρκτου κυρίου Γκάρφιλντ. Ο Λόφτους μου άνοιξε- αφού πρώτα χτυπούσα το κουδούνι του ασταμάτητα για μισή ώρα- και μου φάνηκε ιδιαίτερα ενοχλημένος. Είναι ένας μεγαλόσωμος, γεροδεμένος άνδρας, φαλακρός, με κόκκινο πρόσωπο και χοντρά μάγουλα που απειλούν να καταπιούν τα μικρά του μάτια. Τα χείλη του είναι πολύ κόκκινα και το στόμα του μικρό και πεταχτό σαν παιδιού. Ήταν εξαιρετικά αγενής όταν τον ρώτησα πολύ ευγενικά για τη διεύθυνση κάποιου ανύπαρκτου κυρίου Γκάρφιλντ. Δεν μου άρεσε ούτε ο ίδιος ούτε η φάτσα του. Καθόλου».

«Παρ΄ όλα αυτά, τίποτα από όσα μας είπες δεν αποδεικνύει ότι μεταμφιέζεται σε μούμια και δολοφονεί αθώους αλήτες», επέμενα εγώ.

«Με εκνευρίζεις, φίλε Τρόουμπριτζ», είπε εκείνος. «Για άκουσέ με καλύτερα. Αφότου είδα αυτόν τον κύριο Λόφτους, έκανα ένα υπεραστικό τηλεφώνημα στη Σκότλαντ Γιαρντ και μίλησα με το φίλο μου τον επιθεωρητή Γκρέισον, ο οποίος παλιά εργαζόταν στη Βρετανική Υπηρεσία Πληροφοριών. Μου είπε πολλά ενδιαφέροντα πράγματα. Για παράδειγμα, ο Λόφτους υπηρέτησε στο Βρετανικό στρατό στην Αίγυπτο και τη Μεσοποταμία κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Ενώ

βρισκόταν εκεί, σχετίστηκε με πολύ ύποπτα πρόσωπα, και πέρασε τρεις φορές από στρατοδικείο με την κατηγορία ότι απουσίαζε χωρίς άδεια ενώ σημειώνονταν τοπικές αναταραχές. Δεν έχει σχέση, είπες; Πολύ καλά, συνεχίζω: Όταν επέστρεψε στην Αγγλία, άρχισε επαφές με αρκετές κακόφημες μυστικιστικές οργανώσεις. Η πρώτη από αυτές ήταν οι Γοργόνοι, μια αίρεση που φαινομενικά λάτρευε τη φύση αλλά στην ουσία ήταν σατανιστική. Φαίνεται πως βαρέθηκε εκεί και ακολούθησε τη λατρεία της Λοκαπάλα, την οποία αποτελούσαν μια απαίσια παρέα παλιανθρώπων. Θυσίαζαν ζώα με φριχτές μεθόδους και ήταν ύποπτοι για ανθρωποθυσίες. Η αστυνομία διέλυσε τελικά την οργάνωση, και ο Λόφτους μαζί με αρκετούς άλλους καταδικάστηκαν σε μικρές ποινές.

«Στη συνέχεια μαθαίνουμε πως έγινε μέλος των Ανθρώπων- Λεοπαρδάλεων, στον οποίων το αρχηγείο έκανε επιδρομή η αστυνομία το 1938. Ξανά ο αξιότιμος κύριος Λόφτους έκανε κάμποσο καιρό στη φυλακή. Θα πρέπει να παραδεχτείς ότι οι παρέες του δεν ήταν ιδιαίτερα ευυπόληπτες».

«Μπορεί», παραδέχθηκα εγώ, «αλλά παρ΄ όλα αυτά...»

«Αλλά παρ΄ όλα αυτά ήταν μέλος της Εσωτερικής Κοινωνίας της Ανάστασης. Καταλαβαίνεις;»

«Δεν μπορώ να το πω με βεβαιότητα. Ήταν κάποια από αυτές τις παραθρησκευτικές οργανώσεις;»

«Δεν θα μπορούσες να της δώσεις ακριβή ορισμό, φίλε μου. Τα μέλη της προέρχονταν από κάθε κοινωνικό στρώμα, κάθε χώρα και κάθε φυλή. Μερικοί από αυτούς ήταν επιστήμονες, οι οποίοι διαστρέβλωσαν τις γνώσεις τους για ποταπούς σκοπούς. Κάποιοι άλλοι ήταν αληθινοί μυστικιστές- Ινδοί, Αιγύπτιοι, Σύριοι, Δρούζοι, Κινέζοι, Άγγλοι, Γάλλοι, Ιταλοί, ακόμα και μερικοί Αμερικανοί. Συγκέντρωσαν όλη τη μυστική θαμμένη γνώση της Ανατολής και τη ζευγάρωσαν με τη δυτική επιστήμη. Το αποτέλεσμα ήταν ένα φριχτό νόθο τέρας. Άσε με να σου διαβάσω την περιγραφή ενός αυτόπτη μάρτυρα σχετικά με μια τελετουργία αυτής της οργάνωσης:

Τα μέλη της αίρεσης, όλα ντυμένα με ριχτές λευκές ρόμπες, ήταν συγκεντρωμένα στο αρχηγείο της οργάνωσης, γύρω από ένα ομοίωμα αιγυπτιακού τάφου με βαριές πόρτες σαν αυτές ενός ψυγείου, σφραγισμένες με τριπλές κλειδαριές και αμπάρες από συμπαγές ασήμι. Μετά από μια σύντομη τελετή λατρείας, τέσσερα μέλη της οργάνωσης που φορούσαν μαύρα και μοβ ράσα βγήκαν από τις σκιές, οδηγούμενα από το Μεγάλο Ιεροφάντη ο οποίος ήταν ντυμένος με κόκκινα άμφια. Σταμάτησαν μπροστά στον τάφο, και σε ένα νόημα του αρχιερέα όλοι οι παρευρισκόμενοι βούλωσαν τα αυτιά τους με τα δάχτυλά τους. Την ίδια ώρα ο Ιεροφάντης και οι διάκονοί του μουρμούριζαν τα μυστικά λόγια ενώ έλυναν τις ασημένιες κλειδαριές. Ύστερα ο αρχιερέας πρόφερε τη Μυστική Λέξη της Δύναμης ενώ οι βοηθοί του έριχναν θυμίαμα στο μαγκάλι που έκαιγε μπροστά στον τάφο.

Μετά από ένα λεπτό ξαναβγήκαν, κουβαλώντας ένα μαύρο φορείο πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένο το ξετύλιχτο σώμα μιας αιγυπτιακής μούμιας. Τρεις φορές έκαναν με το βαλσαμωμένο πτώμα το γύρο της αυλής έτσι ώστε όλο το εκκλησίασμα να το δει

και να πειστεί ότι ήταν νεκρό. Ύστερα επέστρεψαν πίσω στον τάφο.

Καινούριο θυμίαμα κάηκε ενώ όλοι γονάτισαν στο χώμα και κάρφωσαν τα μάτια στην είσοδο του τάφου. Πέρασαν μερικά λεπτά, και ύστερα από την ανοιχτή πύλη του τάφου ξεπρόβαλλε η μούμια, κινούμενη αργά και μηχανικά σαν μαριονέτα δεμένη με αόρατα σκοινιά. Στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα κοντό δόρυ με αιχμή από ένα είδος σφυρηλατημένου χαλκού που μόνο οι αρχαίοι Αιγύπτιοι γνώριζαν πώς να κατασκευάζουν.

Ο Ιεροφάντης προχωρούσε μπροστά από τη μούμια, σφυρίζοντας με μια ασημένια σφυρίχτρα κάθε λίγα βήματα, και το ξαναζωντανεμένο πτώμα φαινόταν να ακούει και να ακολουθεί τον ήχο της σφυρίχτρας. Τρεις φορές η μούμια ακολούθησε τον αρχιερέα γύρω από την αυλή, και ύστερα χάθηκαν μαζί μέσα στον τάφο. Ο ιερέας βγήκε μερικά λεπτά αργότερα και ξανακλείδωσε γρήγορα της ασημένιες κλειδαριές της εισόδου. Φαινόταν πολύ ιδρωμένος, αν και η νύχτα ήταν παγερή.

Σε όλη τη διάρκεια της τελετής επικρατούσε απόλυτη σιγή. Η άμεση εκδίωξη από την οργάνωση ήταν η τιμωρία για οποιοδήποτε μέλος έκανε έστω και τον παραμικρότερο θόρυβο όση ώρα η μούμια βρισκόταν έξω από τον τάφο της. Κάποτε λέγεται ότι μια γυναίκα έπαθε υστερία βλέποντας τη μούμια να περπατά, και ξέσπασε σε κλάματα. Το πτώμα όρμησε επάνω της και τη χτύπησε με το δόρυ, ύστερα την κομμάτιασε ενώ εκείνη σπαρταρούσε στο χώμα. Μόνο τα επίμονα σφυρίγματα του ιεροφάντη έπεισαν τελικά το πλάσμα να εγκαταλείψει τα ματωμένα απομεινάρια και να γυρίσει πίσω στον τάφο».

«Τι λες λοιπόν;» με ρώτησε καθώς τέλειωσε το διάβασμα.

«Μοιάζει με το παραμιλητό κάποιου οπιομανούς ή την ανάμνηση ενός άσχημου ονείρου», είπα εγώ.

Μου χαμογέλασε με μια δόση ανυπομονησίας. «Συμφωνώ, φίλε Τρόουμπριτζ. Είναι πράγματι κάτι πέρα από τα συνηθισμένα. Όμως οι περισσότεροι από εμάς κάνουν το λάθος να περιορίζουν πολύ τα όρια του δυνατού. Όταν διάβασα αυτό το κείμενο από το τηλέφωνο στο φίλο μας τον Μάνλι Γουέιντ Γουέλμαν σήμερα το απόγευμα, συμφώνησε πως κάτι τέτοιο είναι πολύ πιθανό.

«Τώρα-» και άλλη μια φορά μας κάρφωσε με το γατίσιο βλέμμα του- «εγώ έχω κάνει μια υπόθεση. Αυτός ο Λόφτους, ο οποίος ήταν μέλος αυτής της απαίσιας οργάνωσης, εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία για να επωφεληθεί. Ενώ όλοι οι άλλοι είχαν κλείσει τα αυτιά τους καθώς ο ιεροφάντης πρόφερε τα ιερά λόγια- τις Λέξεις της Δύναμης, όπως τις αποκαλεί ο αυτόπτης μάρτυρας της τελετής- εκείνος άκουσε και τα αποστήθισε. Είμαι σίγουρος πως ήθελε κι αυτός να κάνει παρόμοια πειράματα, αλλά το ξέσπασμα του πολέμου και οι βομβαρδισμοί του Λονδίνου εμπόδισαν τα σχέδιά του. Ήρθε λοιπόν στη χώρα αυτή, νοίκιασε σπίτι σε μια ευυπόληπτη γειτονιά, και προχώρησε στα ανόσια πειράματά του. Αυτό εξηγεί και τη μυρωδιά του θυμιάματος μέσα στη νύχτα όπως και τα σφυρίγματα που άκουγαν οι γείτονες. Δεν συμφωνείτε;»

«Εγώ δεν συμφωνώ», του είπα, «αλλά, αν δεχθούμε τις υποθέσεις σου, βλέπω ότι τα συμπεράσματά σου έχουν κάποια λογική».

«Θρίαμβος!» φώναξε με ένα ειρωνικό μειδίαμα. «Επιτέλους, ο σκεπτικιστής φίλος μου συμφωνεί μαζί μου, έστω κι αν επιφυλάσσεται για τη λογική των συμπερασμάτων μου. Προοδεύουμε.

«Και τώρα, φίλοι μου-» γύρισε να κοιτάξει τον Κοστέλο, τον Ντόγκερτι και τον Σμελτζ- «αν είμαστε έτοιμοι μπορούμε να πηγαίνουμε. Το σκοτάδι έρχεται, και μαζί του... ποιος ξέρει τι μπορεί να συναντήσουμε;»

Η οδός Κρέσεντ ήταν ένας στενός, καμπυλωτός παράδρομος ο οποίος ένωνε τη Λεωφόρο Κλίντον και την οδό Ντορόντο. Τα σπίτια της ήταν μονάχα είκοσι, και οι αριθμοί τους ήταν συνεχόμενοι, επειδή από τη μια πλευρά υπήρχε ένα μικρό πάρκο.

Σταματήσαμε στην άλλη άκρη του πάρκου και διασχίσαμε το περιποιημένο χορτάρι, περνώντας ανάμεσα σε παρτέρια από κόκκινες φασκομηλιές. Στο πεζοδρόμιο σταματήσαμε και κοιτάξαμε τα απέναντι σπίτια. «Το δεύτερο κτίριο από το τέλος είναι το νούμερο 18», ψιθύρισε ο Ζιλ ντε Γκραντέν. «Εσύ, φίλε Κοστέλο, θα σταθείς πίσω από εκείνους τους θάμνους, ενώ οι αρχιφύλακες Ντόγκερτι και Σμέλτζ θα στήσουν ενέδρα πίσω από εκείνο το φράχτη. Φίλε Τρόουμπριτζ, εσύ καλύτερα να μείνεις με τον υπαστυνόμο, έτσι ώστε να έχουμε για εφεδρεία δύο ομάδες των δύο».

«Και εσείς πού θα πάτε, κύριε;» ρώτησε ο Κοστέλο.

«Εγώ θα είμαι το δόλωμα. Θα αρχίσω να κόβω βόλτες, αθώος σαν περιστερά μπροστά στο άνδρο του».

«Μα δεν μπορείτε να ριψοκινδυνέψετε μόνος σας», διαμαρτυρήθηκε ο Κοστέλο.

«Σιωπή! Θα κάνεις ακριβώς αυτό που θα σου πω, φίλε μου. Έχω μελετήσει το σχέδιό μου και ξέρω καλά τι κάνω. Δεν γεννήθηκα χθες, ούτε προχθές. Στο επανιδείν, φίλοι μου».Χάθηκε μέσα στις σκιές σιωπηλά όπως ένας λουόμενος που βουλιάζει σε σκοτεινά νερά. Μετά από ένα λεπτό, τον είδαμε να βγαίνει από την άλλη άκρη του πάρκου στη Λεωφόρο Κλίντον, να στρίβει αριστερά και να μπαίνει στην οδό Κρέσεντ. Καθώς περπατούσε με έναν αέρα προσποιητής αφέλειας, με το εβένινο μπαστούνι του περασμένο κάτω από τη μασχάλη, μου φάνηκε πως έμοιαζε με το μαέστρο μιας μπάντας. Τον ακούσαμε να σφυρίζει ένα σκοπό, λες και δεν είχε καμιά φροντίδα στον κόσμο.

Είχε σχεδόν διασχίσει τα τριακόσια μέτρα του δρόμου και περπατούσε όλο και πιο αργά καθώς πλησίαζε στην οδό Ντορόντο. «Τίποτα ακόμα», είπε χαμηλόφωνα ο Ντόγκερτι. «Κάθομαι και κοιτάζω όπως ο γάτος την ποντικότρυπα, αλλά δεν είδα τίποτα».

«Σοβαρά;» ψιθύρισε κοφτά ο Κοστέλο. «Αν είχες τα μάτια σου στο δρόμο και όχι στον δόκτορα ντε Γκραντέν, μπορεί να έβλεπες περισσότερα. Τι είναι αυτό εκεί στον αριθμό 18;»

Ο Ντόγκερτι, ο Σμέλτζ και εγώ γυρίσαμε τα κεφάλια. Όπως είπε ο υπαστυνόμος, κοιτούσαμε όλοι τον ντε Γκραντέν και όχι το δρόμο πίσω του. Είδαμε κάτι να αναδεύεται μέσα στις σκιές που έκρυβαν την εξώπορτα του Νο 18. Στην αρχή μας φάνηκε ότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα παιχνίδισμα του φωτός από κάποια λάμπα του δρόμου, αλλά

μετά διακρίναμε πως ήταν μια μορφή- μια ψηλή, σκελετωμένη μορφή, που περπατούσε ύπουλα μέσα στις σκιές.

Το πλάσμα ξεπρόβαλλε αργά από το μισοσκόταδο της πόρτας, και παρά την προειδοποίηση που είχα ένιωσα τις τρίχες στο σβέρκο μου να ανασηκώνονται και ένα ρίγος να διαπερνά τα χέρια μου. Ήταν ψηλό, όπως μας είχε πει, τουλάχιστον δυο μέτρα από τα σκελετωμένα πόδια μέχρι το άτριχο κρανίο, και η δομή του σκελετού του ήταν ευδιάκριτη κάτω από το τσιτωμένο καφετί δέρμα που κολλούσε επάνω στα πεταγμένα του κόκαλα. Η μύτη ήταν μεγάλη και αψιδωτή σαν το ράμφος ενός γερακιού, και το πηγούνι πεταχτό κάτω από το τεντωμένο δέρμα που το κάλυπτε. Τα μάτια ήταν κλειστά και έμοιαζαν με δυο απλές εσοχές στο οστεώδες πρόσωπο, αλλά τα μουμιοποιημένα χείλη ήταν τραβηγμένα πίσω και φανέρωναν δυο σειρές από δόντια σε ένα μακάβριο μειδίαμα. Οι κινήσεις του ήταν άκαμπτες και ακανόνιστες σαν αυτές κάποιας τερατώδους μηχανικής κούκλας. Μόλις όμως βγήκε από τις σκιές, άρχισε να κινείται με εκπληκτική ταχύτητα. Διέσχισε σπαστικά το δρόμο, έφτασε το πεζοδρόμιο, έκανε μια επί τόπου μεταβολή, και άρχισε να κυνηγάει τον ντε Γκραντέν.

Ο άτυχος αλήτης τον οποίο είχε κυνηγήσει την προηγούμενη νύχτα το είχε βάλει στα πόδια. Ο ντε Γκραντέν περίμενε μέχρι που το ξύσιμο των άσαρκων ποδιών πάνω στις πλάκες του πεζοδρομίου να φτάσει σχεδόν πίσω του και μετά γύρισε να κοιτάξει τη μούμια, με τα μικρά γαλάζια μάτια του φλογισμένα και ένα ψυχρό μειδίαμα το ίδιο απειλητικό με αυτό της μούμιας. «Καλησπέρα, κύριε Πεθαμένε»,

είπε σχεδόν εύθυμα. «Σκότωσες τον Λούις τον Ψείρα, αλλά εγώ δεν θα σου κάνω τη χάρη!»

Γυαλίζοντας σαν αστραπή κάτω από το φως του δρόμου, η λεπίδα του ξίφους του ξεπήδησε από το θηκάρι της και αμέσως βρέθηκε στη στάση άμυνας.

Η μούμια δεν έδωσε καμιά σημασία στο σπαθί, αλλά συνέχισε να προχωρεί προς το μέρος του με το δόρυ υψωμένο σαν τσεκούρι. Η πλατιά αιχμή κατέβηκε, αλλά το ξίφος του ντε Γκραντέν σηκώθηκε και για μια στιγμή ατσάλι και στέλεχος διασταυρώθηκαν. Έπειτα, επιδέξια όπως ένα χέλι που ξεγλιστρά μέσα από ένα χέρι, το όπλο του Γάλλου τραβήχτηκε πίσω.

Η μούμια συνέχισε να χτυπά, εντελώς αδιάφορα σαν κουρδισμένη. Το ξίφος χτυπούσε σαν αστραπή, υφαίνοντας λαμπερά υφάδια φωτός. Ο ντε Γκραντέν χόρευε ευκίνητα σαν τη σκιά ενός ανεμοδαρμένου φύλλου, αποφεύγοντας τα θανάσιμα χτυπήματα και καρφώνοντας ασταμάτητα τη μούμια με μια λεπίδα που έμοιαζε περισσότερο με υδράργυρο παρά με ατσάλι.

Η μούμια δεν θα πρέπει να ζύγιζε περισσότερο από εικοσιπέντε κιλά, και τα φοβερά χτυπήματα του μικρόσωμου Γάλλου την έσπρωχναν προς τα πίσω σαν γροθιές, μέχρι που αυτή έγερνε σε μια γωνία σαράντα μοιρών από το έδαφος. Φαινόταν όμως να διαθέτει μια διαβολική ισορροπία, και ορθωνόταν πάλι κάθε φορά που πήγαινε να πέσει.

«Μα, αυτό είναι ανεκδιήγητο!» ακούσαμε τον ντε Γκραντέν να λέει λαχανιασμένα, καθώς πλησιάζαμε αναζητώντας μια ευκαιρία να αρπάξουμε τον σκελετωμένο αντίπαλό του. «Όποιος αντιμετωπίζει ένα δαίμονα σαν να ήταν άνθρωπος είναι ηλίθιος!

«Κάντε πίσω, φίλοι μου!» μας φώναξε καθώς πλησιάζαμε. «Εγώ άρχισα τη δουλειά, κι εγώ θα την τελειώσω!» Πισωπάτησε, ψαχουλεύοντας στην τσέπη του με το αριστερό χέρι. Το τράβηξε έξω άγρια, την ίδια ακριβώς στιγμή που το όπλο του διαπερνούσε το σώμα του αντιπάλου του.

Καθώς η λαβή του σπαθιού χτυπούσε τα πλευρά της μούμιας και την έσπρωχνε προς τα πίσω, τίναξε μπροστά το αριστερό του χέρι. Ακούστηκε ένα ξερό «κλικ» και είδαμε να ανάβει η μικρή γαλάζια φλόγα του αναπτήρα του.

Η φλόγα άγγιξε το ζαρωμένο δέρμα της μούμιας και μια γλώσσα φωτιάς ξεπήδησε σαν χρυσό λουλούδι στο σημείο της επαφής. Μέσα σε μια στιγμή, ολόκληρο το πασαλειμμένο με πίσσα σώμα της μούμιας λαμπάδιασε σαν στουπί βουτηγμένο στο πετρέλαιο. Η φλόγα τύλιξε αχόρταγα τα λιπόσαρκα μέλη, καίγοντας το ζαρωμένο κεφάλι σαν ξερόχορτο. Οι μηροί έγιναν στάχτη, και ο φλεγόμενος κορμός έπεσε με έναν φρικιαστικό γδούπο στο πλακόστρωτο.

«Αυτό το κόλπο δεν το είχες σκεφτεί, κύριε Πεθαμένε!» είπε ο ντε Γκραντέν, αναδεύοντας με τη μύτη του ξίφους του τα απομεινάρια της μούμιας. «Ήσουν άτρωτος στο σπαθί μου επειδή δεν είχες ζωή για να σου πάρω, αλλά στη φωτιά δεν μπορούσες να αντισταθείς. Μπορεί να σκότωσες τον Ψείρα και να πληγώσες τη δεσποινίδα Εντίνα, αλλά ο Ζιλ ντε Γκραντέν είναι πολύ έξυπνος και μπορεί να τα βγάλει πέρα με όλες τις μούμιες της Αιγύπτου!

«Και τώρα, φίλοι μου», είπε, γυρίζοντας προς το μέρος μας, «έχουμε κάποιους ανοιχτούς λογαριασμούς. Πάμε να πούμε δυο κουβέντες σε αυτόν τον τόσο εκνευριστικό κύριο Λόφτους».

Ένα μπρούτζινο ρόπτρο κρεμόταν από την πόρτα του αριθμού 18, και ο ντε Γκραντέν άρχισε να το χτυπά με μανία. Για αρκετή ώρα δεν πήρε απάντηση, αλλά τελικά ακούστηκαν συρτά βήματα και η πόρτα άνοιξε μερικά εκατοστά. Ο άνδρας που μας κοιτούσε ήταν ψηλός, βαρύς και χοντρός. Τα μάγουλά του κρέμονταν σαν αυτά ενός κυνηγόσκυλου, το μικρό του στόμα ήταν κόκκινο και πεταχτό σαν αυτό ενός κακομαθημένου παιδιού, και μας κοιτούσε μέσα από τα χοντρά γυαλιά του με την έκφραση της αόριστης αλλά απεριόριστης καλοσύνης που μερικές φορές προσδίδει η μεγάλη μυωπία.

«Ναι;» είπε με μια απαλή φωνή.

«Είστε ο κύριος Λόφτους», είπε ο ντε Γκραντέν.

Ο άνδρας τον κοίταξε ερευνητικά. «Εσύ δεν είσαι αυτός που ήρθε εδώ το πρωί;» ρώτησε.

«Ασφαλώς, κύριε, και όπως βλέπετε επέστρεψα με την αστυνομία. Θέλουμε να σας απασχολήσουμε για μερικά λεπτά. Αν δεν έχετε χρόνο, θα πρέπει να τον βρείτε έτσι κι αλλιώς».

«Για ποιο λόγο;»

«Για διάφορα θέματα. Για το ζήτημα της τόσο φριχτής μούμιας στην οποία δώσατε ψευδο-ζωή με τα διάφορα ξόρκια που μάθατε σαν μέλος της Εσωτερικής Κοινωνίας της Ανάστασης, για παράδειγμα. Επίσης, για το θάνατο του Λούις του Ψείρα που σκοτώθηκε χθες το βράδυ από την ίδια μούμια και τον τραυματισμό της δεσποινίδας Εντίνα Λόρας-»

Το παχύ πρόσωπο φάνηκε να μεταμορφώνεται ξαφνικά. Το παιδικό στόμα άρχισε να συσπάται και

ρυάκια σάλιου κύλησαν από τις γωνίες του. «Δεν μπορείτε να μου κάνετε τίποτα!» φώναξε. «Αρνούμαι τα πάντα! Ποτέ δεν είχα μούμια για να αναστήσω και να στείλω να σκοτώσει! Ποιος θα σας πίστευε αν με πηγαίνατε στο δικαστήριο με μια τέτοια κατηγορία; Κανένας δικαστής και κανένας ένορκος δεν πρόκειται να μας καταδικάσει-»

«Σιωπή, γουρούνι!» φώναξε απότομα ο ντε Γκραντέν. «Ανέβα επάνω και φτιάξε μια βαλίτσα. Θα σε πάρουμε για ανάκριση στο τμήμα!»

Ο χοντρός πισωπάτησε, κοιτάζοντάς τον με ένα χαμόγελο οίκτου. «Αν θέλεις να γελοιοποιηθείς...»

«Πήγαινε!» επανέλαβε ο Γάλλος, δείχνοντας τις σκάλες. «Μάζεψε τα πράγματά σου, αλλιώς θα σε πάρουμε όπως είσαι. Τη μούμια σου την κάναμε στάχτη, αλλά εσένα σε περιμένει η ηλεκτρική καρέκλα».

Καθώς ο Λόφτους γύριζε για να ανεβεί τη σκάλα, ο μικρόσωμος Γάλλος ψιθύρισε στον Κοστέλο: «Έχει δίκιο, που να τον πάρει και να τον σηκώσει! Κανένα σύγχρονο δικαστήριο δεν θα τον καταδικάσει, ειδικά σε αυτή τη χώρα. Θα μπορούσαμε κάλλιστα και να τον κατηγορήσουμε ότι μεταμορφωνόταν σε λύκο ή καβαλούσε σκουπόξυλα».

«Πράγματι έτσι είναι», συμφώνησε και ο Κοστέλο κακόκεφα. «Όλοι μας είδαμε να πολεμάτε με τη μούμια και να τις βάζετε φωτιά, αλλά αν το πούμε σε κάποιον δικαστή θα μας κλείσουν στο τρελάδικο!»

«Ακριβώς. Για αυτό το λόγο βγείτε έξω να με περιμένετε. Έχω ένα σχέδιο».

«Τι μπορείτε να κάνετε, κύριε;»

«Δεν χρειάζεται να το δεις, φίλε μου. Στην ουσία, θα ήταν πολύ καλύτερα αν δεν το έβλεπες. Κάνε γρήγορα αυτό που σου λέω. Σε ένα λεπτό θα κατέβει και τότε θα είναι πολύ αργά».

Βγήκαμε έξω και περιμέναμε στα σκαλιά μπροστά στο σπίτι. «Περίεργα πράγματα», πήγε να πει ο Ντόγκερτι, αλλά δεν πρόλαβε περισσότερα επειδή μια κοφτή κραυγή διαμαρτυρίας και τρόμου ακούστηκε μέσα από το σπίτι. Η πόρτα είχε κλείσει πίσω μας, και έτσι ενώ ο Κοστέλο και ο Ντόγκερτι την χτυπούσαν, εγώ και ο Σμελτζ τρέξαμε σε ένα παράθυρο.

«Ερχόμαστε!» φώναξα καθώς ο αρχιφύλακας έσπαγε το τζάμι, έβαζε μέσα το χέρι και άνοιγε το παράθυρο. «Ερχόμαστε, ντε Γκραντέν!»

Ο Κοστέλο και ο Ντόγκερτι έσπασαν την πόρτα καθώς εγώ και ο Σμελτζ μπαίναμε από το παράθυρο. Και οι τέσσερις μας τρέξαμε μέσα στο σπίτι. «Παναγία μου! φώναξε ο Κοστέλο. Ο Λόφτους ήταν πεσμένος στο κεφαλόσκαλο, άψυχος σαν παραγεμισμένο σκιάχτρο. Το κεφάλι του ήταν στραμμένο προς μια απίθανη γωνία και τα μέλη του απλωμένα σε περίεργες στάσεις.

Ο ντε Γκραντέν στεκόταν από πάνω του, και από την έκφραση του προσώπου του δεν μπορούσα να ξεχωρίσω αν το γέλιο πολεμούσε να νικήσει τα δάκρυα ή το αντίθετο. «Λυπάμαι πολύ, φίλοι μου!» μας είπε. «Καθώς ο κύριος Λόφτους ετοιμαζόταν να κατεβεί τη σκάλα, γλίστρησε και έπεσε. Φοβάμαι πως έσπασε το σβέρκο του. Είναι νεκρός. Δεν είναι φοβερό;»

Ο Κοστέλο αντάλλαξε ένα βλέμμα με τον ντε Γκραντέν, αλλά τα πρόσωπά τους παρέμειναν α-

νέκφραστα. «Δεν μπορούσατε να κάνετε τίποτα για να τον βοηθήσετε;» ρώτησε τελικά ο Ιταλός.

«Να τον βοηθήσω, υπαστυνόμε; Δυστυχώς, όχι. Ήταν από κάτω μου όταν έπεσε. Μου ήταν αδύνατον να τον πιάσω. Είναι ατυχές, λυπηρό, οδυνηρό, αλλά έτσι έχουν τα πράγματα».

«Μυριζόμουν πως κάπως έτσι θα ήταν η κατάληξη», απάντησε ο Κοστέλο με μια ανέκφραστη φωνή.

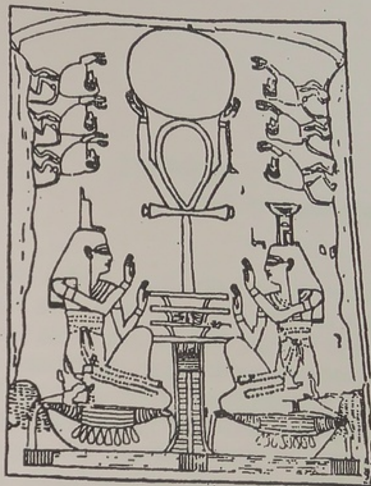
«Σμέλτζ, Ντόγκερτι, τι κοιτάτε σαν να μην έχετε δει ποτέ σας πτώμα; Πιάστε αμέσως δουλειά. Τηλεφωνήστε στον ιατροδικαστή και πείτε του ότι του έχουμε πελάτη».

«Και τώρα τι κάνουμε;» ρώτησε τον ντε Γκραντέν.

«Τι κάνουν όλοι όταν φέρουν μια δουλειά σε αίσιο τέλος;»

«Μήπως υπονοείτε ότι πίνουν κανένα ποτηράκι;»

Έκλεισαν με σοβαρότητα ο ένας στον άλλον το μάτι.

Θεότητες και κυνοκέφαλοι πίθηκοι λατρεύουν τον ιερό ηλιακό δίσκο.

ΠΙΘΗΚΟΙ

του Έντουαρντ Μπένσον

Ο πίθηκος- ειδικά ο μπαμπουίνος- ήταν ένα ακόμη ιερό ζώο των Αιγυπτίων (τελικά, και ποιο δεν ήταν;) κυρίως με τη μορφή φύλακα των τάφων. Μια σειρά από παράξενες συμπτώσεις ρίχνουν μια μοναδική κατάρα πάνω στον πρωταγωνιστή αυτής της ιστορίας του Έντουαρντ Μπένσον, συγγραφέα τον οποίο σίγουρα θα θυμάστε από το καταπληκτικό διήγημα «Το Δωμάτιο του Πύργου» της Ανθολογίας Νο 38.

Θ.Μ.

Ο δρ. Χιού Μόρις απέκτησε από πολύ νέος ακόμα τη φήμη ενός από τους πιο ικανούς και τολμηρούς χειρούργους, τόσο στην ιδιωτική εξάσκηση του επαγγέλματός του όσο και στην εθελοντική του προσφορά σε ένα από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία του Λονδίνου. Πίστευε πως η ζωοτομία ήταν το πιο πρόσφορο μέσο για την πρόοδο της χειρουργικής, θεωρώντας, καλώς ή κακώς, πως ήταν επιτρεπτό να κάνει τα ζώα να υποφέρουν, αν με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να αποκτήσει νέες γνώσεις γύρω από παρόμοιες επεμβάσεις σε ανθρώπους, βοηθώντας έτσι την επιστήμη να σώσει ζωές και να απαλύνει τον ανθρώπινο πόνο. Τα κίνητρά του ήταν αγαθά και τα κέρδη ήδη μεγάλα. Ωστόσο, αντιπαθούσε αφάνταστα εκείνους που, μόνο και μόνο από διασκέδαση, κυνηγούσαν ταλαίπωρες αλεπούδες ή αμολούσαν δυο κυνηγόσκυλα για να δουν ποιο θα έπνιγε πρώτο ένα τρομοκρατημένο λαγό· τέτοια πράγματα

ήταν για αυτόν αποτρόπαια και εντελώς αδικαιολόγητα βασανιστήρια. Τα χρόνια περνούσαν, κι αυτός δεν έφευγε ποτέ διακοπές, απασχολούμενος στον ελεύθερο χρόνο του με ακόμη περισσότερες μελέτες.

Μια ζεστή φθινοπωριάτικη νύχτα, αυτός και ο φίλος του Τζακ Μάντεν δειπνούσαν μαζί στο σπίτι του, το οποίο είχε θέα το Άλσος του Αντιβασιλέα. Τα παράθυρα του καθιστικού ήταν ανοιχτά και οι δυο άνδρες, έχοντας τελειώσει το φαγητό, κάπνιζαν καθισμένοι στη βεράντα. Ο Μάντεν θα έφευγε την επόμενη μέρα για την Αίγυπτο, όπου θα ξεκινούσε αρχαιολογικές ανασκαφές, και προσπαθούσε μάταια να πείσει τον Μόρις να τον ακολουθήσει για ένα μήνα στο Νείλο. Ήταν αποφασισμένος να ξεχειμωνιάσει κάνοντας ανασκαφές σε μια σειρά πρόσφατα ανακαλυφθέντων τάφων, κοντά στο Μεντινέτ Χαμπού.

«Όταν τα μάτια μου αρχίσουν να μη βλέπουν και τα χέρια μου να τρέμουν, τότε θα σκεφτώ να παρατήσω τη δουλειά μου», του απάντησε ο Μόρις. «Τι να τις κάνω εγώ τις διακοπές; Θα σκέφτομαι κάθε στιγμή πότε θα γυρίσω πίσω. Κατάλαβέ με, οι λόγοι είναι καθαρά εγωιστικοί: απλά μου αρέσει η δουλειά περισσότερο από το καθισιό».

«Τότε, για μια φορά τουλάχιστον, πάψε να φέρεσαι εγωιστικά», είπε ο Μάντεν. «Εξάλλου, και για τη δουλειά σου θα είναι καλό. Ένας άνθρωπος πρέπει να χαλαρώνει κάπου-κάπου. Λίγη ξεκούραση δεν βλάφτει».

«Είμαι μια χαρά στην υγεία μου, και πιστεύω πως η συνεχής συγκέντρωση είναι απαραίτητη αν κάποιος θέλει να προοδεύσει σε έναν τομέα. Κι αν κουράζομαι, τι μ' αυτό; Δεν κάνω επικίνδυνες εγχειρήσεις κουρασμένος, κι αυτό είναι που έχει σημασία. Μετά από καμιά εικοσαριά χρόνια, όταν η μπογιά μου δεν θα περνάει πια, θα κάνω τις διακοπές μου, κι όταν κι αυτές τελειώσουν θα ξαπλωθώ για τον αιώνιο ύπνο. Ευτυχώς που έχω απορρίψει εντελώς την ιδέα της μεταθανάτιας ζωής. Η σπίθα της ζωτικότητας που μας εμψυχώνει εξασθενίζει κι ύστερα σβήνει σαν κερί που το φύσηξε ο άνεμος. Όσο για το σώμα μου, τι με νοιάζει τι θα του συμβεί μετά το θάνατό μου; Τίποτα δεν θα επιβιώσει από εμένα, εκτός από την κάποια μικρή συμβολή μου στην ιατρική, αν και σε μερικά χρόνια ακόμη κι αυτή θα ξεπεραστεί και θα ξεχαστεί. Πέρα από αυτό, δεν μένει πίσω τίποτα».

Ο Μάντεν έριξε λίγη σόδα στο ποτήρι του.

«Αν είσαι τόσο σίγουρος-» πήγε να πει.

«Δεν το λέω εγώ, αλλά η επιστήμη», του απάντησε ο Μόρις. «Το σώμα το τρώνε τα σκουλήκια, γίνεται λίπασμα, βοηθάει το χορτάρι να μεγαλώσει, και μερικά ζώα τρώνε αυτό το χορτάρι. Όσο για την επιβίωση του ανθρώπινου πνεύματος, παρουσίασέ μου έστω και μια μικρή επιστημονική ένδειξη που να την αποδεικνύει. Εξάλλου, αν επιβιώνει το πνεύμα, θα πρέπει να επιβιώνει και όλη η κακία. Γιατί ο θάνατος του σώματος θα πρέπει να την εξαφανίζει; Μια τέτοια σκέψη είναι εφιαλτική, και το παράξενο είναι πως μερικοί ανισόρροποι όπως οι πνευματιστές θέλουν να μας πείσουν για δική μας παρηγοριά πως αυτός ο εφιάλτης είναι αληθινός. Ακόμα πιο περίεργοι ήταν αυτοί οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, με τους

οποίους ασχολείσαι, που πίστευαν πως ακόμα και τα πτώματα είναι ιερά. Εσύ δεν μου έχεις πει ότι έγραφαν πάνω στις σαρκοφάγους κατάρες για εκείνος που θα τολμούσε να διαταράξει τα κοκάλα τους;»

«Θα έλεγα πως αυτός είναι ο κανόνας», είπε ο Μάντεν. «Είναι ανατριχιαστικές κατάρες, γραμμένες με ιερογλυφικά πάνω στο φέρετρο της μούμιας ή σκαλισμένες πάνω στη σαρκοφάγο».

«Όμως αυτό δεν θα σε εμποδίσει να ανοίξεις όσους τάφους βρεις και να αφαιρέσεις από μέσα κάθε αντικείμενο αξίας».

Ο Μάντεν γέλασε.

«Ασφαλώς όχι. Αφαιρώ από τους τάφους όλα τα αντικείμενα τέχνης και ξετυλίγω τις μούμιες για να τους πάρω τους σκαραβαίους και τα κοσμήματα. Όμως έχω κανόνα να ξαναθάβω τα πτώματα στην ίδια θέση. Δεν ισχυρίζομαι πως πιστεύω σε αυτές τις κατάρες, αλλά έτσι κι αλλιώς η μούμια σε ένα μουσείο είναι ένα απρεπές έκθεμα».

«Αν έβρισκες κάποιο μουμιοποιημένο σώμα με μια ενδιαφέρουσα σωματική παραμόρφωση, δεν θα το έστελνες σε κάποιο ίδρυμα ανατομίας;» τον ρώτησε ο Μόρις.

«Κάτι τέτοιο δεν μου έχει ακόμη συμβεί», απάντησε σκεπτικά ο Μάντεν, «αλλά σε διαβεβαιώνω πως δεν θα το έκανα».

«Τότε είσαι ένας δεισιδαίμονας Γότθος και ένας αμόρφωτος Βάνδαλος», παρατήρησε ο Μόρις. Κι ύστερα: «Μα τι είναι αυτό;»

Καθώς μιλούσε, έγειρε έξω από το παράθυρο. Το φως από το δωμάτιο φώτιζε ζωηρά ένα κομμάτι

του κήπου, και πάνω στο χορτάρι σερνόταν σπασμωδικά ένα μικρό ζώο. Ο Χιού Μόρις πήδησε έξω και σε λίγο γύρισε μεταφέροντας προσεκτικά μέσα στα χέρια έναν μικρό γκρίζο πίθηκο, ολοφάνερα πληγωμένο. Τα πισινά του πόδια ήταν άκαμπτα και ανοιγμένα, σαν να ήταν μισοπαραλυμένος.

Ο Μόρις τον ψηλάφισε με τα επιδέξια δάχτυλά του.

«Αναρωτιέμαι τι έχει αυτός ο φουκαράς», είπε. «Η παράλυση των κάτω ακρών θα πρέπει να οφείλεται σε κάποιο τραύμα της σπονδυλικής στήλης».

Ο πίθηκος παρέμενε ακίνητος, κοιτάζοντάς τον με μάτια γεμάτα πόνο και ικεσία καθώς εκείνος συνέχιζε το ψαχούλεμα.

«Ναι, καλά το κατάλαβα», είπε τελικά ο Μόρις. «Κάταγμα ενός από τους οσφυικούς σπόνδυλους. Είμαι πολύ τυχερός! Είναι ένα σπάνιο τραύμα, αλλά συχνά αναρωτιόμουν... Ίσως μπορέσω να σώσω τον πίθηκο, αν και δεν το πολυπιστεύω. Αν ήταν άνθρωπος και ασθενής μου, δεν θα τολμούσα να ριψοκινδυνέψω μια επέμβαση. Τώρα, όμως...»

Την επόμενη μέρα, ο Τζακ Μάντεν ξεκίνησε το ταξίδι του προς το νότο, και προς τα μέσα Νοεμβρίου είχε ήδη αρχίσει τις ανασκαφές στους πρόσφατα ανακαλυφθέντες τάφους. Αυτός και ένας άλλος Άγγλος ήταν επικεφαλής της αποστολής, κάτω από τον έλεγχο του Υπουργείου Αρχαιοτήτων της Αιγύπτου. Για να είναι κοντά στον τόπο της δουλειάς τους και να αποφεύγουν να διασχίζουν καθημερινά το Νείλο από το Λούξορ, νοίκιασαν ένα άδειο σπίτι στο γειτονικό χωριό του Γκούρνα. Μια

χαμηλή λοφοσειρά από ασβεστόλιθο ξεκινούσε από το χωριό και κατέληγε βόρεια, προς το ναό και τις ταράτσες του Ντεϊρ ελ Μπαχάρι, και ακριβώς από κάτω της βρισκόταν το αρχαίο νεκροταφείο. Τεράστιες ποσότητες άμμου έπρεπε να απομακρυνθούν πριν αρχίσει η ουσιαστική εξερεύνηση των τάφων, αλλά κάποιες πρώτες ανασκαφές έδειχναν πως θα έπρεπε να υπάρχουν πολλά ευρήματα.

Οι πιο σημαντικοί τάφοι ήταν ανοιγμένοι ακριβώς πάνω στην πέτρα των λόφων. Πολλοί από αυτούς είχαν συληθεί, επειδή οι πλάκες που τους έκλειναν ήταν σπασμένες και οι μούμιες ξετυλιγμένες, αλλά κάπου-κάπου ο Μάντεν ανακάλυπτε έναν τάφο που είχε ξεφύγει από τους τυμβωρύχους, και σε έναν από αυτούς βρήκε τη σαρκοφάγο ενός ιερέα της Δέκατης Ένατης Δυναστείας. Αυτή η ανακάλυψη ξεπλήρωσε πολλές εβδομάδες άκαρπων προσπαθειών. Εκεί μέσα υπήρχαν σχεδόν εκατό ειδώλια *ουσάπτι* από το πιο όμορφο γαλάζιο γυαλί, τέσσερα αλαβάστρινα βάζα μέσα στα οποία είχαν τοποθετηθεί τα εντόσθια του νεκρού πριν από την ταρίχευση, ένα τραπέζι το πάνω μέρος του οποίου ήταν καλυμμένο από πολύχρωμα κομμάτια γυαλιού και είχε πόδια από σκαλισμένο ελεφαντόδοντο και έβενο. Ακόμα, βρήκαν τα σανδάλια του ιερέα, στολισμένα με εξαιρετικά λεπτοδουλεμένο ασήμι καθώς και το σκήπτρο του αξιώματος του, καμωμένο από καρνεόλη και χρυσάφι, ενώ στην κορυφή του είχε σκαλισμένη σε αμέθυστο τη μορφή μιας καθιστής γάτας. Τέλος, όταν ξετύλιξαν τη μούμια, ανακάλυψαν πως είχε γύρω από το λαιμό ένα περιδέραιο από χρυσές πλάκες και χάντρες όνυχα. Όλα αυτά στάλθηκαν

στο Μουσείο του Καίρου, ενώ ο Μάντεν ξανάθαψε τη μούμια στους πρόποδες του λόφου, κάτω από τον τάφο. Έγραψε ένα γράμμα στον Μόρις, περιγράφοντάς του τα ευρήματα και τονίζοντας ιδιαίτερα τις ηλιόλουστες χειμωνιάτικες ημέρες και τις ψυχρές νύχτες όπου τα αστέρια ανέτειλαν και έδυαν στο στεγνό ορίζοντα της ερήμου. Του έγραφε ακόμη πως, αν κατά τύχη άλλαζε γνώμη, υπήρχε πολύς χώρος στο δωμάτιο που είχαν νοικιασμένο στη Γκούρνα και θα ήταν ιδιαίτερα ευπρόσδεκτος.

Δεκαπέντε ημέρες αργότερα, ο Μάντεν έλαβε ένα τηλεγράφημα από το φίλο του. Του έγραφε πως δεν ένιωθε καθόλου καλά και πως θα ξεκινούσε αμέσως το ταξίδι προς το Πορτ Σάιντ, από το οποίο θα ερχόταν κατευθείαν στο Λούξορ. Μετά από μερικές ημέρες, έστειλε μήνυμα ότι έφτασε στο Κάιρο και ο Μάντεν πέρασε τον ποταμό για να τον συναντήσει. Με χαρά του είδε πως ο γιατρός ήταν ζωηρός και ενεργητικός όπως πάντα, ένα υπόδειγμα σιδερένιας υγείας. Εκείνο το βράδυ, μόνοι καθώς ο συνάδελφος του Μάντεν είχε φύγει για ένα ταξίδι στο Νείλο, κάθισαν στην αυλή έξω από το σπίτι. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ο Μόρις απέφευγε να μιλήσει για τον εαυτό του και για το θέμα της υγείας του.

«Σίγουρα θα αναρωτιέσαι τι μου συμβαίνει», είπε τελικά στο φίλο του, «μια και ξέρω πως δεν μοιάζω για άρρωστος, και πραγματικά ποτέ δεν ήμουν υγιέστερος στη ζωή μου. Κάθε όργανό μου λειτουργούσε τέλεια εκτός από ένα, αλλά σε αυτό το συγκεκριμένο κάτι πήγε για μια φορά στραβά».

Σταμάτησε για μια στιγμή.

«Αφότου έφυγες», συνέχισε, «ακολούθησα το συνηθισμένο μου πρόγραμμα για ένα περίπου μήνα, πολυάσχολος, ήρεμος, και θα μπορούσα να πω ιδιαίτερα ικανοποιημένος. Κάποιο πρωί, όμως, έφτασα στο νοσοκομείο για να κάνω μια απόλυτα κοινότυπη, αν και σοβαρή εγχείρηση. Ο ασθενής μεταφέρθηκε στο χειρουργείο ναρκωμένος, κι εγώ ήμουν έτοιμος να κάνω την πρώτη τομή στο υπογάστριο όταν είδα καθισμένο επάνω στο στήθος του ένα μικρό γκρίζο πίθηκο. Δεν κοιτούσε εμένα, αλλά τη ζάρα του δέρματος που κρατούσα ανάμεσα στον αντίχειρα και το δείκτη. Ήξερα ασφαλώς πως δεν υπήρχε πίθηκος μέσα στο χειρουργείο και πως αυτό που έβλεπα ήταν μια παραίσθηση. Θα συμφωνήσεις πως τα νεύρα μου είναι μια χαρά όταν σου πω ότι ολοκλήρωσα την εγχείρηση με καθαρά μάτια και σταθερό χέρι. Όφειλα να το κάνω. Δεν μπορούσα να πω: «Σας παρακαλώ, πάρτε τον πίθηκο από εδώ», αφού δεν υπήρχε πίθηκος. Ούτε πάλι μπορούσα να πω: «Ας κάνει την εγχείρηση κάποιος άλλος, μια κι εγώ έχω την παραίσθηση πως ένας πίθηκος κάθεται πάνω στο στήθος του ασθενούς». Κάτι τέτοιο ασφαλώς θα έδινε τέλος στην καριέρα μου. Σε όλη τη διάρκεια της εγχείρησης, ο πίθηκος φαινόταν απορροφημένος με αυτό που έκανα, κοιτάζοντας με ενδιαφέρον την τομή, αλλά κάπου κάπου σήκωνε τα μάτια προς το μέρος μου και τσίριζε με θυμό. Κάποια στιγμή πασπάτεψε τη λαβίδα που κρατούσε μια ανοιγμένη φλέβα κι αυτή ήταν η χειρότερη στιγμή... Τελικά, ο πίθηκος έφυγε μαζί με το φορείο, ισορροπώντας ακόμη πάνω στο στήθος

του ασθενούς... Νομίζω πως θα ήθελα ένα ποτό. Κάτι δυνατό, σε παρακαλώ... Ευχαριστώ.

«Φριχτή εμπειρία», είπε, τελειώνοντας το ποτό του. «Φεύγοντας από το νοσοκομείο πήγα κατευθείαν σε ένα νευρολόγο φίλο μου και του είπα ακριβώς τι μου είχε συμβεί. Μου εξέτασε τα μάτια μου, είδε τα αντανακλαστικά μου, μου πήρε την πίεση... Όλα απολύτως φυσιολογικά. Ύστερα με ρώτησε για τη γενικότερη κατάσταση της υγείας μου και τον τρόπο ζωής μου, κι ανάμεσα σε αυτές τις ερωτήσεις υπήρχε και μια που σίγουρα θα πέρασε και από το δικό σου μυαλό, δηλαδή αν τελευταία μου είχε συμβεί κάτι που να δικαιολογούσε μια τέτοια παραίσθηση. Του είπα ότι λίγες εβδομάδες πριν ένας πίθηκος με σπασμένο σπόνδυλο είχε συρθεί στον κήπο μου, κι εγώ είχα αποπειραθεί να τον εγχειρίσω, δένοντας το σπασμένο σπόνδυλο με σύρμα. Σίγουρα θα θυμάσαι εκείνη τη νύχτα, έτσι δεν είναι;»

«Σαν να είναι η ίδια ώρα», είπε ο Μάντεν. «Ξεκίνησα για την Αίγυπτο το επόμενο πρωί. Αλήθεια, τι απέγινε ο πίθηκος;»

«Έζησε για δύο ημέρες. Ικανοποιήθηκα, επειδή περίμενα πως θα πέθαινε στη νάρκωση ή αμέσως μετά από το σοκ. Για να γυρίσω σε όσα σου έλεγα, όταν ο Ανγκους τελείωσε την εξέταση με κατσάδιασε για τα καλά. Μου είπε πως κούραζα τον εγκέφαλό μου για χρόνια χωρίς καμιά ανάπαυση και πως, αν ήθελα να χρησιμέψω κι άλλο στην ανθρωπότητα, θα έπρεπε να σταματήσω τη δουλειά αμέσως για δύο μήνες. Μου είπε πως το μυαλό μου είχε πάθει υπερκόπωση κι εγώ συνέχιζα να το ερεθίζω. Μου είπε πως δεν διέφερα και πολύ από έναν εθισμένο

αλκοολικό, κι έτσι αυτή η παραίσθηση ήταν κάτι σαν προειδοποίηση. Η θεραπεία ήταν να σταματήσω τη δουλειά, όπως ένας αλκοολικός πρέπει να σταματήσει να πίνει. Μου τόνισε ότι εξαιτίας της ανοησίας μου βρισκόμουν στα πρόθυρα νευρικής κατάρρευσης και πως θα ήταν κρίμα να συμβεί κάτι τέτοιο αφού η υγεία μου ήταν τέλεια. Πάνω από όλα- κι αυτό το πήρα πολύ στα σοβαρά- μου είπε πως δεν έπρεπε να προσπαθήσω να ξεχάσω αυτό που συνέβη. Κάτι τέτοιο ίσως να οδηγούσε τη σκέψη στο υποσυνείδητό μου, και τότε θα είχα άσχημα προβλήματα. «Πες στον εαυτό σου πόσο ηλίθιος ήσουν», μου τόνισε. Και δεν έπρεπε να αποφεύγω να σκέφτομαι τους πίθηκους. Μου σύστησε μάλιστα να πάω κατευθείαν στο Ζωολογικό Κήπο και να περάσω μια μέρα μπροστά στο κλουβί με τους πιθήκους».

«Παράξενη θεραπεία», τον διέκοψε ο Μάντεν.

«Ευφυέστατη, θα έλεγα εγώ. Μου εξήγησε πως το μυαλό μου είχε επαναστατήσει ενάντια στη σκλαβιά του και είχε σηκώσει μπαϊράκι με σύμβολο τον πίθηκο. Έπρεπε να του δείξω πως δεν με φόβιζαν τέτοια πράγματα. Έπρεπε να αντεπιτεθώ, παραμένοντας κοντά σε δεκάδες αληθινούς πιθήκους που θα μπορούσαν να σε δαγκώσουν και να σε ξεσκίσουν άγρια, αντί να ασχολούμαι με ένα μικρό ανύπαρκτο μαϊμουδάκι. Ταυτόχρονα, όμως, έπρεπε να πάρω το σήμα στα σοβαρά και να ξεκουραστώ. Μου υποσχέθηκε πως, αν ακολουθούσα τις συμβουλές του, οι ψεύτικοι πίθηκοι δεν θα με ενοχλούσαν ξανά. Και στην Αίγυπτο υπάρχουν αληθινοί, έτσι δεν είναι;»

«Απ' όσο ξέρω, όχι», του απάντησε ο Μάντεν. «Κάποτε, όμως, θα πρέπει να υπήρχαν, επειδή υπάρχουν πολλές απεικονίσεις τους σε τάφους και ναούς».

«Ωραία, λοιπόν. Αυτό θα βοηθήσει το μυαλό μου να ηρεμήσει. Πάντως, αυτή ήταν η ιστορία μου. Τι έχεις να πεις;»

«Είναι τρομαχτική», είπε ο Μάντεν. «Θα πρέπει όμως να έχεις σιδερένια νεύρα για να κάνεις την εγχείρηση με τον πίθηκο από πάνω σου».

«Φριχτή ώρα. Αυτό το πράγμα βγήκε ακάλεστο από κάποιο βαλτοτόπι του μυαλού μου και φάνηκε υλοποιημένο μπροστά στα μάτια μου. Ένιωσα λες και με είχε προδώσει κάποιος που εμπιστευόμουν απόλυτα. Ύστερα πάλι, αναρωτήθηκα μήπως κάποιο κομμάτι του υποσυνειδήτου μου αντιδρούσε στις ζωοτομές που κάνω. Η λογική μου λέει πως είναι απόλυτα δικαιολογημένες, επειδή μας διδάσκουν πως να απαλύνουμε τον πόνο και να καθυστερήσουμε το θάνατο των ανθρώπων. Μήπως όμως το υποσυνείδητό μου αποφάσισε να με τρομάξει, αναπαράγοντας μπροστά στα μάτια μου το είδωλο ενός πιθήκου, ακριβώς τη στιγμή που εφάρμοζα όσα είχα μάθει με το να χαρίζω πόνο και θάνατο στα ζώα;»

Σηκώθηκε απότομα.

«Πάμε να ξαπλώσουμε;» είπε. «Όταν ήμουν στην Αγγλία, μου αρκούσαν πέντε ώρες ύπνου, αλλά εδώ μου φαίνεται πως θα κοιμάμαι όλη τη νύχτα».

Ο Γιανγκ Γουίλσον, ο συνάδελφος του Μάντεν στις ανασκαφές, επέστρεψε την επόμενη μέρα και η

δουλειά συνεχίστηκε. Ένας από τους δύο ήταν στο σημείο των ανασκαφών με την ανατολή του ήλιου, και είτε ο ένας είτε και οι δύο μαζί επόπτευαν τις εργασίες μέχρι το σούρουπο, με ένα μικρό διάλειμμα το μεσημέρι. Αρχικά, το μόνο που γινόταν ήταν ο καθαρισμός της πλαγιάς, με την αφαίρεση του χώματος και του χαλικιού. Η παρουσία ενός από τους δυο αρκούσε, επειδή δεν χρειάζονταν να κάνουν τίποτε άλλο από το να φροντίζουν ώστε οι εργάτες να δουλεύουν με επιμέλεια, αδειάζοντας τα μπάζα στα ειδικά σημεία λίγο πιο μακριά από τους τάφους. Καθώς, όμως, οι ανασκαφές προχωρούσαν, η πλαγιά άρχισε να εμφανίζει μια λείανση καμωμένη από ανθρώπινο χέρι, και έπρεπε και οι δυο να είναι πολύ προσεκτικοί. Κάποια μέρα, με μεγάλη χαρά είδαν τη λαξευτή πλάκα που έφραζε έναν από τους τάφους, ανέγγιχτη από τους αρχαίους τυμβωρύχους και έτοιμη να φανερώσει τα μυστικά της στους σύγχρονους αρχαιολόγους. Για πολλές μέρες έβρισκαν μόνο ανοιγμένους τάφους. Σε αυτές τις περιπτώσεις η μούμια είχε ξετυλιχτεί για να της αφαιρεθούν τα φυλαχτά και τα κοσμήματα, και τα απομεινάρια της ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα. Ο Μάντεν φρόντιζε πάντα να τα ξαναθάβει.

Στην αρχή ο Χιου Μόρις παρακολουθούσε τις ανασκαφές, αλλά καθώς οι μέρες περνούσαν χωρίς να εμφανίζεται τίποτα το ενδιαφέρον, η προσοχή του ελαττώθηκε και οι επισκέψεις του αραίωσαν. Στο κάτω-κάτω, βρισκόταν σε διακοπές, και ήταν βαρετό να βλέπει από το πρωί μέχρι το βράδυ τη μεταφορά άμμου από ένα σημείο σε κάποιο άλλο. Επισκέφθηκε τον Τάφο των Βασιλέων και πέρασε τον ποταμό για να δει τους ναούς του Καρνάκ, αλλά οι αρχαιότητες δεν του έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση. Κάποιες άλλες μέρες έκανε βόλτες στην έρημο ή έκανε παρέα με φίλους σε ένα από τα ξενοδοχεία του Λούξορ. Ένα απόγευμα γύρισε πίσω με πολύ καλή διάθεση, επειδή είχε παίξει τένις με μια γυναίκα από την οποία είχε αφαιρέσει έναν καοήθη όγκο πριν από έξι μήνες και η οποία χοροπηδούσε μέσα στο γήπεδο σαν κοριτσάκι. «Πόσο θά' θελα να ξαναπιάσω δουλειά!» είπε δυνατά. «Δεν έπρεπε να αφήσω το μυαλό μου να με τρομοκρατήσει με μπαμπούλες».

Οι εβδομάδες πέρασαν, και έμεναν πια δύο ημέρες πριν επιστρέψει στην Αγγλία, όπου και έλπιζε να ξαναπιάσει αμέσως δουλειά. Ήδη είχε βγάλει εισιτήρια και είχε κλείσει καμπίνα. Ενώ έπαιρνε πρωινό μαζί με τον Γουίλσον, ένας εργάτης ήρθε από τον τόπο της ανασκαφής με ένα σημείωμα γραμμένο βιαστικά από τον Μάντεν. Τους έγραφε ότι μόλις είχαν ανακαλύψει ένα σφραγισμένο τάφο με άθικτη την πλάκα που τον έκλεινε. Για τον Γουίλσον τα νέα αυτά ήταν σαν την εμφάνιση ενός καραβιού για ένα ναυαγό, κι έτσι ξεκίνησε αμέσως, ακολουθούμενος από τον Μόρις. Έφτασαν πάνω στην ώρα για να δουν την αφαίρεση της πλάκας. Στο εσωτερικό δεν υπήρχε σαρκοφάγος, μια και τη δουλειά της την έκαναν τα πέτρινα τοιχώματα, αλλά στο κέντρο της, βερνικωμένο και γυαλιστερό σαν να είχε βαφτεί μόλις χθες, υπήρχε το φέρετρο της μούμιας που ακολουθούσε λίγο ως πολύ το περίγραμμα του ανθρώπινου σώματος. Πλάι της στέκονταν τα αλαβάστρινα βάζα που περιείχαν τα εντόσθια του νεκρού,

και σε κάθε γωνιά του τάφου, σκαλισμένες στο βράχο σαν να ήταν κολώνες που στήριζαν την οροφή, υπήρχαν οι μορφές καθισμένων πιθήκων. Το φέρετρο μεταφέρθηκε από τους εργάτες πάνω σε ένα φορείο μέχρι την αυλή του σπιτιού των αρχαιολόγων, ώστε να ανοιχτεί και να ερευνηθεί το περιεχόμενό του.

Έπιασαν δουλειά το ίδιο απόγευμα, αμέσως μετά το φαγητό. Το πρόσωπο που ήταν ζωγραφισμένο επάνω στο καπάκι ήταν αυτό ενός κοριτσιού ή μιας νεαρής γυναίκας και τελικά, αποκρυπτογραφώντας την ιερογλυφική επιγραφή, ο Μάντεν διάβασε πως στο εσωτερικό βρισκόταν το σώμα της Α-πεν-άρα, κόρης του επόπτη των γελαδάρηδων του Σενμούτ.

«Ακολουθούν τα γνωστά...» είπε. «Ναι, ναι... Χιού, αυτό θα σε ενδιαφέρει, επειδή κάποτε με είχες ρωτήσει. Η Α-πεν-άρα καταριέται αυτόν που θα προσβάλλει τα κόκαλά της. Αν κάποιος το κάνει, οι φύλακες του τάφου θα φροντίσουν ώστε να πεθάνει άκληρος, μέσα σε πανικό και αγωνία. Οι φρουροί θα του ξεριζώσουν τα μαλλιά, θα του βγάλουν τα μάτια και θα του κόψουν τον αντίχειρα του δεξιού χεριού όπως κάποιος ξεριζώνει το φύλλο ενός χλωρού καλαμποκιού».

Ο Μόρις γέλασε.

«Πολύ ευχάριστες λεπτομέρειες», είπε. «Και ποιοι είναι αυτοί οι φύλακες του τάφου της νεαρής κυρίας; Αυτοί οι τέσσερις μεγάλοι πίθηκοι που ήταν σκαλισμένοι στις γωνίες του;»

«Το δίχως άλλο. Μα δεν πρόκειται να μας ενοχλήσουν, επειδή αύριο θα θάψω τα κοκάλα της δεσποινίδας Α-πεν-άρα με κάθε σεβασμό στην τάφρο κάτω από τον τάφο της. Εκεί θά είναι πιο ασφαλή, επειδή αν τα αφήσουμε στο σημείο όπου τα βρήκαμε σε λίγες μέρες τα μισά χαμίνια του Λούξορ θα κυκλοφορούν στους δρόμους με κομμάτια της. «Θέλετε να αγοράσετε το χέρι μιας μούμιας, κυρία;» «Το πόδι μιας Αιγύπτιας βασίλισσας μόνο για δέκα πιάστρα, κύριοι!» Κούνησε το χέρι αποδοκιμαστικά. «Και τώρα, ας αρχίσουμε το ξετύλιγμα».

Είχε πια σκοτεινιάσει, και ο Γουίλσον έφερε μια λάμπα παραφίνης. Το καπάκι του φέρετρου ξεκόλλησε εύκολα, και μέσα ανακάλυψαν το λεπτό, τυλιγμένο σώμα. Η ταρίχευση δεν είχε πετύχει και πολύ καλά, επειδή η σάρκα και το δέρμα του κρανίου είχαν χαθεί, αφήνοντας μονάχα κόκαλα λεκιασμένα από την πίσσα. Τα μαλλιά που το τριγύριζαν, με την εισβολή του αέρα μάζεψαν σαν ξεφουσκωμένο σουφλέ και έγιναν σκόνη. Το ύφασμα που τύλιγε το σώμα ήταν εξίσου εύθραυστό, αλλά τριγύρω από το λαιμό, διατηρούμενο ακόμη ακέραιο, υπήρχε ένα περιδέραιο παράξενης και σπάνιας τέχνης: μικρά φιλντισένια ειδώλια καθιστών πιθήκων εναλλασσόμενα με ασημένιες χάντρες. Με το πρώτο, όμως, άγγιγμα, η κλωστή που τα έδενε έσπασε, έτσι που αναγκάστηκαν να μαζέψουν το κάθε κομμάτι ξεχωριστά. Γύρισαν το σώμα στο πλάι, για να βρουν τα κομμάτια που είχαν πέσει πίσω από το λαιμό, και το σαπισμένο ύφασμα ξεκόλλησε εντελώς από την πλάτη, αποκαλύπτοντας τη σπονδυλική στήλη μέχρι τη λεκάνη. Σε εκείνο το σημείο η ταρίχευση είχε γίνει καλύτερα, επειδή τα κοκάλα ήταν ακόμη ενωμένα μεταξύ τους με απομεινάρια από μυς και χόνδρους.

Ο Χιου Μόρις πετάχτηκε ξαφνικά όρθιος.

«Θεέ μου, κοιτάξτε εκεί!» φώναξε. «Ένας από τους οσφυϊκούς σπόνδυλους, αυτός εκεί, στη βάση της σπονδυλικής στήλης, είχε σπάσει και ξαναενωθεί με ένα μεταλλικό έλασμα. Στο διάβολο οι αρχαιότητές σας! Αφήστε με να εξετάσω κάτι πολύ πιο σύγχρονο από εμάς!»

Έσπρωξε τον Τζακ Μάντεν στο πλάι και κοίταξε το θαύμα της χειρουργικής.

«Φέρε τη λάμπα πιο κοντά», είπε, σαν να έδινε οδηγίες σε κάποια νοσοκόμα στη διάρκεια μιας εγχείρησης. «Ναι, ο σπόνδυλος είχε σπάσει κατά μήκος και ενωθεί ξανά. Απ' όσο μπορώ να ξέρω, κανείς εκτός από εμένα δεν έχει επιχειρήσει μια τέτοια επέμβαση, κι αυτή που έκανα εγώ έγινε σε έναν μικρό παράλυτο πίθηκο που σύρθηκε μια νύχτα στον κήπο μου. Κι όμως, κάποιος Αιγύπτιος γιατρός την έκανε σε μια γυναίκα πριν από τρεις χιλιάδες χρόνια. Δέστε! Έζησε μετά την εγχείρηση, επειδή ο σπασμένος σπόνδυλος κάλυψε με ένα οστεώδες επικάλυμμα το μεταλλικό έλασμα. Αυτό είναι μια αργή διαδικασία για την οποία θα χρειάστηκαν πολλά χρόνια ζωής, μια και δεν υπάρχει τέτοια δυνατότητα σε ένα πτώμα. Η γυναίκα πιθανότατα να ανάρρωσε εντελώς, ενώ ο ταλαίπωρος μικρός μου πίθηκος έζησε μονάχα δυο ημέρες χωρίς κανένα σημάδι βελτίωσης!»

Τα έμπειρα δάχτυλά του ψηλάφισαν το κόκαλο, διακρίνοντας καλύτερα κι από τα ίδια του τα μάτια. «Το έλασμα δεν περικλείει το κόκαλο», είπε, «και δεν υπάρχουν προσαρμοσμένα καρφιά. Θα πρέπει να υπήρχε κάποιο ελατήριο που να το κρατούσε σφιγμένο. Ο χειρούργος θα πρέπει να αφαίρεσε όλη τη σάρκα γύρω από το σπόνδυλο πριν να το προσθέσει. Θα έδινα δυο χρόνια από τη ζωή μου για να παρακολουθούσα από κοντά αυτό το μεγαλούργημα χειρουργικής, και άξιζε που έχασα δυο μήνες από τη δουλειά μου έστω για να δω τα αποτελέσματά του. Το ίδιο το τραύμα αυτό είναι σπανιότατο. Ασφαλώς, η κρεμάλα κάνει κάποια παρόμοια ζημιά, αλλά εκείνη δεν διορθώνεται! Τελικά φαίνεται πως οι διακοπές μου δεν ήταν χάσιμο χρόνου!»

Ο Μάντεν αποφάσισε πως δεν άξιζε να στείλουν το φέρετρο στο μουσείο της Γκίζα, μια και ήταν κοινότατου τύπου, κι έτσι όταν η εξέταση τέλειωσε τοποθέτησαν πάλι το σώμα μέσα ώστε να το ξαναθάψουν την επόμενη ημέρα. Ήταν πια περασμένα μεσάνυχτα, και σε λίγο όλα τα φώτα είχαν σβήσει.

Ο Χιου Μόρις κοιμόταν στο ισόγειο, σε ένα δωμάτιο πλάι στην αυλή όπου βρισκόταν το φέρετρο της μούμιας. Έμεινε πολλή ώρα ξύπνιος, απορώντας με αυτή την εκπληκτική χειρουργική επέμβαση που είχε γίνει, σύμφωνα με τον Μάντεν, κάπου τριάντα πέντε αιώνες πριν. Τόσο απασχολημένο ήταν το μυαλό του, ώστε μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε σκεφτεί πως η απτή απόδειξη αυτής της εγχείρησης θα θαβόταν την άλλη μέρα και η επιστήμη θα την έχανε για πάντα. Έπρεπε να πείσει τον Μάντεν να τον αφήσει να αφαιρέσει τουλάχιστον τρεις από τους σπόνδυλους, τον επιδιορθωμένο και τους αμέσως από πάνω και από κάτω, ώστε να τους πάρει μαζί του στην Αγγλία. Θα έκανε μια ομιλία σχετικά με το έκθεμα και θα το δώριζε στον Βασιλικό Ιατρι-

κό Σύλλογο. Κι άλλα μάτια εκτός από τα δικά του έπρεπε να δουν τι είχε επιτευχθεί από κάποιον άγνωστο χειρούργο της Δέκατης Ένατης Δυναστείας... Αν όμως ο Μάντεν αρνιόταν; Πάντοτε φρόντιζε να ξαναθάβει ακέραια τα πτώματα. Το είχε σαν αρχή, και σίγουρα ήταν κάτι που βασιζόταν σε μια δεισιδαιμονία- μια εντελώς παράλογη δεισιδαιμονία η οποία δύσκολα θα τον έκανε να αλλάξει γνώμη. Με δυο λόγια, του ήταν αδύνατον να ριψοκινδυνέψει μια τυχόν άρνηση του φίλου του.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι, αφουγκράστηκε για μια στιγμή στην πόρτα, και μετά βγήκε αθόρυβα στην αυλή. Το φεγγάρι είχε σηκωθεί, επειδή η λάμψη των αστεριών είχε θαμπώσει και, παρ΄ όλο που οι ακτίνες του δεν έπεφταν μέσα στην κλειστή αυλή, είχε αρκετό φως για να βλέπει. Σήκωσε το καπάκι του φέρετρου και έκανε στο πλάι τα κουρελιασμένα απομεινάρια του υφάσματος τα οποία ο Μάντεν είχε ξανατοποθετήσει πάνω στο σώμα. Πίστευε πως οι κάτω σπόνδυλοι που είχε βαλθεί να αποκτήσει θα ξεκολλούσαν πολύ εύκολα, αλλά εκείνοι φαίνονταν κολλημένοι, έτσι που χρειάστηκε όλη του η δύναμη για να σπάσει τη ραχοκοκαλιά. Καθώς το έκανε, αρκετά κοκάλα έτριξαν με έναν κρότο σαν πιστολιάς. Κανείς όμως μέσα στο σπίτι δεν φάνηκε να ακούει, ούτε και κάποιο φως άναψε στα παράθυρα. Άλλο ένα σπάσιμο, και το λείψανο θα ήταν δικό του. Πριν ξαναβάλει τα κουρέλια στη θέση τους, κοίταξε ξανά το λεκιασμένο άσαρκο κρανίο. Σκιές τρεμόπαιζαν μέσα στις άδειες κόγχες, λες και μαύρα μάτια υπήρχαν ακόμα κάπου βαθιά μέσα τους και τον κάρφωναν με το βλέμμα τους. Το άσαρκο στόμα

φαινόταν να γρυλίζει. Για μια στιγμή του φάνηκε πως κοιτούσε το πρόσωπο κάποιο μεγάλου κασταρού πίθηκου. Μα την άλλη στιγμή η ψευδαίσθηση χάθηκε, και ο Μόρις έκλεισε πάλι το φέρετρο και επέστρεψε στο δωμάτιό του.

Το φέρετρο ξαναθάφτηκε την επόμενη μέρα, και δυο απογεύματα αργότερα ο Μόρις άφησε το Λούξορ με το νυχτερινό τρένο, κατευθυνόμενος προς το Πόρτ Σάιντ, από όπου θα ξεκινούσε για την πατρίδα του. Είχε μερικές ώρες ακόμη πριν το πλοίο σαλπάρει και έτσι, αφού φρόντισε να ανεβάσουν τα πράγματά του στο καράβι, κάθισε να φάει στο Καφέ Τουεφίκ, κοντά στην προκυμαία. Μπροστά του υπήρχε ένας κήπος με φοινικιές και μπουκαβίλιες που χωριζόταν από το δρόμο με έναν χαμηλό φράχτη. Το τραπέζι του Μόρις ήταν κοντά σε αυτό το φράχτη. Καθώς έτρωγε, παρακολουθούσε τα πολύχρωμα πλήθη της ανατολίτικης πόλης να περνούν από μπροστά του: Αιγύπτιους αξιωματούχους με μαύρα κοστούμια και κόκκινα φέσια, ξυπόλυτους φελάχους με γαλάζιες κελεμπίες, πεπλοφορεμένες γυναίκες που έριχναν πονηρές ματιές στους περαστικούς, μισόγυμνα χαμίνια, το ένα από αυτά με έναν ιβίσκο περασμένο πίσω από το αυτί, ταξιδιώτες από την Ινδία με ομπρέλες για τον ήλιο και μια υπεροπτική έκφραση ανωτερότητας, πιστούς μουσουλμάνους με πράσινα τουρμπάνια, έναν μεγαλόπρεπο σεΐχη με λευκό μπουρνούζι, Γαλλίδες κυρίες με δαντελωτά παρασόλια και προκλητικά βλέμματα, έναν αγριομάτη δερβίση με πολύπτυχη φούστα που μασούσε πιπέρι και το στόμα του άφριζε στις άκρες. Ένας Έλληνας λούστρος με κασελάκι στολισμένο

με μπρούτζινες πλάκες χτυπούσε τις βούρτσες του για να ενθαρρύνει τους πελάτες. Μια μικρή Αιγύπτια ήταν καθισμένη πλάι σε έναν οχετό, κοντά σε ένα γραμμόφωνο, ενώ τα ατμόπλοια που περνούσαν από το κανάλι ηχούσαν τις σειρήνες τους.

Κάποια στιγμή, στη γωνιά του δρόμου εμφανίστηκε ένας νεαρός Ιταλός που είχε δεμένο στο στήθος του ένα οργανέτο. Με το ένα χέρι γύριζε το χερούλι, παίζοντας μια δημοφιλή άρια του Βέρντι, ενώ με το άλλο κρατούσε ένα τσίγκινο κύπελλο για να μαζεύει τις προσφορές των μουσικόφιλων. Ένας μικρός πίθηκος, ντυμένος με κίτρινο γιλέκο, ήταν καθισμένος επάνω στο οργανέτο και δεμένος από τον καρπό του. Ο μουσικός έφτασε απέναντι από το τραπέζι όπου καθόταν ο Μόρις. Η μουσική άρεσε στο γιατρό και έτσι, ψαχουλεύοντας στην τσέπη του για ένα πιάστρο, του έκανε νόημα να έρθει κοντά. Ο νεαρός χαμογέλασε και πλησίασε το φράχτη.

Ξαφνικά, ο μελαγχολικός πίθηκος πήδησε από τη θέση του και όρμησε οργισμένα στο τραπέζι όπου καθόταν ο Μόρις. Ένα ανθοδοχείο αναποδογύρισε και ένα πιάτο έπεσε και έσπασε. Ο καφές του Μόρις χύθηκε στο τραπεζομάντηλο. Την άλλη στιγμή, ο Ιταλός είχε τραβήξει το λυσσασμένο ζωάκι πίσω, κι αυτό έπεσε με το κεφάλι στο πεζοδρόμιο. Ακολούθησε μια μικρή φασαρία, καθώς ο σερβιτόρος του καφενείου άρχισε να βρίζει, ένας αστυνομικός κλώτσησε τον πίθηκο που ήταν σωριασμένος στο έδαφος, και το οργανέτο έχασε την ισορροπία του και ράγισε πέφτοντας στο δρόμο. Ύστερα όλα ησύχασαν, και ο νεαρός Ιταλός σήκωσε το μικρό

σώμα από το πεζοδρόμιο. Το κράτησε, δείχνοντάς το στον Μόρις.

«Ε μόρτο», είπε.

«Καλά να πάθει», του απάντησε ο Μόρις. «Γιατί μου όρμησε έτσι;»

Επέστρεψε στην Αγγλία μέσω θαλάσσης, και κάθε μέρα μετά από εκείνο το μικρό τραγικό γεγονός, για το οποίο δεν είχε καμιά ευθύνη, το μυαλό του άρχισε να σχηματίζει έμμονες ιδέες μέσα στις ανιαρές εκείνες ώρες του ταξιδιού όπου ένας επιβάτης δίνει το ίδιο μικρή προσοχή στο βιβλίο που διαβάζει όσο και στα όσα συμβαίνουν γύρω του. Μερικές φορές, καθώς η σκιά ενός γλάρου περνούσε από πάνω του, και πριν τα μάτια του να τον διαψεύσουν, του ερχόταν η ιδέα πως αυτή ήταν η σκιά ενός πίθηκου που ορμούσε καταπάνω του. Μια μέρα έπεσαν σε καταιγίδα από τα δυτικά. Ένας φορτωμένος καμαρότος έσπασε ένα ποτήρι καθώς έχασε την ισορροπία του από το κούνημα, και ο Μόρις τινάχτηκε όρθιος νομίζοντας πως ένας πίθηκος είχε πηδήξει και πάλι στο τραπέζι του.

Ένα βράδυ, στο σαλόνι του πλοίου, προβλήθηκε μια ταινία στην οποία κάποιος φυσιοδίφης παρουσίαζε ένα ντοκιμαντέρ που είχε τραβήξει για την άγρια ζωή στις Ινδίες. Όταν εμφανίστηκε μια σκηνή όπου πίθηκοι πηδούσαν φωνάζοντας μέσα σε μια συστάδα δέντρων, ο Μόρις έσφιξε άθελά του τα χέρια του καθίσματός του σε έναν φριχτό πανικό που κράτησε μέχρι να συνειδητοποιήσει πως απλά παρακολουθούσε μια ταινία σε ένα ατμόπλοιο το

οποίο περνούσε έξω από τις ακτές της Πορτογαλίας.

Μια νύχτα επέστρεψε νυσταγμένος στην καμπίνα του, και είδε κάποιο ζώο ζαρωμένο πάνω στη μικρή δερμάτινη βαλίτσα όπου έκρυβε το λείψανο. Η ανάσα του κόπηκε μέχρι να διακρίνει πως ήταν μια φιλική γάτα, της οποίας τα μάτια γυάλιζαν μέσα στο σκοτάδι..

Αυτοί οι εντελώς παράλογοι πανικοί ήταν ανησυχητικοί. Δεν του είχε ξανατύχει παραίσθηση με πίθηκο, όπως εκείνη την ώρα της εγχείρησης, αλλά η έμμονη ιδέα από την οποία είχε προσπαθήσει να ξεφύγει με αυτές τις δίμηνες διακοπές ήταν ακόμα ριζωμένη βαθιά στο μυαλό του. Όταν επέστρεφε πίσω θα έπρεπε να επισκεφτεί τον Ρόμπερτ Αγκους και να ζητήσει ξανά τη συμβουλή του. Προφανώς, το ατύχημα στο Πόρτ Σάιντ είχε αναζωπυρώσει το πρόβλημα, και τώρα ήταν σίγουρος ότι φοβόταν και τους αληθινούς πιθήκους. Πάντως, θεωρούσε πως ήταν γελοίο και παιδιάστικο να τα συνδέει όλα αυτά με τον κρυφά αρπαγμένο θησαυρό του. Συχνά ξεκλείδωνε τη βαλίτσα και κοίταζε με δέος το θαύμα της χειρουργικής το οποίο θα έκανε ξανά εφαρμόσιμες κάποιες ξεχασμένες ιατρικές πρακτικές.

Τελικά έφτασε στην Αγγλία. Τις τελευταίες τρεις ημέρες του ταξιδιού δεν είχε νιώσει καμιά απειλή, και ήταν πια σίγουρος ότι είχε ανησυχήσει μάταια. Εκείνο το ζεστό πρωινό του Μάρτη, μια ελαφριά ομίχλη σκέπαζε το Πάρκο του Αντιβασιλέα και έπεφτε ψιλοβρόχι. Έκλεισε ένα ραντεβού για την επόμενη ημέρα με το νευρολόγο και ύστερα τηλεφώ-

νησε στο νοσοκομείο για να τους δηλώσει πως ήταν έτοιμος να ξαναρχίσει δουλειά. Έφαγε με πολύ καλή διάθεση, μιλώντας με τον υπηρέτη του και, όταν το έφερε η κουβέντα, του έδειξε το λείψανο λέγοντάς του πού το είχε βρει και τι σκόπευε να το κάνει. Όταν ανέβηκε να πλαγιάσει, πήρε το δερμάτινο βαλιτσάκι μαζί του. Το κρεβάτι του ήταν πολύ άνετο μετά από τόσες νύχτες στην κουκέτα του πλοίου, και από το ανοιχτό παράθυρο έμπαινε ο απαλός ψίθυρος της βροχής.

Ο υπηρέτης του κοιμόταν στο δωμάτιο ακριβώς από πάνω του. Λίγο πριν την αυγή, ξύπνησε ξαφνιασμένος από φοβερές κραυγές. Ύστερα, μια γνώριμή του φωνή ούρλιαξε:

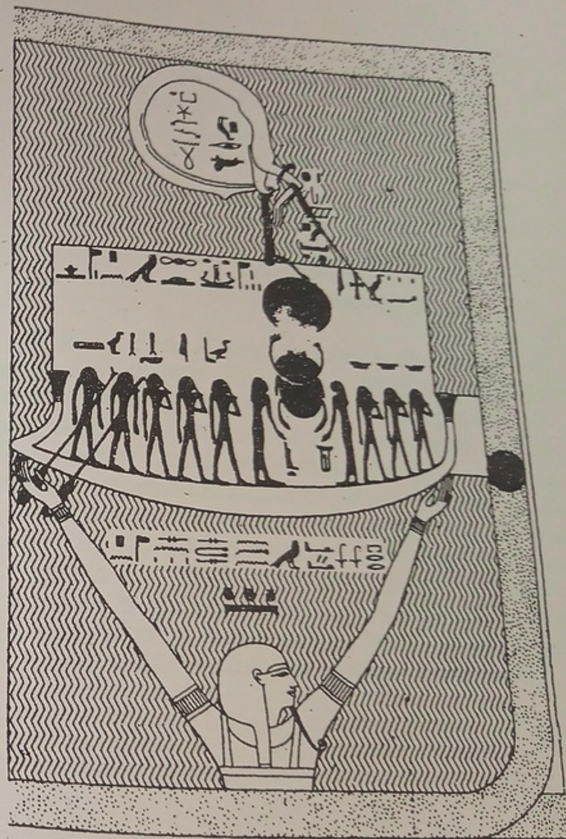
«Βοήθεια! Βοήθεια! Θεέ μου! Αάαααχ!»

Ο υπηρέτης έτρεξε κάτω και άναψε το φως της κάμαρας του κυρίου του. Οι κραυγές είχαν πάψει και από το κρεβάτι ερχόταν μόνο ένα ξέψυχο βογκητό. Ένα πελώριος πίθηκος ήταν σκυμμένος ακριβώς από πάνω του και κάτι έκανε. Έπειτα έπιασε το σώμα που ήταν ξαπλωμένο εκεί από το λαιμό και τους γοφούς και το λύγισε προς τα πίσω, ραγίζοντάς το σαν ξερό κλαδί. Ύστερα κομμάτιασε το βαλιτσάκι που ήταν στο κομοδίνο πλάι στο κρεβάτι, έβγαλε από μέσα κάτι που γυάλιζε λευκό μέσα στα αιματοβαμμένα δάχτυλά του, και μετά πήδηξε από το παράθυρο και εξαφανίστηκε.

Ένας γιατρός έφτασε μισή ώρα αργότερα, αλλά ήταν πια πολύ αργά. Τούφες μαλλιών με το δέρμα ακόμα κολλημένο απάνω τους είχαν ξεριζωθεί από το κεφάλι του νεκρού, τα δυο του μάτια ήταν βγαλμένα, ο δεξιός του αντίχειρας ήταν ξεριζωμένος και

η πλάτη του ήταν σπασμένη στο ύψος των οσφυϊκών σπονδύλων.

Καμιά λογική εξήγηση δεν μπόρεσε να δοθεί σε αυτή την τραγωδία. Κανένας μεγάλος πίθηκος δεν είχε δραπετεύσει από τον κοντινό Ζωολογικό Κήπο ούτε από πουθενά αλλού. Ο τερατώδης επισκέπτης της νύχτας δεν ξαναφάνηκε πουθενά. Ο υπηρέτης του Μόρις τον είχε δει μονάχα για μια στιγμή, και η περιγραφή που έδωσε δεν ταίριαζε με κανένα γνωστό είδος πιθήκου. Το τέλος ήταν ακόμα πιο μυστηριώδες, επειδή ο Μάντεν, γυρίζοντας στην Αγγλία, έμαθε από τον υπηρέτη τι ακριβώς του είχε δείξει ο κύριός του εκείνο το μοιραίο βράδυ. Επιστρέφοντας το επόμενο φθινόπωρο στην Αίγυπτο για να συνεχίσει τις ανασκαφές, ξέθαψε για άλλη μια φορά το φέρετρο της Α-πεν-άρα και το άνοιξε. Είδε όμως πως η σπονδυλική της στήλη ήταν ακέραιη. Ο ένας μάλιστα σπόνδυλος είχε γύρω του το μεταλλικό έλασμα που ο Μόρις είχε θεωρήσει σαν μοναδικό επίτευγμα χειρουργικής.

Ο θεός Νου στηρίζει τη βάρκα του Ήλιου.
Ο ιερός Σκαραβαίος σπρώχνει τη σφαίρα του ήλιου προς τα χέρια του Όσιρη.
(Σαρκοφάγος του Φαραώ Σέτι Α΄ (1306-1290 π.Χ.)).

ΣΚΑΘΑΡΙΑ

του Τάρλεστον Φισκ

Ο Ιερός Σκαραβαίος είναι απόλυτα συνδεδεμένος με την αρχαία Αίγυπτο. Οι Αιγύπτιοι έβλεπαν στο ασταμάτητο κύλισμα των μικρών σβώλων κοπριάς από τα έντομα αυτά μια αντιστοιχία με την αέναη κίνηση του ήλιου. Από πολύ νωρίς, λοιπόν, ο σκαραβαίος είχε θεωρηθεί σύμβολο αθανασίας και οι αναπαραστάσεις του σε τάφους και ναούς είναι αμέτρητες. Ας δούμε τι σχέση μπορεί αν έχουν με μια αρχαία κατάρα σε αυτό το διήγημα του Τάρλεστον Φισκ ο οποίος- όπως ανακάλυψα λίγο πριν δημοσιευθεί αυτή η ανθολογία- δεν ήταν άλλος από τον Ρόμπερτ Μπλοχ όταν έγραφε με ψευδώνυμο.

Θ.Μ.

Όταν ο Χάρτλεϊ γύρισε από την Αίγυπτο, όλοι οι φίλοι του είπαν πως είχε αλλάξει. Η συγκεκριμένη φύση αυτής της αλλαγής ήταν δύσκολο να προσδιοριστεί επειδή κανείς δεν του είχε μιλήσει περισσότερο από μερικές στιγμές. Είχε περάσει από τη λέσχη μονάχα μια φορά, και μετά είχε αποσυρθεί στην απομόνωση του σπιτιού του. Η συμπεριφορά του ήταν τόσο ξεκάθαρα αντικοινωνική και εχθρική ώστε πολύ λίγοι από τους παλιούς του γνωστούς σκέφτηκαν να τον επισκεφτούν, αν και ούτε ακόμη κι αυτοί δεν έγιναν δεκτοί.

Όλα αυτά προκάλεσαν πολλά κουτσομπολιά. Όσοι θυμόντουσαν τον Άρθουρ Χάρτλεϊ πριν το ταξίδι του στο εξωτερικό ήταν φυσικά έκπληκτοι από αυτή τη μεταμόρφωση. Ο Χάρτλεϊ ήταν γνωστός σαν ένας άριστος επιστήμονας στον τομέα του, δηλαδή στην αρχαιολογία. Ταυτόχρονα, όμως, ήταν και ένα εξαιρετικά γοητευτικό πρόσωπο. Είχε τη κοσμική άνεση ενός από τους ήρωες του Φίλιπς Όπενχάιμ και μια διαβολική αίσθηση χιούμορ. Ήταν ο τύπος του ανθρώπου που μπορούσε να παραγγείλει το κατάλληλο κρασί την κατάλληλη στιγμή ενώ ταυτόχρονα χαμογελούσε σαν να είναι το ίδιο ξαφνιασμένος με τους καλεσμένους του. Οι περισσότεροι φίλοι του έβρισκαν αυτό το συνδυασμό καλ-

λιέργειας και χιούμορ ιδιαίτερα ελκυστικό. Αυτή την κοσμοπολίτικη αίσθηση γελοιοποίησης των πάντων την είχε επεκτείνει και στη δουλειά του. Παρ΄ όλο που ήταν γνωστό ότι ενδιαφερόταν πολύ για την αρχαιολογία και ήταν αρκετά διάσημος στον τομέα του, αναφερόταν στις μελέτες του σας «ανασκαφές για λείψανα μαζί με άλλα γέρικα λείψανα που κάνουν την ίδια δουλειά με αυτόν».

Ύστερα από όλα αυτά, η παράξενη αναστροφή του χαρακτήρα του μετά την επιστροφή του ήταν κάτι εντελώς ανεξήγητο.

Το μόνο βέβαιο ήταν πως είχε περάσει οκτώ μήνες σε μια αρχαιολογική έρευνα στο Αιγυπτιακό Σουδάν. Αμέσως μετά την επιστροφή του, είχε διακόψει κάθε σχέση με το ίδρυμα με το οποίο σχετιζόταν. Το τι είχε συμβεί στη διάρκεια της αποστολής ήταν μονάχα θέμα υποθέσεων ανάμεσα στους πρώην συναδέλφους του. Το σίγουρο ήταν, πάντως, ότι κάτι είχε συμβεί.

Αυτό το απέδειξε και η νύχτα που πέρασε στη λέσχη. Είχε μπει μέσα πολύ ήσυχα, αν και ήταν από τους τύπους που όταν έμπαιναν κάπου έκαναν «μπαμ». Ήταν ψηλός και όμορφος, ντυμένος πάντα με άψογα κουστούμια από αυτά που σπάνια έβλεπε κανείς έξω από τις σελίδες κάποιου μελοδραματικού μυθιστορήματος, και τα πυκνά γκρίζα μαλλιά του έδιναν μια λεοντίσια όψη στο κεφάλι του. Θα μπορούσε να περάσει οπουδήποτε σαν πλούσιος κοσμοπολίτης ή σαν κάποιος ταχυδακτυλουργός που περίμενε να αρχίσει το νούμερό του.

Εκείνο το βράδυ μπήκε μέσα ήσυχα και αθόρυβα. Φορούσε επίσημα ρούχα, αλλά η πλάτη του

ήταν καμπουριασμένη και το βήμα του άτονο. Τα μαλλιά του είχαν γκριζάρει ακόμα πιο πολύ και κρέμονταν άψυχα πάνω στο ηλιοκαμένο μετωπό του. Παρά το μαύρισμα που του είχε προκαλέσει ο αιγυπτιακός ήλιος, το δέρμα του φαινόταν να έχει μια αρρωστημένη χροιά. Τα μάτια του κοιτούσαν θολωμένα μέσα από άσχημες σακούλες. Το πρόσωπό του είχε χάσει το σουλούπι του και το στόμα του κρεμόταν πλαδαρό.

Δεν χαιρέτησε κανέναν, αλλά κάθισε σε ένα τραπέζι μόνος του. Ασφαλώς, κάποιοι γνωστοί τον πλησίασαν, αλλά δεν προσκάλεσε κανέναν να καθίσει μαζί του. Το περίεργο ήταν πως ούτε οι ίδιοι επέμεναν, αν και κανονικά θα τον πίεζαν και θα προσπαθούσαν να τον βγάλουν από την κακοκεφιά του, πράγμα το οποίο γνώριζαν ότι συνήθως πετύχαιναν πολύ εύκολα. Παρ΄ όλα αυτά, μετά από μερικές κουβέντες μαζί του, έφυγαν όλοι.

Θα πρέπει να το είχαν νιώσει από τότε. Μερικοί από αυτούς υπέθεσαν πως ο Χάρτλεϊ μπορεί να υπέφερε από κάποιο είδος πυρετού που είχε κολλήσει στην Αίγυπτο, αλλά δεν νομίζω πως το πίστευαν βαθιά μέσα τους. Από τις έκπληκτες περιγραφές τους, φαίνεται πως όλοι διαισθάνονταν κάτι το ξένο επάνω του. Αυτός δεν ήταν ο Άρθουρ Χάρτλεϊ που γνώριζαν, αλλά ένας γερασμένος άγνωστος με τρεμάμενη φωνή, η οποία υψωνόταν με καχυποψία κάθε φορά που τον ρωτούσαν για το ταξίδι του. Φαινόταν μάλιστα να μην αναγνωρίζει καν μερικούς από αυτούς που τον χαιρέτισαν, και όταν το έκανε ήταν με έναν αφηρημένο τρόπο. Τι να πει κανείς όταν ένας παλιός φίλος τον κοιτάζει αμί-

λητος, με ένα απλανές βλέμμα που από τη μια στιγμή στην άλλη μοιάζει να αντικρίζει μακρινούς και ανείπωτους τρόμους;

Και αυτό το τελευταίο το καταλάβαιναν όλοι. Φοβόταν. Ο φόβος ήταν αυτός που καμπούριαζε τους ώμους του. Ο φόβος αυτός που χλόμιαζε το πρόσωπό του. Ο φόβος έφεγγε μέσα στο κενό του βλέμμα και χρωμάτιζε την καχυποψία της φωνής του.

Τελικά, πήγα να επισκεφτώ τον Άρθουρ στο σπίτι του. Κάποιοι κοινοί γνωστοί μου είχαν μιλήσει για τις δικές τους προσπάθειες στην εβδομάδα που ακολούθησε την εμφάνισή του στη λέσχη. Δεν άνοιγε την πόρτα σε κανέναν, και το τηλέφωνο φαινόταν να είναι κομμένο. Κατάλαβα, όμως, πως όλα αυτά οφείλονταν στον φόβο.

Δεν ήθελα να εγκαταλείψω τον Χάρτλεϊ σε μια τέτοια δύσκολη ώρα. Ήμουν ένας καλός του φίλος αλλά και πάντα με τραβούσαν τα μυστήρια. Δεν μπορούσα να αντισταθώ στο συνδυασμό. Ένα απόγευμα πήγα στο διαμέρισμά του και του χτύπησα.

Δεν πήρα απάντηση. Αφουγκράστηκα, μήπως ακούσω πατημασιές ή κάποιο άλλο σημάδι ζωής μέσα από το διαμέρισμα. Τίποτα. Απόλυτη ησυχία. Για μια στιγμή σκέφτηκα ότι μπορεί να είχε αυτοκτονήσει, αλλά μετά γέλασα με το φόβο μου. Ήταν γελοίο- αλλά παρ όλα αυτά οι αναφορές που είχα ακούσει συμφωνούσαν ομόφωνα για την άσχημη ψυχολογική του κατάσταση. Αλλά και πάλι, αυτοκτονία...

Χτύπησα ξανά το κουδούνι, περισσότερο από συνήθεια παρά επειδή περίμενα κάποια απάντηση,

και μετά γύρισα και κατέβηκα τις σκάλες. Θυμάμαι πως ένιωθα μια ανεξήγητη αίσθηση ανακούφισης καθώς άφηνα το μέρος πίσω μου. Η σκέψη της αυτοκτονίας σε εκείνον τον μισοσκότεινο διάδρομο δεν ήταν καθόλου ευχάριστη.

Ενώ άνοιγα την πόρτα της εισόδου, μια γνώριμη μορφή πέρασε βιαστικά από δίπλα μου. Γύρισα και είδα τον Χάρτλεϊ.

Για πρώτη φορά από τη μέρα της επιστροφής του τον έβλεπα από κοντά, και μέσα στις σκιές του διαδρόμου ήταν φριχτός. Όποια και να ήταν η κατάστασή του όταν πήγε στη λέσχη, μέσα σε μια εβδομάδα θα πρέπει να είχε χειροτερέψει κατά πολύ. Είχε το κεφάλι κατεβασμένο, αλλά καθώς τον χαιρέτησα γύρισε και με κοίταξε. Τα μάτια του με κατατρόμαξαν. Στα βάθη τους φαίνονταν να κατοικεί κάποιος τρομοκρατημένος άγνωστος. Παίρνω όρκο ότι τρεμούλιασε σύγκορμος καθώς πρόφερα το όνομά του.

Φορούσε ένα κουρελιασμένο πανωφόρι που κρεμόταν απάνω του. Πρόσεξα πως είχε κάτω από τη μασχάλη του ένα μεγάλο δέμα τυλιγμένο σε καφέ χαρτί.

Είπα κάτι, αν και δεν θυμάμαι τι. Πάντως προσπάθησα με κάθε τρόπο να κρύψω τη σύγχυσή μου και να του φερθώ όσο το δυνατόν πιο εγκάρδια, μια και φαινόταν έτοιμος να ανεβεί τη σκάλα χωρίς καν να μου μιλήσει. Μάλλον απρόθυμα, με προσκάλεσε να ανεβώ στο σπίτι του.

Μπήκαμε στο διαμέρισμα, και πρόσεξα ότι ο Χάρτλεϊ διπλοκλείδωσε την πόρτα πίσω του. Αυτό ήταν για μένα ένα ολοφάνερο σημάδι της αλλαγής

του χαρακτήρα του. Τον παλιό καιρό, ο Χάρτλεϊ είχε πάντα το σπίτι του στην κυριολεξία ανοιχτό. Οι έρευνες μπορεί να τον κρατούσαν στο ίδρυμα μέχρι αργά το βράδυ, αλλά οι περαστικοί επισκέπτες έβρισκαν πάντα την πόρτα ανοιχτή. Και τώρα τη διπλοκλείδωνε.

Κοίταξα το διαμέρισμα γύρω μου. Δεν μπορώ να πω τι περίμενα να δω, αλλά σίγουρα ήμουν προετοιμασμένος για κάποιες ριζικές αλλαγές. Δεν πρόσεξα καμία. Τα έπιπλα δεν είχαν μετακινηθεί, οι πίνακες βρίσκονταν στις θέσεις τους και οι τεράστιες βιβλιοθήκες κρύβονταν ακόμη στις σκιές.

Ο Χάρτλεϊ μου ζήτησε συγνώμη, μπήκε στην κρεβατοκάμαρά του, και μετά από λίγο βγήκε χωρίς το παλτό του. Πριν καθίσει, πήγε μέχρι την κορνίζα του τζακιού και άναψε ένα σπίρτο μπροστά σε ένα μικρό μπρούτζινο ειδώλιο του Ώρου. Μια στιγμή αργότερα, πυκνές σπείρες γκρίζου καπνού υψώθηκαν προς το ταβάνι και μύρισα στον αέρα ένα έντονο θυμίαμα.

Αυτό ήταν το πρώτο περίεργο. Υποσυνείδητα είχα υιοθετήσει τη στάση ενός ντετέκτιβ που αναζητά στοιχεία, ή ίσως αυτήν ενός ψυχίατρου που ψάχνει για ψυχονευρωτικές τάσεις. Το θυμίαμα ήταν σίγουρα κάτι ξένο προς τον Άρθουρ Χάρτλεϊ που γνώριζα.

«Διώχνει τη μπόχα», μου είπε.

Εγώ δεν ρώτησα «ποια μπόχα;» ούτε άρχισα να τον ανακρίνω για το ταξίδι του και να ζητώ εξηγήσεις γιατί δεν απάντησε στα γράμματά μου μετά την αναχώρησή του από το Χαρτούμ και γιατί απέφευγε

τη συντροφιά μου από τότε που επέστρεψε. Τον άφησα να μιλήσει μόνος του.

Στην αρχή δεν έλεγε κουβέντα. Μετά, μέσα από τα ακαταλαβίστικα λόγια του, διέκρινα την αφηρημάδα για την οποία οι άλλοι με είχαν προειδοποιήσει. Είπε πως είχε παρατήσει τη δουλειά του και άφησε υπόνοιες ότι μπορεί να έφευγε σύντομα από την πόλη και να εγκατασταθεί στο πατρικό του σπίτι στην εξοχή. Ήταν άρρωστος και απογοητευμένος από την αιγυπτιολογία και τους περιορισμούς της. Μισούσε το σκοτάδι. Οι επιδρομές των ακριδών είχαν αυξηθεί στο Κάνσας.

Ήταν οι κουβέντες ενός παρανοϊκού. Το κατάλαβα, και αγκάλιασα τη σκέψη με τη διεστραμμένη ηδονή που γεννά ο τρόμος. Ο Χάρτλεϊ ήταν τρελός.

Κάθισα αμίλητος ενώ εκείνος άναβε τα μεγάλα κεριά τριγύρω στο δωμάτιο. Τον κοιτούσα σιωπηλά μέσα από τα σύννεφα του θυμιάματος και τις φλόγες που φώτιζαν τα συσπαζόμενα χαρακτηριστικά του. Τελικά, έσπασε.

«Είσαι φίλος μου;» είπε. Η καχυποψία στη φωνή του μου προκάλεσε ένα βαθύ συναίσθημα οίκτου. Η παραφροσύνη του ήταν τρομερή. αλλά παρ' όλα αυτά, ένευσα με σοβαρότητα.

«Είσαι φίλος μου», συνέχισε. Αυτή τη φορά ο τόνος της φωνής του ήταν καταφατικός. Η βαθιά ανάσα που ακολούθησε πρόδιδε τη μεγάλη απόφαση που έπαιρνε.

«Ξέρεις τι έχει μέσα το δέμα που ανέβασα;» με ρώτησε ξαφνικά.

«Όχι».

«Θα σου πω. Εντομοκτόνο. Αυτό έχει μέσα. Εντομοκτόνο!»

Τα μάτια του έλαμψαν θριαμβευτικά.

«Δεν έχω βγει από το σπίτι για μια εβδομάδα. Δεν θέλω να εξαπλώσω την αρρώστια. Με ακολουθούν παντού, ξέρεις. Σήμερα όμως βρήκα τη λύση, και ήταν ιδιαίτερα απλή. Βγήκα έξω και αγόρασα εντομοκτόνο. Κιλά ολόκληρα. Και υγρό σπρέι. Είναι ειδική σύνθεση, πιο θανάσιμη και από το αρσενικό. Βασικές αρχές της επιστήμης, ουσιαστικά, αλλά ίσως αυτή η πρακτικότητα να μπορεί να νικήσει τις Δυνάμεις του Κακού».

Έγνεψα σαν ηλίθιος, ενώ αναρωτιόμουν αν θα έπρεπε να ειδοποιήσω να τον πάνε σε κάποια νευρολογική κλινική. Ίσως ο φίλος μου ο δρ. Σέρμαν να μπορούσε να διαγνώσει...

«Τώρα ας έρθουν! Είναι η τελευταία μου ελπίδα- το θυμίαμα δεν ωφελεί, κι ακόμα και με τα φώτα αναμμένα τριγυρνούν στις γωνίες. Είναι περίεργο που τα έπιπλα κρατάνε ακόμα. Θα έπρεπε να έχουν γίνει κόσκινο».

Τι ήταν πάλι όλα αυτά;

«Μα το ξέχασα», είπε ο Χάρτλεϊ. «Εσύ δεν ξέρεις τίποτα. Για την αρρώστια, εννοώ. Και την κατάρα». Έσκυψε μπροστά και τα ασπριδερά του χέρια έριξαν παράξενες σκιές στον τοίχο.

«Τα κορόιδευα όλα αυτά κάποτε, ξέρεις», μου είπε. «Η αρχαιολογία δεν είναι ασχολία για τους προληπτικούς. Περνάς πολύ καιρό στα ερείπια. Οι κατάρες πάνω στα παλιά αγγεία και τα ετοιμόρροπα αγάλματα ποτέ δεν με ένοιαζαν. Στην αιγυπτιολογία όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά. Εκεί έχεις να

κάνεις με ανθρώπινα σώματα. Μουμιοποιημένα, αλλά παρ' όλα αυτά ανθρώπινα. Και οι Αιγύπτιοι ήταν μια σπουδαία φυλή- είχαν επιστημονικά μυστικά που δεν έχουμε ακόμα ανακαλύψει, και ασφαλώς ούτε καν μπορούμε να προσεγγίσουμε τις ιδέες τους για το μυστικισμό».

Ώστε αυτό ήταν το κλειδί του μυστηρίου! Άρχισα να τον ακούω προσεκτικά.

«Έμαθα πολλά σε αυτό το τελευταίο ταξίδι. Είχαμε ξεκινήσει ανασκαφές σε μια σειρά νέων τάφων κοντά στον ποταμό. Ξεσκόνισα τις γνώσεις μου για τις δυναστικές περιόδους και ασφαλώς για τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις. Γνωρίζω, ασφαλώς, όλους τους μύθους- τον θρύλο της Βουβάστης, τη θεωρία της ανάστασης του Όσιρη, τα αληθινά ονόματα του Ρα, την αλληγορία του Σετ.

«Ανακαλύψαμε πολλά και θαυμαστά πράγματα μέσα στους τάφους. Μπορέσαμε να βγάλουμε τα κεραμικά, τα έπιπλα και τα ανάγλυφα. Μα οι αναφορές της αποστολής θα δημοσιευτούν σύντομα, και μπορείς να τις διαβάσεις από μόνος σου. Βρήκαμε και μούμιες, επίσης. Καταραμένες μούμιες».

Τώρα καταλάβαινα, ή τουλάχιστον είχα νομίσει πως κατάλαβα.

«Φέρθηκα σαν ηλίθιος. Έκανα κάτι που ποτέ δεν έπρεπε να αποτολμήσω- για ηθικούς λόγους αλλά και για άλλους, σοβαρότερους. Λόγους που μπορεί να μου κοστίσουν την ψυχή μου».

Αναγκάστηκα να συγκρατήσω τον εαυτό μου. Ήταν τρελός και αυτή η πειθώ της φωνής του προερχόταν από τις ψευδαισθήσεις της παράνοιάς του. Διαφορετικά, θα ήμουν έτοιμος να πιστέψω ότι μέ-

σα σε εκείνο το σκοτεινό δωμάτιο υπήρχε μια δύναμη που είχε φέρει το μυαλό του φίλου μου στο χείλος της αβύσσου.

«Ναι, σου λέω, το έκανα! Διάβασα την Κατάρα του Σκαραβαίου αλλά εγώ το έκανα. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι ήταν αλήθεια. Ήμουν σκεπτικιστής. Όλοι είμαστε σκεπτικιστές μέχρι να αρχίσουν να συμβαίνουν κάποια πράγματα. Αυτά τα πράγματα μοιάζουν με το φαινόμενο του θανάτου- διαβάζεις για αυτό, καταλαβαίνεις ότι συμβαίνει στους γύρω σου, αλλά δεν μπορείς να συλλάβεις ότι μπορεί να συμβεί και σε σένα. Και όμως συμβαίνει. Κάπως έτσι ήταν και η Κατάρα του Σκαραβαίου».

Σκέψεις του ιερού Σκαθαριού της Αιγύπτου πέρασαν από το μυαλό μου. Θυμήθηκα ακόμη και τις δέκα πληγές του Φαραώ. Ήξερα τι θα έλεγε...

«Γυρίσαμε πίσω. Πάνω στο πλοίο άρχισα να τους βλέπω. Έβγαιναν κάθε νύχτα από τις γωνίες. Όταν άναβα το φως, εξαφανίζονταν, αλλά πάντα επέστρεφαν όταν προσπαθούσα ξανά να κοιμηθώ. Έκαψα θυμίαμα για να τους διώξω και μετά μετακόμισα σε άλλη καμπίνα. Με ακολούθησαν.

«Δεν τολμούσα να μιλήσω σε κανέναν. Οι περισσότεροι φίλοι μου θα με κορόιδευαν και οι αιγυπτιολόγοι της ομάδας δεν θα με βοηθούσαν πολύ. Εξάλλου, δεν μπορούσα να ομολογήσω το έγκλημά μου. Έτσι το κράτησα μέσα μου».

Η φωνή του είχε γίνει ένας στεγνός ψίθυρος.

«Ήταν καθαρή κόλαση. Ένα βράδυ, στην τραπεζαρία του πλοίου, είδα αυτά τα μαύρα πράγματα να σκαρφαλώνουν στο πόδι μου. Από εκείνη τη μέρα έτρωγα μόνος στην καμπίνα μου. Δεν τολμούσα

να κάνω παρέα με κανέναν, επειδή μπορεί να έβλεπε αυτά τα πράγματα που με ακολουθούσαν. Και με ακολουθούσαν, ξέρεις- αν έκανα μια βόλτα στο κατάστρωμα, σέρνονταν από πίσω μου. Μόνο ο ήλιος ή μια καθαρή φλόγα μπορεί και τα κρατάει μακριά. Σχεδόν τρελάθηκα προσπαθώντας να δώσω μια λογική εξήγηση στην παρουσία τους, προσπαθώντας να φανταστώ πώς μπόρεσαν να ανεβούν στο πλοίο. Βαθιά όμως μέσα μου γνώριζα ποια ήταν η αλήθεια. Τα είχε στείλει η Κατάρα!

«Όταν πιάσαμε λιμάνι, πήγα στο ίδρυμα και υπέβαλλα την παραίτησή μου. Έτσι κι αλλιώς, θα με απέλυαν μετά το σκάνδαλο που δημιουργούσε η αποκάλυψη της ενοχής μου. Άλλωστε δεν θα μπορούσα να συνεχίσω τη δουλειά με αυτά τα πράγματα να ανεβαίνουν επάνω μου όπου κι αν πήγαινα. Φοβόμουν να πάω οπουδήποτε. Ασφαλώς, προσπάθησα. Όμως εκείνη η νύχτα στη λέσχη ήταν φριχτή- μπορούσα να τα δω να περπατούν επάνω στο χαλί και να σκαρφαλώνουν πάνω στην καρέκλα μου. Χρειάστηκε όλη μου η αυτοσυγκράτηση για να μην πεταχτώ και βγω έξω ουρλιάζοντας!»

Πήγα να τον διακόψω, αλλά εκείνος έκανε μια απότομη χειρονομία και συνέχισε βιαστικά.

«Όχι, δεν μπορούσα να ξεφύγω. Με είχαν ακολουθήσει κατά μήκος του ωκεανού. Με ακολουθούν μέσα στους δρόμους. Ακόμα κι αν κλειδωθώ σε ένα δωμάτιο, αυτά βρίσκουν τον τρόπο και μπαίνουν. Έρχονται κάθε νύχτα, ανεβαίνουν στο κρεβάτι μου και προσπαθούν να φτάσουν στο πρόσωπό μου- κι εγώ πρέπει να κοιμηθώ για λίγες ώρες, αλλιώς θα τρελαθώ- θα τρελαθώ!»

Ήταν φριχτό να βλέπω αυτό τα λόγια να βγαίνουν μέσα από τα σφιγμένα δόντια του, επειδή πάλευε απεγνωσμένα να ελέγξει τον εαυτό του.

«Ίσως το εντομοκτόνο να τα σκοτώσει. Ήταν το πρώτο πράγμα που έπρεπε να σκεφτώ, αλλά ασφαλώς ο πανικός μου σκότισε το μυαλό. Ναι, πρέπει να εμπιστευτώ το εντομοκτόνο. Δεν είναι αστείο; Να πολεμώ μια αρχαία κατάρα με εντομοκτόνο;»

«Είναι σκαθάρια, έτσι;» είπα εγώ τελικά.

Εκείνος έγνεψε. «Σκαραβαίοι. Γνωρίζεις την κατάρα. Οι μούμιες που βρίσκονται κάτω από την προστασία του Σκαραβαίου δεν πρέπει να αγγίζονται».

Γνώριζα την κατάρα. Ήταν η πιο αρχαία της ιστορίας. Όπως όλοι οι θρύλοι, επιζούσε επίμονα. Προσπάθησα να τον λογικέψω.

«Γιατί να επηρεάσει εσένα;» ρώτησα. Ναι, ίσως μπορούσα να τον λογικέψω. Κάποιος αφρικάνικος πυρετός θα τον είχε εξαντλήσει, και η εντυπωσιακή ιστορία της κατάρας θα του είχε γίνει έμμονη ιδέα. Αν μιλούσα λογικά, ίσως τον έπειθα να διακρίνει την αυταπάτη του. «Γιατί να επηρεάσει εσένα;» επανέλαβα.

Έμεινε για μια στιγμή αμίλητος και μετά τα λόγια φάνηκαν να βγαίνουν με τη βία από το στόμα του.

«Έκλεψα μια μούμια», είπε. «Έκλεψα τη μούμια μιας παρθένας του ναού. Θα πρέπει να ήμουν τρελός για να το κάνω. Αυτός ο ήλιος τους σε πειράζει στο μυαλό. Υπήρχε χρυσάφι μέσα στο φέρετρο, πετράδια και κοσμήματα. Υπήρχε και μια γραμμένη κατάρα. Τα πήρα και τα δύο μαζί μου».

Τον κοίταξα στα μάτια και κατάλαβα πως, σε αυτό το θέμα τουλάχιστον, έλεγε την αλήθεια.

«Γιαυτό δεν μπορώ να συνεχίσω τη δουλειά μου. Έκλεψα τη μούμια και τώρα είμαι καταραμένος. Δεν το πίστευα, αλλά τα έντομα άρχισαν να με κυνηγούν ακριβώς όπως έλεγε η επιγραφή.

«Στην αρχή πίστεψα πως αυτή ήταν η έννοια της Κατάρας, δηλαδή πως τα σκαθάρια θα με ακολουθούσαν όπου πήγαινα, στερώντας μου τη συντροφιά των άλλων ανθρώπων. Τελευταία, όμως, αρχίζω να αλλάζω γνώμη. Νομίζω πως τα σκαθάρια θα ενεργήσουν σαν εκτελεστές της κατάρας. Πιστεύω ότι σκοπεύουν να με σκοτώσουν».

Αυτή ήταν καθαρή παραφροσύνη.

«Δεν έχω τολμήσει να ανοίξω το φέρετρο της μούμιας από τότε. Φοβάμαι να διαβάσω ξανά την επιγραφή. Το έχω εδώ, μέσα στο σπίτι, αλλά είναι κλειδωμένο και δεν θα σου το δείξω. Θέλω να το κάψω, αλλά πρέπει να το έχω δίπλα μου. Είναι ο μόνος τρόπος για να αποδείξω ότι έχω ακόμα τα λογικά μου. Κι αν αυτά τα πράγματα με σκοτώσουν...»

«Κόφτο! Είπα εγώ απότομα. Άρχισα να μιλάω. Δεν θυμάμαι ακριβώς τα λόγια που χρησιμοποίησα, αλλά ήταν ενθαρρυντικά και εγκάρδια. Όταν τελείωσα, εκείνος χαμογέλασε με το χαμόγελο του μάρτυρα που διαθέτουν όλοι όσοι βασανίζονται από έμμονες ιδέες.

«Ψευδαισθήσεις; Είναι αληθινά. Από πού, όμως, έρχονται; Δεν μπόρεσα να βρω ρωγμές στους τοίχους. Κι όμως, κάθε νύχτα τα σκαθάρια έρχονται, ανεβαίνουν στο κρεβάτι μου και προσπαθούν να

φτάσουν το πρόσωπό μου. Δεν με δαγκώνουν, απλά σέρνονται προς το μέρος μου. Είναι χιλιάδες από δαύτα- μαυριδερά, αθόρυβα και μεγάλα. Τα τινάζω πέρα, αλλά όταν κοιμηθώ ξανά εκείνα επιστρέφουν. Είναι έξυπνα, κι εγώ δεν μπορώ να προσποιηθώ. Ποτέ δεν έπιασα ένα, επειδή κινούνται πολύ γρήγορα. Φαίνεται να με καταλαβαίνουν- ή τουλάχιστον η δύναμη που τα στέλνει με καταλαβαίνει.

«Βγαίνουν μέσα από την κόλαση κάθε νύχτα, κι εγώ δεν θα αντέξω για πολύ ακόμα. Κάποιο βράδυ θα με πάρει εντελώς ο ύπνος, θα φτάσουν στο πρόσωπό μου, και τότε-»

Πήδησε όρθιος ουρλιάζοντας.

«Στη γωνία! Νά τα στη γωνία! Βγαίνουν μέσα από τους τοίχους! Έρχονται!»

Για μια στιγμή φάνηκε και σε μένα ότι διέκρινα κάτι στο πάτωμα να προχωρά προς το μέρος μας και να εξαπλώνεται κάτω από το φως.

Ο Χάρτλεϊ έκλαιγε με λυγμούς.

Άναψα το φως. Δεν υπήρχε ασφαλώς τίποτα. Δεν είπα λέξη, αλλά έφυγα αμέσως. Ο Χάρτλεϊ συνέχιζε να κάθεται ζαρωμένος στην πολυθρόνα, κρατώντας το κεφάλι μέσα στα χέρια του.

Πήγα κατευθείαν στο φίλο μου τον δρ. Σέρμαν.

Έκανε τη διάγνωση που φανταζόμουν: φοβία συνοδευόμενη από ψευδαισθήσεις. Η ενοχή του Χάρτλεϊ για την κλοπή της μούμιας τον βασάνιζε επίμονα και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τα οράματα των σκαθαριών.

Όλα αυτά ο Σέρμαν τα στόλισε με τις σάλτσες ενός επαγγελματία ψυχίατρου, αλλά η ουσία ήταν

αρκετά απλή. Τηλεφωνήσαμε μαζί στο ίδρυμα στο οποίο δούλευε ο Χάρτλεϊ. Επιβεβαίωσαν την ιστορία, γνωρίζοντας μάλιστα πως ο Χάρτλεϊ είχε κλέψει τη μούμια.

Μετά το δείπνο ο Σέρμαν είχε ένα ιατρικό ραντεβού, αλλά υποσχέθηκε να με συναντήσει στις δέκα και να πάμε μαζί στο διαμέρισμα του Χάρτλεϊ. Επέμενα πολύ πάνω σε αυτό, επειδή διαισθανόμουν πως δεν είχαμε καιρό για χάσιμο. Αυτή η διαίσθηση ήταν ασφαλώς γελοία εκ μέρους μου, αλλά η συζήτηση εκείνου του παράξενου απογεύματος με είχε αναστατώσει βαθιά.

Πέρασα τις πρώτες ώρες της νύχτας κάνοντας νευρικές σκέψεις. Ίσως υπήρχε κάποιος τρόπος με τον οποίο λειτουργούσαν όλες αυτές οι λεγόμενες αιγυπτιακές κατάρες. Μια ένοχη συνείδηση από την πλευρά του τυμβωρύχου τον έκανε να προβάλλει τη σκιά μιας φανταστικής τιμωρίας επάνω του. Ίσως αυτό να εξηγούσε τους μυστηριώδεις θανάτους οι οποίοι σχετίζονταν με τον Τουταγχαμών. Το σίγουρο ήταν πως εξηγούσε όλες τις αυτοκτονίες.

Γιαυτό επέμενα ο Σέρμαν να δει τον Χάρτλεϊ εκείνο το βράδυ. Φοβόμουν πολύ μήπως κάνει κάποια απόπειρα, επειδή βρισκόταν ήδη στα πρόθυρα της απόλυτης νευρικής κατάρρευσης.

Η ώρα όμως είχε πάει σχεδόν ένδεκα πριν ο Σέρμαν κι εγώ χτυπήσουμε το κουδούνι της πόρτας του. Δεν πήραμε καμιά απάντηση. Σταθήκαμε για λίγη ώρα μέσα στο σκοτεινό διάδρομο και μετά αρχίσαμε να βροντάμε την πόρτα. Η σιωπή έκανε ακόμη πιο έντονη την αγωνία μου. Ήμουν στα αλή-

θεια φοβισμένος, αλλιώς ποτέ δεν θα σκεφτόμουν να χρησιμοποιήσω αντικλείδι.

Σκέφτηκα πως ο σκοπός δικαιώνει τα μέσα, και έτσι μπήκαμε.

Στη σαλοτραπεζαρία δεν υπήρχε κανένας. Τίποτα δεν είχε αλλάξει από το απόγευμα- αυτό μπορούσα να το δω καθαρά, επειδή όλα τα φώτα ήταν αναμμένα και τα απομεινάρια των κεριών έκαιγαν ακόμα.

Τόσο εγώ όσο και ο Σέρμαν μυρίσαμε πολύ έντονα τη μυρωδιά του εντομοκτόνου, και είδαμε πως το πάτωμα ήταν σχεδόν σκεπασμένο με την άσπρη του σκόνη.

Πριν μπούμε στο υπνοδωμάτιο φωνάξαμε, αλλά και πάλι δεν πήραμε απάντηση. Ήταν σκοτεινό, και πίστεψα πως ήταν άδειο μέχρι που είδα μια μορφή κουκουλωμένη με τα σκεπάσματα. Ήταν ο Άρθουρ Χάρτλεϊ, και δεν χρειαζόταν να ρίξω δεύτερη ματιά στο παραμορφωμένο από τον τρόμο πρόσωπό του για να καταλάβω πως ήταν νεκρός.

Η βρώμα του εντομοκτόνου ήταν εκεί πιο έντονη, και το θυμίαμα έκαιγε ακόμα- ανακατεμένη όμως με αυτά ήταν και μια άλλη βαριά οσμή, σαν αυτή κάποιου ζώου.

Ο Σέρμαν στεκόταν στο πλάι μου με γουρλωμένα μάτια.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησα.

«Θα ειδοποιήσω την αστυνομία με τον τηλέγραφο από το ισόγειο», μου είπε. «Μην αγγίξεις τίποτα».

Βγήκε έξω τρέχοντας και μαζί του βγήκα κι εγώ αηδιασμένος από το δωμάτιο. Δεν τολμούσα να πλησιάσω το πτώμα του φίλου του- η φριχτή έκφραση του προσώπου του με τρομοκρατούσε. Αυτοκτονία, φόνος, καρδιακή προσβολή- δεν ήθελα καν να μάθω τον τρόπο του θανάτου του. Η καρδιά μου σπάραζε που δεν είχαμε προλάβει να τον σώσουμε.

Βγαίνοντας από το δωμάτιο, η καταραμένη μυρωδιά ήρθε στα ρουθούνια μου ακόμα πιο έντονη, και τότε κατάλαβα. «Σκαθάρια!»

Μα πώς ήταν δυνατόν να υπάρχουν σκαθάρια μέσα στο σπίτι; Ήταν μια απλή ψευδαίσθηση μέσα στο μυαλό του ταλαίπωρου του Χάρτλεϊ. Ακόμα και πως δεν υπήρχαν ανοίγματα στους τοίχους για να περάσουν.

Κι όμως, η μυρωδιά γέμιζε τον αέρα- η αποφορά του θανάτου, της αποσύνθεσης και της αρχαίας διαφθοράς η οποία βασίλευε στην αρχαία Αίγυπτο. Ακολούθησα την οσμή μέχρι το δεύτερο υπνοδωμάτιο και παραβίασα την πόρτα.

Πάνω στο κρεβάτι βρισκόταν το φέρετρο της μούμιας. Ο Χάρτλεϊ είχε πει ότι το είχε κλειδωμένο εκεί μέσα. Το καπάκι ήταν κλειστό αλλά μισάνοιχτο.

Το άνοιξα. Και από τις δυο πλευρές υπήρχαν σκαλισμένες επιγραφές, και μια από αυτές μπορεί να αναφερόταν στην Κατάρα του Σκαραβαίου. Δεν μπορώ να είμαι βέβαιος, επειδή είχα μάτια μονάχα για τη φριχτή, ασαβάνωτη μορφή που περιείχε. Ήταν μια μούμια, η μάλλον το τσόφλι μιας μούμιας. Στο σημείο της κοιλιάς υπήρχε μια μεγάλη εσοχή μέσα στην οποία μπορούσα να διακρίνω μερικές μικρές μορφές να σέρνονται αδύναμα- μαύρα έντο-

μα με μακριές κεραίες και μήκος κάπου τρία εκατοστά. Μόλις είδαν το φως κρύφτηκαν, αλλά όχι πριν διακρίνω τα σχέδια του σκαραβαίου πάνω στις πλάτες τους.

Εκεί ήταν και το μυστικό της κατάρας- τα σκαθάρια που κατοικούσαν μέσα στο σώμα της μούμιας! Είχαν καταβροχθίσει το εσωτερικό της και είχαν φωλιάσει μέσα της, βγαίνοντας έξω κάθε βράδυ. Ήταν αλήθεια, λοιπόν!

Ουρλιάζοντας καθώς συνειδητοποιούσα τι είχε συμβεί, επέστρεψα τρέχοντας στο δωμάτιο του Χάρτλεϊ. Άκουσα βήματα να ανεβαίνουν τις σκάλες. Η αστυνομία θα ήταν στο δρόμο, αλλά δεν μπορούσα να περιμένω. Μπήκα στην κάμαρα ενώ ο φόβος έσφιγγε την καρδιά μου.

Ήταν λοιπόν αληθινή η ιστορία του Χάρτλεϊ; Ήταν πράγματι τα σκαθάρια οι φορείς της θεϊκής εκδίκησης;

Σταμάτησα πάνω από τη ζαρωμένη μορφή στο κρεβάτι. Άρχισα να ψαχουλεύω το πτώμα, αναζητώντας κάποια πληγή. Έπρεπε να μάθω από τι είχε πεθάνει.

Δεν βρήκα αίμα ούτε και κανένα σημάδι. Δεν υπήρχε όπλο δίπλα του. Θα πρέπει τελικά να είχε πεθάνει από συγκοπή. Ένιωσα μια παράξενη ανακούφιση σε αυτή τη σκέψη. Ακούμπησα πάλι το πτώμα πάνω στα μαξιλάρια.

Ήμουν σχεδόν χαρούμενος, επειδή όλη την ώρα που τα χέρια μου έψαχναν το πτώμα τα μάτια μου ερευνούσαν το δωμάτιο. Έψαχνα για σκαθάρια.

Ο Χάρτλεϊ φοβόταν τα σκαθάρια- τα σκαθάρια που έβγαιναν μέσα από τη μούμια. Αν έπρεπε να

όταν πιστέψω, τα έντομα έβγαιναν κάθε νύχτα και σκαρφάλωναν στο κρεβάτι του.

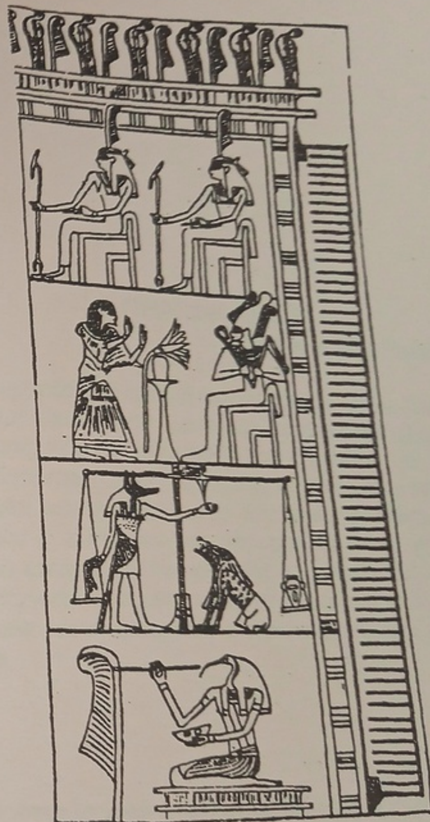
Πού ήταν τώρα; Είχαν αφήσει τη μούμια, είχαν εξαφανιστεί και ο Χάρτλεϊ ήταν νεκρός. Πού ήταν τώρα;

Ξαφνικά κοίταξα πάλι τον Χάρτλεϊ. Το πτώμα πάνω στο κρεβάτι είχε κάτι περίεργο. Όταν το ανασήκωσα ήταν περίεργα ελαφρύ για έναν τόσο μεγαλόσωμο άνθρωπο. Καθώς τον ξανακοιτούσα, μου φάνηκε αδειασμένο από κάτι περισσότερο από ζωή. Κοίταξα πιο προσεκτικά το βασανισμένο πρόσωπο και ύστερα αναρίγησα. Οι μύες του λαιμού του κινούνταν σπαστικά, το στήθος του ανεβοκατέβαινε, και σε μια στιγμή το κεφάλι έγειρε στο πλάι πάνω στο μαξιλάρι. Ζούσε- ή κάτι άλλο ζούσε μέσα του!

Όταν τα συσπασμένα χαρακτηριστικά του προσώπου κινήθηκαν, έβγαλα μια φωνή τρόμου. Συνειδητοποίησα με ποιο τρόπο είχε πεθάνει ο Χάρτλεϊ και τι τον είχε σκοτώσει. Κατάλαβα το μυστικό της Κατάρας του Σκαραβαίου και το γιατί τα σκαθάρια έβγαιναν κάθε βράδυ από τη μούμια για να ανεβούν στο κρεβάτι του. Ήξερα τι σκόπευαν να κάνουν, και τι είχαν πετύχει εκείνο το βράδυ. Φώναξα δυνατά καθώς είδα το πρόσωπο του Χάρτλεϊ να κινείται, με την ελπίδα πως η φωνή μου θα έπνιγε αυτό το απαίσιο σούσουρο που γέμιζε το δωμάτιο και έβγαινε *μέσα από το σώμα του Χάρτλεϊ.*

Κατάλαβα πως τον είχε σκοτώσει η Κατάρα του Σκαραβαίου και ούρλιαξα σαν τρελός καθώς το στόμα του άνοιγε αργά. Ενώ λιποθυμούσα, είδα τα νεκρά χείλη ξερνούν από μέσα τους ένα σμάρι από

μαύρους σκαραβαίους που άρχισαν να σέρνονται χορτασμένοι πάνω στο μαξιλάρι του.

Το δικαστήριο των νεκρών. Από πάνω προς τα κάτω: θεότητες κριτές, ο νεκρός μπροστά στον Όσιρη, ο Άνουβης πλάι στη ζυγαριά της αλήθειας με το τέρας Άμετ από κάτω του, ο Θωθ ζωγραφίζει ένα φτερό της Μαάτ, θεάς της Αλήθειας. (Από το βιβλίο των Νεκρών).

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

του Θωμά Μαστακούρη

Η αρχαία αιγυπτιακή παράδοση, με τους ζωοκέφαλους θεούς της και τους παράξενους μύθους της, μπορεί να είναι μπερδεμένη και κάπως ξένη για τον Ευρωπαίο, αλλά δεν παύει να είναι συναρπαστική. Μια και η χώρα μας αποτελούσε πάντα- δυστυχώς ή ευτυχώς- μια γέφυρα Ανατολής και Δύσης, η ιστορία που ακολουθεί προσπαθεί μια τέτοια προσέγγιση. Τα αποσπάσματα από τη Βίβλο των Νεκρών και οι ιστορικές αναφορές <u>δεν</u> *είναι φανταστικά.*

Ο Ορφέας Χρυσοβέργης σκούπισε τον ιδρώτα από το πρόσωπό του και ίσιωσε την πλάτη. Μέσα στα υπόγεια του Αρχαιολογικού Μουσείου η ζέστη ήταν αποπνικτική και η μυρωδιά του θανάτου δεν είχε ακόμη σβήσει μετά από τόσους αιώνες από τα αντικείμενα της Αιγυπτιακής Συλλογής. Εκείνη την περίοδο ο Χρυσοβέργης δούλευε σχεδόν αποκλειστικά στην καταγραφή, αποκιβωτιοποίηση και συντήρηση των εκθεμάτων που είχαν να εκτεθούν σε δημόσια θέα πάνω από μισό αιώνα. Τα αντικείμενα της συλλογής είχαν κλειστεί σε κιβώτια και είχαν μεταφερθεί στα υπόγεια αμέσως μετά την κήρυξη του Ελληνο-ιταλικού Πολέμου και από τότε παρέμεναν εκεί, περιμένοντας να τα θυμηθεί κάποιος αρμόδιος υπουργός. Κάποια κιβώτια είχαν αρχίσει να ανοίγονται από το 1967, αλλά η παρουσίαση των

πρώτων εκθεμάτων στο κοινό είχε ξεκινήσει μόλις πριν μερικούς μήνες.

Η σαρκοφάγος που απασχολούσε το Χρυσοβέργη περιείχε μια σχετικά πρόσφατη μούμια. Πρόσφατη, ασφαλώς, σε σχέση με τη μακραίωνη ιστορία της Αιγύπτου, μια και φαινόταν να χρονολογείται κάπου στην εποχή του Φαραώ Αμενεμόπ, γύρω στις αρχές του 10ου π.Χ. αιώνα. Ο Χρυσοβέργης είχε περάσει δυο χρόνια μετά την απόκτηση του πτυχίου του κοντά σε έναν Αιγυπτιώτη θείο του, και είχε μάθει να διαβάζει με μεγάλη άνεση την ιερογλυφική γραφή της αρχαίας Αιγύπτου. Οι επιγραφές επάνω στη σαρκοφάγο έδειχναν πως η μούμια ανήκε σε κάποια Αλ-πεν-αα, κόρη του επόπτη δημόσιων έργων Ρεντουσάχ. Είχε πεθάνει σε ηλικία 24 ετών, σε ένα λοιμό ο οποίος είχε πέσει στις Θήβες το 989 π.Χ. σύμφωνα με τη σύγχρονη χρονολόγηση. Το σώμα ήταν εκπληκτικά καλά διατηρημένο- για μούμια, δηλαδή- αλλά το περίεργο ήταν πως δεν είχε επάνω του κανένα φυλαχτό, όπως αυτά που συνήθιζαν οι Αιγύπτιοι να βάζουν μέσα στα φέρετρα των νεκρών τους. Στις παρατηρήσεις του Αλέξανδρου Ρόστοβιτς, του Αιγυπτιώτη κάτοχου της μεγάλης συλλογής την οποία είχε δωρίσει στο Αρχαιολογικό Μουσείο το 1904, αναφερόταν πως στον τάφο δεν είχε βρεθεί κανένα *ουσάπτι*[1], ενώ τα κανωπικά αγγεία[2] που περιείχαν τα εντόσθια της νεκρής είχαν βρεθεί σπασμένα. Ήταν ολοφάνερο πως ο τάφος είχε βεβηλωθεί από τυμβωρύχους σε κάποια μεταγενέστερη περίοδο.

Ο Χρυσοβέργης χάιδεψε αφηρημένα το σκέπασμα του φέρετρου. Όπως τα περισσότερα εκείνης της περιόδου, ήταν καμωμένο από ξύλο και σκεπασμένο με ένα πολτό από πάπυρο, λινάρι και γύψο, πάνω στο οποίο ήταν ζωγραφισμένο ένα ομοίωμα της νεκρής. Θα πρέπει να ήταν όμορφη κοπέλα, εκτός κι αν ο καλλιτέχνης είχε αφήσει τη φαντασία του να οργιάσει.

Ξεφύσηξε και έβγαλε τα γυαλιά του. Πέρασε τα δάχτυλα μέσα από τα πυκνά μαύρα μαλλιά του και σκέφτηκε πως πεινούσε. Το ρολόι του έδειχνε πως ήταν ήδη περασμένες δέκα Βλαστήμησε χαμηλόφωνα, έκλεισε το σημειωματάριό του, και ειδοποίησε το νυχτοφύλακα πως έφευγε.

Από το Μουσείο μέχρι τα Εξάρχεια όπου έμενε η απόσταση ήταν πολύ μικρή και την έκανε πάντα με τα πόδια. Ανάσανε βαθιά τον καλοκαιριάτικο αέρα που έφερνε στα ρουθούνια του κάποιες οσμές λουλουδιών ακόμη κι εκεί, στο κέντρο της Αθήνας. Έφαγε σε μια μικρή ταβέρνα και μετά επέστρεψε στο σπίτι του, ένα πέτρινο κτίσμα με τεράστια δωμάτια και μωσαϊκά που σίγουρα είχε κλείσει τα εβδομήντα χρόνια ύπαρξης. Είχε μόλις πρόσφατα χωρίσει με τη Δάφνη, και η μοναξιά του σπιτιού σε συνδυασμό με την απασχόληση των τελευταίων ημερών του έφερνε στο μυαλό σκέψεις ματαιότητας και θανάτου. Με αυτές τις σκέψεις αποκοιμήθηκε...

Και είδε το όνειρο.

Στην αρχή, το μόνο που συνειδητοποιούσε ήταν δυο αμυγδαλωτά, πράσινα μάτια να τον κοιτάζουν. Φαίνονταν να γεμίζουν ολόκληρο το χώρο και να τον

πνίγουν σαν δυο θάλασσες, η μια δίπλα στην άλλη αλλά και απέραντες συνάμα. Μια γλυκιά φωνή μιλούσε μέσα στο κεφάλι του... μια γυναικεία φωνή. «Ορφέα, βοήθησέ με...»

Τα μάτια απομακρύνθηκαν και εστιάστηκαν στο πρόσωπο μιας όμορφης κοπέλας που στεκόταν κάπου τριάντα μέτρα μακριά του. Φορούσε μονάχα ένα μακρύ, λευκό φόρεμα, που τυλιγόταν σφιχτά γύρω από τη λεπτή μορφή της. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και μακριά, το δέρμα της βαθύ μελαχρινό. Στεκόταν στο κέντρο ενός λιβαδιού καλυμμένου από παράξενα, σκυφτά λευκά λουλούδια. Ο ουρανός ήταν σκεπασμένος από πυκνά γκρίζα σύννεφα που στον ορίζοντα έπαιρναν το χρώμα του μολυβιού, δείχνοντας πως ερχόταν καταιγίδα.

Ο Χρυσοβέργης προσπάθησε να κινηθεί προς το μέρος της. Τα βήματά του ήταν αργά. Ένιωθε παράξενα συμπαγής σε ένα κόσμο καμωμένο από αιθέρα... ή μήπως συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο; Τελικά, μετά από ένα φαινομενικά ατέλειωτο χρονικό διάστημα, έφτασε κοντά της. Σε όλη τη διαδρομή, έβλεπε το περίγραμμα της κοπέλας να τρεμοσβήνει, λες κι ήταν έτοιμη να εξαφανιστεί.

Όταν έφτασε σε απόσταση δυο μέτρων, εκείνη σήκωσε το λεπτό της χέρι και του έκανε νόημα να σταματήσει. «Μην προχωράς άλλο. Σε παρακαλώ, μείνε στη θέση σου και άκουσέ με».

«Ποια είσαι;» ψέλλισε ο Χρυσοβέργης. Το λυγερό σώμα και το όμορφο πρόσωπο του θύμιζαν αόριστα κάτι, αλλά τι;

Στα χείλη της κοπέλας χαράχτηκε ένα πικρό χαμόγελο. «Έχεις ανταμώσει το σώμα μου, ή τουλάχιστον ό,τι έχει απομείνει από αυτό. Είμαι η Αλ-πεν-αα, ή Ελπινίκη, όπως συνήθιζε να με λέει η μάνα μου».

Αλ-πεν-αα... Η μούμια που μελετούσε στο μουσείο! Συνειδητοποιώντας πως βρισκόταν μέσα σε ένα όνειρο, ο Χρυσοβέργης τινάχτηκε όρθιος... και ξύπνησε!

Μέσα στο σκοτάδι του δωματίου του δεν ήξερε αν θα έπρεπε να γελάσει ή να τρομάξει. Τελικά κούνησε το κεφάλι. Η ένταση των τελευταίων ημερών σίγουρα τον είχε επηρεάσει πολύ. Ένιωθε εξαντλημένος, αλλά παρ' όλες τις προσπάθειές του δεν κατάφερε να ξανακοιμηθεί. Τελικά άναψε το φως, πήγε στο γραφείο του, κι άρχισε πάλι να πληκτρολογεί στον υπολογιστή του τη συνέχεια της μελέτης του.

Πέρασε το πρωινό στο μουσείο. Δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό να ανοίξει και πάλι το φέρετρο της Αλ-πεν-αα. Ήταν μακάβριο να προσπαθεί να ανακαλύψει ομοιότητες ανάμεσα σε ένα πτώμα τριών χιλιάδων χρόνων και ένα δημιούργημα της φαντασίας του, αλλά οι ομοιότητες υπήρχαν. Το σχήμα του κεφαλιού, ο παράξενος τρόπος με τον οποίο πετούσε κάπως μπροστά το χαριτωμένο μυτερό πηγούνι... και τα κλειστά βλέφαρα... τι χρώμα να ήταν τα μάτια που έκρυβαν κάποτε πίσω τους; Προσπάθησε να απασχολήσει το μυαλό του με την

καταγραφή κάποιων οξυπύθμενων αμφορέων της Τέταρτης Δυναστείας, αλλά το μυαλό του γύριζε συνεχώς στο παράξενο όνειρο. Με μια τέτοια έμμονη ιδέα, δεν του φάνηκε περίεργο που το όνειρο επαναλήφθηκε ή, καλύτερα, συνεχίστηκε, την επόμενη νύχτα.

«Το κα[3] μου είναι χαμένο στη χώρα της αιώνιας συννεφιάς, ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο», του έλεγε η Αλ-πεν-αα. «Πρέπει να με βοηθήσεις να βρω το δρόμο για τα χρυσά λιβάδια του Όσιρη».

«Δεν σε καταλαβαίνω», είπε ο Χρυσοβέργης μέσα στο όνειρό του, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει αν ήταν ξύπνιος ή κοιμόταν.

Η κοπέλα αναστέναξε και, για μια στιγμή, ένας παιδιάστικος θυμός φάνηκε να τη συνεπαίρνει. Χτύπησε θυμωμένα τα πόδια στο χώμα. «Ο Τασταμούν μου στέρησε το δικαίωμα στην αιώνια ζωή! Το πάθος και το μίσος του για μένα τον έκαναν να αψηφήσει ακόμα και αυτή την τιμωρία των θεών!»

«Ο Τασταμούν;» Ο Χρυσοβέργης κοίταξε την οπτασία απορημένα.

«Ήταν ένας αρχιτέκτονας στη δούλεψη του πατέρα μου! Ήθελε να με κάνει δική του, αλλά ήταν γέρος και άσχημος, κι εγώ αγαπούσα κάποιον άλλο. Όταν ένα βράδυ με ξεμονάχιασε και πήγε να με βιάσει, τον γρατσούνισα τόσο άσχημα ώστε του έβγαλα το ένα μάτι. Ορκίστηκε να με εκδικηθεί, και είμαι σίγουρη πως θα με σκότωνε αν δεν τον προλάβαινε η μεγάλη αρρώστια. Όταν ο θάνατος του στέρησε την εκδίκηση, σκέφτηκε να κάνει κάτι ακόμα χειρότερο. Άνοιξε τον τάφο που με τόσες θυσίες είχε ετοιμάσει ο δύστυχος πατέρας μου και βεβήλωσε τα πάντα. Η ψυχή μου δεν είχε προλάβει ακόμη να κάνει το ταξίδι προς την Αιώνια Χώρα. Χάθηκε στο δρόμο, χωρίς οδηγούς, χωρίς βοηθούς, χωρίς προστάτες».

«Τι μπορώ να κάνω εγώ για σένα;» ρώτησε ο Χρυσοβέργης, αποφασίζοντας να παίξει το παιχνίδι που του είχε σκαρώσει το υποσυνείδητό του. Πάντα του άρεσαν τα ζωντανά όνειρα, και σ' αυτό εδώ φαινόταν να ασκεί έναν παράξενο έλεγχο πάνω στον εαυτό του και τη σκέψη του.

«Διαβάζω μέσα στο μυαλό σου πως ξέρεις καλά τις παραδόσεις της θρησκείας μου. Τρεις χιλιάδες χρόνια, το Μπα[4] μου συγκέντρωνε δυνάμεις σπρωγμένο από την απελπισία και τη φρίκη. Ίσως να είναι επειδή η μάνα μου λεγόταν Φιλαρέτη και είχε γεννηθεί στα μέρη σας, ή ίσως πάλι να με δένει μαζί σου κάποιος παράξενος δεσμός της μοίρας...» Το περίγραμμα της κοπέλας τρεμόσβησε και για μια στιγμή χάθηκε ολότελα. Όταν ξαναφάνηκε, ένας καινούριος τρόμος ακουγόταν στη φωνή της. «Δεν θα μπορέσω να αγγίξω τα όνειρά σου άλλη φορά. Έχω ήδη εξαντλήσει σε αυτή την προσπάθεια όλες τις δυνάμεις που μου έμεναν. Αύριο το βράδυ πρέπει να με ζητήσεις εσύ, με δική σου θέληση, και να με οδηγήσεις μέσα από όλα τα εμπόδια που θα συναντήσουμε μέχρι το Δικαστήριο των Νεκρών».

«Πώς θα κάνω κάτι τέτοιο;» ρώτησε ο Χρυσοβέργης, έκπληκτος από την τροπή που είχε πάρει το όνειρό του.

«Ανάμεσα στις γάζες που τυλίγουν το κορμί μου, υπάρχει ακόμα ένας σκαραβαίος από λαζούρι που ο Τασταμούν και οι άθλιοι υπηρέτες του παράβλεψαν να μου αφαιρέσουν. Πάρε τον σπίτι σου και κοιμήσου μαζί του ή, ακόμα καλύτερα, κοιμήσου πλάι μου, στην αίθουσα που βρίσκεται η σαρκοφάγος μου. Κοίτα να θυμάσαι τα...»

Η μορφή της Αλ-πεν-αα χάθηκε σαν ένα σύννεφο καπνού, και ο Χρυσοβέργης πετάχτηκε ιδρωμένος από το κρεβάτι του.

Η έκπληξη του Χρυσοβέργη ήταν τεράστια, όταν το άλλο πρωί ανακάλυψε τον όμορφο γαλάζιο σκαραβαίο στις γάζες που τύλιγαν ακόμη το κάτω μέρος του κορμιού της Αλ-πεν-αα. Προσπάθησε να δικαιολογήσει λογικά το συμβάν. Ήταν ένα απόλυτα συνηθισμένο φαινόμενο οι Αιγύπτιοι να χώνουν σκαραβαίους και άλλα φυλαχτά ανάμεσα στις γάζες που τύλιγαν τη μούμια. Τις περισσότερες φορές, ακόμη και οι τυμβωρύχοι τα άφηναν απείραχτα επειδή η αξία τους ήταν μικρή. Μα πάλι... ήταν το μοναδικό πράγμα που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί φυλαχτό πάνω και γύρω από τη μούμια... λες και κάποιος τα είχε αφαιρέσει εσκεμμένα, ξεχνώντας μονάχα αυτό.

Ο αρχαιολόγος δεν είχε δει ποτέ τόσο ζωντανά όνειρα, κι έτσι σκέφτηκε πως θα ήθελε να τα συνεχίσει. Ήταν πολύ περίεργος να δει πού θα τον οδηγούσαν. Παρ΄ ότι γνώριζε σχεδόν απέξω το Περτ Εμ Χρου, το Βιβλίο της Ανάδυσης στο Φως της Ημέρας, αυτό που οι περισσότεροι γνώριζαν σαν «Αιγυπτιακή Βίβλο των Νεκρών», πήγε σπίτι του, πήρε από τη βιβλιοθήκη τις πιο αξιόλογες εκδόσεις του, και βάλθηκε να τις μελετάει. Τα βιβλία ήταν ογκώδη, τα νοήματά τους δύσκολα, κι έτσι είχε ήδη νυχτώσει όταν επέστρεψε στο Αρχαιολογικό Μουσείο. Ο νυχτοφύλακας τον κοίταξε με έκπληξη, ειδικά όταν του είπε πως σκόπευε να περάσει όλο το βράδυ εκεί, αλλά ένα πεντοχίλιαρο για «μερικές μπύρες», τον έπεισε να μη ρωτήσει περισσότερα και να μην ενοχλήσει το Χρυσοβέργη αν τυχόν πάνω στη δουλειά τον έπαιρνε ο ύπνος.

Κατέβασε μια πολυθρόνα από το ισόγειο, χρησιμοποίησε μια καρέκλα για να ακουμπήσει τα πόδια του, και κάθισε όσο πιο αναπαυτικά μπορούσε πλάι στο φέρετρο της Αλ-πεν-αα. Δεν ήταν ιδιαίτερα προληπτικός, και σαν αρχαιολόγος είχε συνηθίσει να εργάζεται μέσα σε τάφους και άλλους νεκρικούς τόπους, αλλά το μισοσκότεινο υπόγειο, οι σαρκοφάγοι και οι ζωοκέφαλοι θεοί που τον κοιτούσαν από παντού δεν μπορούσαν παρά του φέρουν μια ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά. Αναρωτήθηκε μήπως θα ήταν καλύτερα αν ξαναγύριζε για να κοιμηθεί στο σπίτι του, αλλά η ώρα ήταν περασμένη και ο ίδιος είχε πάρει το πράγμα κάπως πεισματικά. Τον τελευταίο καιρό είχε φτάσει στα όρια της υπερκόπωσης, και φοβόταν πως το μυαλό του θα άρχιζε να του παίζει άσχημα παιχνίδια έτσι και υποχωρούσε μπροστά στους φόβους του.

Έκλεισε τα μάτια. Από κάπου ψηλά από πάνω του άκουσε τις πατημασιές του νυχτοφύλακα καθώς τριγυρνούσε στις αίθουσες του μουσείου. Τον επια-

σε πανικός. Ένα κομμάτι του μυαλού του ήθελε να τον κάνει να σηκωθεί και να βγει τρέχοντας έξω, να χωθεί σε κάποιο πολυσύχναστο κλαμπ με δυνατή μουσική και έντονα φώτα. Όμως ήταν αργά πια. Η εξάντληση τον σκέπασε σαν παλιρροιακό κύμα και ο ύπνος τον αγκάλιασε με τα φτερά του...

Και άνοιξε τα μάτια!

Βρισκόταν στο ίδιο λιβάδι με τα λευκά λουλούδια, και πλάι του στεκόταν η Αλ-πεν-αα. Στα πράσινα μάτια της έλαμπε μια παράξενη ελπίδα καθώς του άπλωνε το μακρύ, λεπτό, μελαχρινό της χέρι. «Οδήγησέ με», του είπε σε μια γλώσσα που είχε πολλές φορές διαβάσει αλλά πρώτη φορά συνειδητοποιούσε πως άκουγε.

Ξεροκατάπιε και της έσφιξε τα μακριά δάχτυλα μέσα στα δικά του. Ήταν περίεργο πόσο ζωντανά έμοιαζαν. Μπορούσε να αισθανθεί το τρυφερό δέρμα, τη μαλακή σάρκα, τα καλοφτιαγμένα κοκάλα και τον ανεπαίσθητο σφυγμό. Κοίταξε γύρω του, προσπαθώντας να προσανατολιστεί. Μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά κυλούσε ένα πλατύ ποτάμι. Ένα θαμπό φως πίσω από τα σύννεφα έδειχνε το σημείο όπου ο ήλιος έγερνε προς τη δύση του. Μια και η Αμέντα, η Χώρα των Νεκρών, σύμφωνα με την Αιγυπτιακή Παράδοση βρισκόταν προς τη Δύση, αποφάσισε να τραβήξουν προς τα εκεί. Επαναλάμβανε στον εαυτό του πως ήταν μονάχα ένα όνειρο, αλλά τίποτα δεν μπορούσε να διώξει την εντυπωσιακή ψευδαίσθηση αλήθειας όλων όσων τον περιέβαλαν.

Περπάτησαν για λίγο αμίλητοι. Για μια στιγμή ο Χρυσοβέργης κοίταξε κάτω και είδε πως φορούσε

ακόμα τα ρούχα με τα οποία είχε ξαπλώσει στην πολυθρόνα του μουσείου. Μαύρο τζιν, άσπρο πουκάμισο και μπότες. Παρά τη συννεφιά, ο αέρας ήταν αποπνικτικά ζεστός.

«Πες μου κάτι για τη ζωή σου», είπε τελικά στο φάντασμα που περπατούσε δίπλα του.

Τα βούρλα στο πλάι του μονοπατιού άρχισαν να γίνονται όλο και πιο πυκνά και ψηλά, μέχρι που έγιναν αδιαπέραστα. Το ίδιο το μονοπάτι που ακολουθούσε τα φουσκωμένα νερά του ποταμού στένευε όλο και περισσότερο, μέχρι που ίσα-ίσα χωρούσαν για να περπατούν ο ένας δίπλα στον άλλο. Ένα κακό προαίσθημα άρχισε να βασανίζει το Χρυσοβέργη, και για μια στιγμή σκέφτηκε μήπως έπρεπε να γυρίσουν πίσω και να αναζητήσουν έναν άλλο δρόμο, όμως στρέφοντας το κεφάλι προς τα πίσω συνειδητοποίησε με τρόμο πως τα βούρλα και οι λόχμες δεν έφραζαν μόνο τα πλάγια του μονοπατιού, αλλά και την κατεύθυνση από την οποία είχαν έρθει.

Λες και ο στιγμιαίος τρόμος του τους είχε δημιουργήσει, δυο πελώριοι κροκόδειλοι βγήκαν αργά από τα νερά του ποταμού, κόβοντας το δρόμο τους.

Ο Χρυσοβέργης είχε δει μεγάλους κροκόδειλους σε ζωολογικούς κήπους του εξωτερικού και γνώριζε πως, ιστορικά, αμέτρητοι από αυτούς κατοικούσαν πριν από αιώνες στο Νείλο και τα παρακλάδια του. Όμως αυτοί που περίμεναν μπροστά τους ήταν κάτι περισσότερο από απλά ζώα. Σε μήκος θα πρέπει να ξεπερνούσαν τα δεκαπέντε μέτρα, και τα μάτια τους

γυάλιζαν με μια πονηριά που μόνο ανθρώπινη θα μπορούσε να ονομαστεί. Ανθρώπινη ή... δαιμονική.

Τα γιγάντια σαγόνια του μπροστινού ζώου άνοιξαν, ξερνώντας μια αποφορά τάφου. Ο Χρυσοβέργης είδε την Αλ-πεν-αα να χλομιάζει δίπλα του, σχεδόν να ασπρίζει, αν κάτι τέτοιο μπορούσε να ειπωθεί για το βαθύ μελαχρινό της δέρμα. Ο αρχαιολόγος θυμήθηκε κάποιες εικόνες και μαγικές επωδούς από τη Βίβλο των Νεκρών. Ναι, σύμφωνα με την αιγυπτιακή παράδοση ο νεκρός μπορεί να αντιμετώπιζε τέτοια τέρατα στο δρόμο του προς τον άλλο κόσμο. Υπήρχε μια ειδική μαγική επωδός για να τα διώχνει. Όμως το μυαλό του είχε σταματήσει. Τι έπρεπε να πει;

Τα δυο ζώα κινήθηκαν αστραπιαία, και μέσα σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου είχαν καλύψει μια απόσταση πέντε μέτρων και βρίσκονταν σχεδόν δίπλα τους. Ο Χρυσοβέργης έκανε ενστικτωδώς δυο βήματα προς τα πίσω, και η πλάτη του άγγιξε τα πυκνά καλάμια που με μαγικό λες τρόπο είχαν κλείσει το δρόμο πίσω τους. Ο δεύτερος κροκόδειλος άνοιξε το στόμα φανερώνοντας μονάχα δυο πελώρια δόντια που έμοιαζαν με δρεπάνια. Δυο μονάχα δόντια... Ο Χρυσοβέργης θυμήθηκε!

«Γυρίστε πίσω από εκεί που ήρθατε, απαίσιοι κροκόδειλοι. Μην μας πλησιάζετε άλλο γιατί κατέχω τις λέξεις της δύναμης. Φύγετε και δεν θα αναφέρω τα ονόματά σας στο θεό που σας έστειλε. Βέτι είναι το όνομα του ενός από εσάς, και το όνομα του άλλου Χρακ-Μαάτ!»

Τα δυο κτήνη φάνηκαν να διστάζουν. Βέτι, «ο Διπλοδόντης» και Χρακ-Μαάτ, «Ο Αληθόστομος». Οι δαίμονες είχαν αναγνωρίσει τα ονόματά τους και έδειχναν να φοβούνται.

Ο Χρυσοβέργης ξεροκατάπιε και συνέχισε: «Όπως ο ουρανός εξουσιάζει τις εποχές, έτσι και οι λέξεις της δύναμης εξουσιάζουν αυτό που περιγράφουν». Γύμνωσε και τα δικά του δόντια με μια αίσθηση θριάμβου. «Τα μπροστινά μου δόντια είναι μυτερά σαν μαχαίρια, και τα πίσω μου πλατιά σαν το νομό Δουτέφ»

Με ένα δυνατό παφλασμό, τα γιγάντια ερπετά ρίχτηκαν στο νερό του ποταμού και χάθηκαν. Ο δρόμος μπροστά τους ήταν ανοιχτός.

«Ξέρεις καλά τις μαγικές επωδούς που στέρησε από τον τάφο μου ο θεοκατάρατος Τασταμούν», του είπε η κοπέλα, γεμάτη θαυμασμό. «Είμαι σίγουρη πως το ταξίδι μας θα έχει αίσιο τέλος».

«Κι εγώ ελπίζω η μνήμη μου να μην με προδώσει», είπε ο Χρυσοβέργης, ανακουφισμένος κάπως, αλλά και γεμισμένος με καινούριο άγχος. «Η Βίβλος των Νεκρών είναι τεράστια κι έχουμε πολύ ακόμα δρόμο μπροστά μας».

«Η Βίβλος των Νεκρών;» ρώτησε γεμάτη απορία η Αλ-πεν-αα.

«Εννοώ το Περτ εμ Χρου, το Βιβλίο της Ανάδυσης στο Φως της Ημέρας. Έτσι το ονόμασαν οι αρχαιολόγοι και οι φιλόλογοι της εποχής μου».

«Θα πρέπει να είναι παράξενη η εποχή σου», είπε γεμάτη περιέργεια η κοπέλα. «Μπορώ να διακρίνω

θαμπές εικόνες της μέσα στο μυαλό σου, κι αυτά που βλέπω με ξαφνιάζουν».

«Καλύτερα μην προσπαθείς να καταλάβεις», της απάντησε ο Χρυσοβέργης με ένα πικρό χαμόγελο, σφίγγοντάς της το χέρι. Είχε αρχίσει να νιώθει μια παράξενη έλξη για αυτό το αποκύημα της φαντασίας του. Κάποιες στιγμές πίστευε πως αυτός εκεί ήταν ο αληθινός κόσμος, και η Αθήνα πίσω του μια θαμπή ανάμνηση. Αναρωτιόταν πού θα τον οδηγούσε το όνειρό του.

Ανάμεσα στις λόχμες της όχθης του ποταμού ανακάλυψαν μια ρηχή βάρκα με ψηλή πλώρη και πρύμνη. Στο κέντρο της καθόταν ανακούρκουδα ένας άνδρας απροσδιόριστης ηλικίας με δέρμα ηλιοκαμένο και τσιτωμένο σαν αργασμένο τομάρι, γυμνός από τη μέση και πάνω. Το μονοπάτι πέρα από αυτήν μετατρεπόταν σε ένα φριχτό βαλτοτόπι. Ο Χρυσοβέργης κατάλαβε πως από εκεί και πέρα έπρεπε να συνεχίσουν το ταξίδι μέσω του ποταμού.

«Μη φοβάσαι», είπε στην Αλ-πεν-αα, αλλά ο ίδιος δεν ήταν σίγουρος αν θα θυμόταν όλες τις σωστές απαντήσεις για τον περαματάρη και τη βάρκα του. Πλησίασαν αργά το παράξενο σκάφος που διέθετε ένα κατάρτι και δυο πηδάλια στην πρύμνη του.

«Πριν μπείτε, πείτε μου το όνομά μου», είπε ο παράξενος λεμβούχος, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι ή να σηκωθεί.

«Σε λένε Ταξιδευτή», είπε ο Χρυσοβέργης, συνειδητοποιώντας για πρώτη φορά πως δεν μιλούσε

ελληνικά, αλλά κάποια άλλη γλώσσα, μια γλώσσα που είχε αιώνες να μιληθεί πάνω στη γη.

«Πες μου και το δικό μου όνομα», είπε το σκαρί της βάρκας, με μια φωνή σαν δυο ξύλα που τρίβονταν μαζί.

Ξεπερνώντας την πρώτη του έκπληξη, ο Χρυσοβέργης ξεροκατάπιε και απάντησε: «Είσαι το Πόδι της Ίσιδος».

Τραβώντας τη διστακτική Αλ-πεν-αα, ανέβηκαν στο σκάφος κάτω από το ανεξιχνίαστο βλέμμα του βαρκάρη.

«Πες μου το όνομά μου», είπε το κατάρτι, τρίζοντας λες κι ήταν έτοιμο να διαλυθεί.

«Είσαι ο Μεταφορέας της Μεγάλης Θεάς».

«Και το δικό μου όνομα», είπε το πεσμένο πανί, θροΐζοντας σαν φύλλο.

«Σε λένε Νουτ[5], η ουράνια άβυσσος».

Το σκούρο μπλε πανί φούσκωσε και η βάρκα άρχισε να κινείται κόντρα στο ρεύμα του ποταμού. Ο βαρκάρης παρέμενε ακίνητος και ανέκφραστος στη θέση του.

«Αφού προχωράς με τη δική μου δύναμη, πες και το δικό μου όνομα», είπε η πνοή του ανέμου γύρω του.

«Είσαι ο Βοριάς που έρχεται από το...» Από πού; Είχε ξεχάσει εκείνη την απάντηση. Ο άνεμος κόπασε, το πανί κρέμασε άψυχο, και η βάρκα άρχισε να παρασύρεται από τα νερά προς τα πίσω.

Ο Χρυσοβέργης έτρεξε στα κουπιά.

«Πες μας το όνομά μας», του είπαν αυτά.

«Δάχτυλα του Αρούηρη[6]», είπε βιαστικά ο Χρυσοβέργης.

«Και το δικό μου όνομα», είπε το σανίδι από κάτω του.

«Τραγουδίστρια».

Αφού κάθισες επάνω μου, πρέπει να τραγουδήσεις κάτι», είπε ο πάγκος.

«Αλ-πεν-αα! Φώναξε τρομοκρατημένος ο Χρυσοβέργης. «Τραγούδα κάτι!» Ήδη άκουγε πίσω τους το μουγκρητό του νερού να κυλάει στην άβυσσο.

«Τι να τραγουδήσω;» ρώτησε η χαμένα η κοπέλα.

«Δεν ξέρω! Ό,τι σου αρέσει!»

Με τρεμάμενη φωνή, η Αλ-πεν-αα άρχισε να τραγουδάει ένα θλιμμένο ερωτικό τραγούδι. Τα κουπιά άρχισαν να κινούνται μέσα στα χέρια του Χρυσοβέργη και να οδηγούν πάλι τη βάρκα κόντρα στο ρεύμα του ποταμού. Ο βαρκάρης κοιτούσε τον αρχαιολόγο μέσα από μισόκλειστα μάτια, με ένα ειρωνικό χαμόγελο χαραγμένο στα σχεδόν ανύπαρκτα χείλη του.

Η τρόμπα ήθελε το δικό της όνομα για να βγάλει τα νερά που συνεχώς έμπαζε η βάρκα, και το πηδάλιο το δικό του για να οδηγήσει πάλι τη βάρκα προς την όχθη, αλλά μετά από ένα απροσδιόριστο χρονικό διάστημα η βάρκα προσάραξε και οι δυο ταξιδιώτες πάτησαν και πάλι τα πόδια τους στη στεριά. Μπροστά τους απλωνόταν ένα απέραντο λιβάδι σκεπασμένο από λευκά λουλούδια όχι όμως σκυφτά όπως αυτού από το οποίο είχαν ξεκινήσει,

αλλά ψηλά και γεμάτα ζωή. Μακριά στον ορίζοντα, ξεχώριζε η είσοδος ενός πελώριου ναού.

Ο Χρυσοβέργης αναγνώρισε το μέρος. Ήταν αυτό που οι αρχαίοι Αιγύπτιοι ονόμαζαν Σέχετ-Ααντρού και οι Έλληνες «Ασφοδελό Λειμώνα». Είχαν φτάσει στην είσοδο των Ηλυσίων Πεδίων και μπροστά τους περίμενε το τελευταίο και πιο σημαντικό κομμάτι του ταξιδιού: Η Αίθουσα της Διπλής Αλήθειας- Το Δικαστήριο των Νεκρών! Γυρίζοντας πίσω, είδαν πως η βάρκα είχε εξαφανιστεί. Η όχθη ήταν άδεια.

«Φοβάμαι», είπε η Αλ-πεν-αα δίπλα του.

«Έχεις κάνει τίποτα για το οποίο να φοβάσαι τους θεούς;» τη ρώτησε ο Χρυσοβέργης.

«Όχι, αλλά...»

«Υποθέτω πως έτσι θα ένιωθα κι εγώ στη θέση σου. Δεν χρειάζεται. Όλα θα πάνε καλά». Από μέσα του δεν ήταν και τόσο σίγουρος. Παρ' όλη την ενασχόλησή του με τον αιγυπτιακό πολιτισμό, όλα αυτά του φαίνονταν ξένα και παράξενα.

Άρχισαν να περπατούν. Ο Ναός αργά-αλλά σταθερά μεγάλωνε μπροστά στα μάτια τους, μέχρι που ο Χρυσοβέργης άρχισε να συνειδητοποιεί πόσο τεράστιων διαστάσεων ήταν.

Θα πρέπει να βρίσκονταν σε μια απόσταση πεντακοσίων περίπου μέτρων από την τεράστια είσοδο του ναού, όταν μέσα από τους πανύψηλους ασφοδέλους ξεπετάχτηκαν τρεις άνδρες. Φορούσαν μονάχα κουρελιασμένα υφάσματα γύρω από τα λαγόνια, αλλά τα όπλα που κρατούσαν στα χέρια

τους φαίνονταν ιδιαίτερα καλοδιατηρημένα. Είχαν όλοι ένα δέρμα δυο τόνους πιο σκούρο από αυτό της Αλ-πεν-άα, και κάτι στο βλέμμα τους πρόδιδε πως ανήκαν κι αυτοί στις τάξεις των νεκρών. Βλέποντας τον ψηλότερο από αυτούς, ένα πενηντάρη με ξυρισμένο κεφάλι, γαμψή μύτη και ένα μάτι, η Αλ-πεν-αα έβγαλε μια κραυγή απελπισίας και δάγκωσε την ανάστροφη της παλάμης της. Τα πόδια της λύγισαν και έπεσε γονατιστή στο έδαφος. «Ο Ταστα-μούν!» ψέλλισε.

«Χαίρομαι που με θυμάσαι ακόμα μετά από τόσα χρόνια, μικρούλα μου», είπε ο νεκρός, του οποίου η άδεια κόγχη φαινόταν ακόμα να εκκρίνει μια απαίσια βλέννα, κάνοντας την όψη του αποκρουστική. «Εγώ ήμουν κάπως πιο τυχερός από εσένα, κι έφτασα νωρίς μέχρι εδώ. Δεν είχα, όμως, καθώς θα καταλαβαίνεις καμιά διάθεση να αντιμετωπίσω την κρίση των θεών, κι έτσι τριγυρνώ σε αυτά τα μέρη από τότε μαζί με τους πιστούς υπηρέτες μου. Δεν ξέρω πώς έφτασες μέχρι εδώ, αλλά η συντροφιά σου θα απαλύνει πολύ τη μονοτονία αυτού του τόπου. Όσο για το φίλο σου, κάτι μου λέει πως είναι ακόμα ζωντανός. Δεν θα είναι όμως για πολύ ακόμα. Τουτ, Χέτα, ξεφορτωθείτε τον».

Χαμηλώνοντας τα δυο δόρατα που κρατούσαν, τα φαντάσματα των δυο κοντών και άσχημων υπηρετών πλησίασαν σκυφτά προς το μέρος του Χρυσοβέργη. Ο αρχαιολόγος έμεινε για μια στιγμή αναποφάσιστος. Δεν πίστευε πως οι χαρακτήρες ενός ονείρου του θα μπορούσαν να τον σκοτώσουν, αλλά ταυτόχρονα φοβόταν μήπως ο «θάνατός» του

τον ξυπνήσει, στερώντας του έτσι την κάθαρση που περίμενε να βρει μέσα από αυτό το όνειρο. Ήταν ακόμα αναποφάσιστος όταν το πρώτο δόρυ τού έξυσε τα πλευρά, μουδιάζοντας το μυαλό του από τον πόνο.

Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης τον κατέλαβε, ακόμα και μέσα στο ονειρό του. Με το αριστερό χέρι έσφιξε το στέλεχος του κονταριού, ενώ με το δεξί χτυπούσε όσο πιο δυνατά μπορούσε τον κάτοχό του κάτω από τη μύτη. Το βαρύ κτηνώδες κεφάλι τινάχτηκε προς τα πίσω και ο ξερός κρότος του σβέρκου που έσπαγε έδειξε στον Χρυσοβέργη πως το χτύπημά του είχε πετύχει πολύ περισσότερα από όσα περίμενε. Ο υπηρέτης έπεσε ανάσκελα σαν κεραυνοβολημένος. Σφίγγοντας τα δόντια για να αντέξει τον πόνο, ο Χρυσοβέργης ανάστρεψε το κοντάρι που κρατούσε πάνω στην ώρα για να αποκρούσει το δεύτερο αντίπαλό του. Ήταν σχεδόν δυο κεφάλια πιο ψηλός από τον υπηρέτη και αντίστοιχα δυνατός. Το χέρι του κινήθηκε σαν οριζόντιο εκκρεμές, και με την ίδια κίνηση η αιχμή του δόρατος άνοιξε πέρα για πέρα το λαιμό του Αιγύπτιου. Κάτι σαν μαύρος καπνός βγήκε από την πληγή, και ο υπηρέτης σωριάστηκε σαν άδειο σακί στα πόδια του.

«Δεν περίμενα τίποτα καλύτερο από αυτούς τους γελοίους», είπε ο μονόφθαλμος Αιγύπτιος, παίζοντας στα χέρια ένα κοντό, κύρτο σπαθί. «Στη ζωή τους στον Άλλο Κόσμο δεν ήξεραν τίποτα περισσότερο από το να δέρνουν αδύναμους χωριάτες. Εγώ, όμως, άνθρωπε της θάλασσας, έχω πολεμήσει ενά-

ντια στους Υξώς και γύρισα ζωντανός από την εκστρατεία του Αμενεμόπ. Ετοιμάσου να συναντήσεις τους δικούς σου θεούς. Εγώ θα αρκεστώ στην παρέα της Αλ-πεν-αα».

Με αυτά τα λόγια, ο Τασταμούν όρμησε προς το μέρος του Χρυσοβέργη. Με μια εκπληκτική ευκινησία απέφυγε το χτύπημα του δόρατος, κόβοντάς το στη μέση με το κοφτερό του όπλο. Ο Χρυσοβέργης κοίταξε για μια στιγμή το απομεινάρι του δόρατος και μετά, κρατώντας το ακόμα στο χέρι, έπεσε προς την αριστερή μεριά του φαντάσματος, την πλευρά από την οποία έλειπε το μάτι. Αυτό ήταν και εκείνο που του έσωσε τη ζωή. Κάνοντας λάθος στους υπολογισμούς του, ο Τασταμούν χτύπησε μερικά εκατοστά πιο πάνω από ότι υπολόγιζε, ξύνοντας απλά τις τρίχες από το κεφάλι του Χρυσοβέργη. Ο αρχαιολόγος έπιασε τους δυο αστραγάλους του Αιγύπτιου και τράβηξε με όλη του τη δύναμη. Ο Τασταμούν έχασε την ισορροπία του, και την άλλη στιγμή οι δυο άνδρες είχαν βρεθεί σε ένα θανάσιμο αγκάλιασμα.

Η πληγή στα πλευρά του Χρυσοβέργη τον είχε αποδυναμώσει. Μέσα στην πάλη του δεν είχε δει αν αιμορραγούσε, αλλά το βέβαιο ήταν πως ένιωθε τη ζωή να κυλάει από μέσα του. Η λάμψη στο μοναδικό μάτι του Τασταμούν έγινε θριαμβευτική. Κατάφερε να βάλει το Χρυσοβέργη από κάτω του και άρχισε να του σφίγγει το λαιμό. «Πες αντίο στην ερωμένη σου, ξωμερίτη», είπε ειρωνικά.

Τα μάτια του Χρυσοβέργη πετάχτηκαν από τις κόγχες τους. Όσο κι αν προσπαθούσε, του ήταν

αδύνατον να ξεκολλήσει τα ατσάλινα δάχτυλα γύρω από το λαιμό του. Ο κόσμος γύρω του άρχισε να ξεθωριάζει...

... και μετά σταθεροποιήθηκε. Κοιτάζοντας από πάνω του, είδε τον Αιγύπτιο να ταλαντεύεται και μετά να κυλάει στο πλάι, φανερώνοντας την όρθια μορφή της Αλ-πεν-αα. Η κοπέλα κρατούσε και με τα δυο χέρια μια μεγάλη γκρίζα πέτρα, και τα μάτια της ήταν παραμορφωμένα από την οργή.

Ο Χρυσοβέργης ανασηκώθηκε στους αγκώνες προσπαθώντας να πάρει ανάσα. Η κοπέλα έσκυψε πάνω του. «Είσαι καλά;»

«Ας υποθέσουμε», ξερόβηξε ο Χρυσοβέργης, βρίσκοντας κάτι από το χιούμορ του. Το χέρι του πήγε στα χτυπημένα του πλευρά. Κάτι σαν αχνή ομίχλη ξέφευγε από την πληγή. «Πρέπει να βιαστούμε», είπε με μια όψη πανικού στην Αλ-πεν-αα. «Δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα μπορώ να μείνω κοντά σου».

Ο Αιγύπτιος πλάι του προσπαθούσε κι αυτός να σηκωθεί. Σωριάζοντάς τον κάτω με άλλο ένα χτύπημα στο κεφάλι, ο Χρυσοβέργης του έσκισε τα κουρέλια που φορούσε και έδεσε σφιχτά με αυτά τα χέρια του πίσω από την πλάτη. «Το Δικαστήριο των Νεκρών θα έχει διπλή δουλειά σήμερα», είπε με μια χαιρέκακη ικανοποίηση και σήκωσε τον Τασταμούν στα πόδια του. «Προχώρα», του είπε, και τον κλότσησε μπροστά τους.

Η πελώρια αίθουσα ήταν τόσο ψηλοτάβανη, ώστε η οροφή της φαινόταν να χάνεται σε έναν απέ-

ραντο ουρανό. Κολώνες χοντρές σαν οικοδομικά τετράγωνα καλύπτονταν με ιερογλυφικά που εξιστορούσαν ζωές θεών και ανθρώπων. Παράξενες μορφές με σώματα ανθρώπων και κεφάλια ζώων τους κοιτούσαν αμίλητες μέσα από τις σκιές. Στο κέντρο της αίθουσας, το οποίο φαινόταν να απέχει ένα βήμα αλλά και μια αιωνιότητα από τις τρεις ψυχές, ήταν στημένη μια μεγάλη ζυγαριά. Κάποιες άλλες μορφές περίμεναν από κάτω της, δυσδιάκριτες μέσα στο μισοσκόταδο του ναού.

Ο Χρυσοβέργης κοιτούσε γύρω του έκπληκτος. Δεν πίστευε πως μπορούσε να διαθέτει τόση φαντασία για να σχηματίσει με το νου αυτό που έβλεπε. Τη μια στιγμή κοιτούσε γεμάτος απορία κάποια σειρά ιερογλυφικών. Την άλλη, γύρισε το κεφάλι και βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με το μουσούδι ενός μεγάλου τσακαλιού. Μάλλον, ενός ανθρώπου με κεφάλι τσακαλιού.

«Άνουβη», ψιθύρισαν και οι τρεις ψυχές, και άθελά τους έπεσαν στα γόνατα.

«Δυο από εσάς πρόκειται σήμερα να ζυγιστούν στη Ζυγαριά της Αλήθειας», είπε η βραχνή, αργόσυρτη φωνή του Ψυχοπομπού Θεού. «Και οι δυο έχουν αργοπορήσει πολύ για αυτή την κρίση, αν και η μία άθελά της. Είσαι έτοιμος να γράψεις τα πρακτικά, Θωθ;» Το κεφάλι μιας ίβιδας ένευσε πάνω σε ένα γεροδεμένο ανθρώπινο λαιμό, καθώς ο Θεός της Γνώσης ετοίμαζε τις πένες και τα μελάνια του.

Ο Άνουβης πλησίασε πρώτα τον Τασταμούν. Τα μάτια του ζώου γυάλιζαν περίεργα και η μακριά γλώσσα κρέμασε έξω, λες και πεινασμένη για κάτι.

Ο Αιγύπτιος φαινόταν να έχει μαρμαρώσει στη θέση του. Μονάχα το στόμα του ανοιγόκλεινε, προσπαθώντας να προφέρει κάποιες λέξεις, αλλά δεν κατάφερνε να βγάλει τίποτε άλλο από άναρθρους ήχους.

Το χέρι του θεού βυθίστηκε μέσα στο στήθος του Τασταμούν σαν να ήταν νερό και βγήκε πάλι κρατώντας μια παλλόμενη, μαυριδερή καρδιά. Ο Άνουβης μετέφερε την καρδιά και την ακούμπησε πάνω στο ένα τάσι της ζυγαριάς, ενώ ο Χρυσοβέργης είδε με έκπληξη πως στο άλλο είχε υλοποιηθεί ένα μακρύ, φουντωτό φτερό. «Ας δούμε τώρα αν η καρδιά σου είναι ελαφρύτερη από το Φτερό της Αλήθειας», είπε ο τσακαλοκέφαλος θεός ρυθμίζοντας το γλωσσίδι του ζυγού.

Το αποτέλεσμα ήταν το αναμενόμενο. Η πλάστιγγα έγειρε προς τη μεριά της μαύρης καρδιάς σχεδόν αμέσως. Τα μακριά αυτιά του τσακαλιού ορθώθηκαν και το λαρύγγι που κανονικά θα ήταν αδύνατον να προφέρει ανθρώπινα λόγια είπε: «Νομίζω πως γνωρίζεις την τύχη όσων η καρδιά γέρνει την πλάστιγγα της Αλήθειας, Τασταμούν».

Ο Αιγύπτιος δεν μπορούσε ακόμα να μιλήσει. Τα κατάφερε μόνο όταν είδε το πλάσμα που ξεπρόβαλλε πίσω από τον Άνουβη. Ήταν κάτι βγαλμένο μέσα από το χειρότερο εφιάλτη-είχε κεφάλι και μπροστινά πόδια κροκόδειλου, και πίσω σώμα ιπποπόταμου. Το πιο φριχτό ήταν πως τα ζώδη μέλη είχαν κάτι το αφύσικα ανθρώπινο, κάτι το γυναικείο. Στα μικροσκοπικά υγρά μάτια έλαμπε μια ακόρεστη πείνα-πείνα για κάτι περισσότερο από σάρκα. Ήταν

η Άμετ, η Καταβροχθίστρια των Νεκρών, το τέρας που σπάραζε όλες εκείνες τις ψυχές που αποδεικνύονταν ανάξιες για την Αμέντα, την Κατοικία των Θεών.

Καθώς το πλάσμα πλησίαζε τον Τασταμούν, εκείνος άρχισε να ουρλιάζει, να ουρλιάζει τόσο σπαρακτικά ώστε να γεμίσει με οίκτο ακόμα και τις ψυχές του Χρυσοβέργη και της Αλ-πεν-αα. Θύρλιαζε καθώς η Άμετ τον αγκάλιαζε και τον τραβούσε στις σκιές, και για λίγη ώρα ακόμα, μέχρι που τελικά κάθε ήχος έσβησε.

Ο Άνουβης στράφηκε προς την Αλ-πεν-αα.

Η κοπέλα σφίχτηκε έντρομη πάνω στο Χρυσοβέργη, κάνοντας τον να τρεκλίσει και να συνειδητοποιήσει πόσο αδύναμος ένιωθε. Η φωνή του Άνουβη, όμως, είχε χάσει κάτι από τη ζωώδη βραχνάδα της και ήταν πιο ευγενική, σχεδόν γλυκιά. «Έχεις να φοβηθείς τίποτα, κόρη μου;»

Ακόμα τρομοκρατημένη, η Αλ-πεν-αα κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Το χέρι του θεού τράβηξε μέσα από το στητό στήθος της μια κατακόκκινη καρδιά και την ακούμπησε πάνω στη ζυγαριά με το Φτερό της Αλήθειας. Η πλάστιγγα ταλαντεύτηκε για μια στιγμή και μετά ισορρόπησε. Ο Χρυσοβέργης είδε τα μικρά μάτια της ίβιδας να ανοιγοκλείνουν με ικανοποίηση καθώς ο Θωθ κατέγραφε την απόφαση της δίκης στον πάπυρό του. Πίσω ακριβώς από τον Άνουβη, άνοιξε η δεύτερη πόρτα της Αίθουσας, φανερώνοντας ένα τοπίο εκπληκτικής ομορφιάς, όπου ένας λαμπρός ήλιος φώτιζε χαρούμενους ανθρώπους και χωράφια γεμάτα χρυσαφένια σπαρτά.

«Πέρασε, κόρη μου», είπε ο τσακαλοκέφαλος θεός. «Η Κατοικία των Θεών, έστω και αργοπορημένα, σε περιμένει».

Η Αλ-πεν-αα δίστασε. Γύρισε και κοίταξε γεμάτη προσμονή το Χρυσοβέργη. Τα μάτια της τον ικέτευαν να την ακολουθήσει. Τα πράσινα, πανέμορφα μάτια της. Ο Χρυσοβέργης ξέχασε τόσο τον πόνο του αστρικού του σώματος όσο και το ίδιο το γεγονός πως ονειρευόταν.

Έκανε ένα βήμα μπροστά.

Και το χέρι του Άνουβη τον σταμάτησε. «Η ψυχή σου δεν ανήκει στη δική μας δικαιοδοσία, άνθρωπε της θάλασσας. Άλλοι είναι εκείνοι που θα την κρίνουν. Έκανες αυτό που έπρεπε, και η πράξη σου θα προσμετρηθεί όταν έρθει η ώρα να κριθείς κι εσύ. Όμως τώρα θα πρέπει να γυρίσεις πίσω. Η Αμέντα δεν είναι για σένα».

Η Αλ-πεν-αα γύρισε το κεφάλι πίσω, καθώς ο Άνουβης την οδηγούσε ευγενικά προς την καινούρια της κατοικία. Τα χείλη της σχημάτισαν το όνομά του. Ο Χρυσοβέργης ένιωσε την τελευταία δύναμη να χάνεται από μέσα του και διπλώθηκε στα δύο γονατίζοντας. Το περίγραμμα της αίθουσας γύρω του είχε αρχίσει να θαμπώνει. Προσπάθησε να εστιάσει τα μάτια του στον Θωθ.

«Θα την ξαναδώ;» τον ρώτησε.

«Η ψυχή είναι αθάνατη και το ταξίδι της δεν τελειώνει εύκολα, έστω κι αν κερδίζει κάποιες περιόδους ανάπαυλας. Ακόμα κι εμείς οι θεοί δεν έχουμε εξουσία πάνω στο μεγάλο Πεπρωμένο που ελέγχει

τόσο τις μοίρες των ανθρώπων όσο και τις δικές μας. Μάθε λοιπόν πως...»

Ο Χρυσοβέργης ξύπνησε.

Το σκοτάδι γύρω του τον γέμισε για μια στιγμή πανικό, μέχρι που βρήκε τον ηλεκτρικό διακόπτη πλάι στην πολυθρόνα και άναψε το φως. Βρισκόταν στα υπόγεια του Αρχαιολογικού Μουσείου. Κοίταξε το ρολόι του. Κόντευε να ξημερώσει. Ήταν μονάχα ένα όνειρο. Ένα τόσο ζωντανό όνειρο.

Κοίταξε με παράξενη τρυφερότητα τη μούμια που βρισκόταν δίπλα του. Άπλωσε το χέρι και έχωσε το σκαραβαίο που κρατούσε ακόμα ανάμεσα στις γάζες που την τύλιγαν. «Μακάρι τώρα να έχεις πραγματικά αναπαυθεί, Ελπινίκη». Σηκώθηκε, μισοχαμογελώντας ειρωνικά με τις φαντασιώσεις του, αλλά αναγκάστηκε να ξανακαθίσει στην πολυθρόνα όταν ένας οξύς πόνος του διαπέρασε τα πλευρά. Σηκώνοντας το πουκάμισο, είδε το δέρμα σε εκείνο το σημείο κατακόκκινο, σαν να είχε πάθει έγκαυμα ή να είχε γιατρευτεί πρόσφατα από κάποιο τραυματισμό. Θα μπορούσε να είχε χτυπήσει κάπου χωρίς να το καταλάβει. Του είχε συμβεί κι άλλες φορές. Νιώθοντας μεγάλη αδυναμία, σηκώθηκε και πήγε στο μικρό νιπτήρα του υπογείου για να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό του. Κοιτάχτηκε στο ραγισμένο καθρέφτη. Η κοκκινίλα στο στήθος του ίσως να είχε χωρίς να το καταλάβει, αλλά ποιος μπορούσε να εξηγήσει τις μελανιές στο λαιμό του που είχαν το σχήμα δαχτύλων και διακρίνονταν ολοκάθαρα, ακόμα και κάτω από το αδύναμο φως της λάμπας;

Σημειώσεις

1. Στην κυριολεξία «εκείνοι που απαντούν». Αγαλματίδια με μορφές υπηρετών που έθαβαν μαζί με το νεκρό με την πεποίθηση πως θα τον υπηρετούν στον άλλο κόσμο.

2. Η λέξη «κανωπικός» είναι αμφισβητήσιμης ετυμολογίας. Ίσως προέρχεται από το όνομα του ήρωα Κάνωπου (κυβερνήτη του πλοίου του Μενέλαου) ή από την παραφθορά των αιγυπτιακών λέξεων που σημαίνουν «χρυσό λιβάδι» ή «χρυσή πόλη». Στα αγγεία αυτά, που ήταν τέσσερα και είχαν στα καπάκια τους συγκεκριμένες μορφές (κεφάλι ανθρώπου, γερακιού, πίθηκου και τσακαλιού) οι ταριχευτές τοποθετούσαν τα εντόσθια του νεκρού (συκώτι, έντερα, πνεύμονες και στομάχι αντίστοιχα).

3. Σύμφωνα με τους αρχαίους Αιγύπτιους, ένα από τα άυλα σώματα του νεκρού, το αντίστοιχο της «ψυχής» για τη σύγχρονη αντίληψη.

4. Το πνεύμα που παρέμενε μέσα στο σώμα του νεκρού και μετά το θάνατο.

5. Θεά του ουρανού, αντίστοιχη με την ελληνική Ρέα. Κατ' επέκταση, το άπειρο διάστημα.

6. Αιγύπτιος ηλιακός θεός, αντίστοιχος με τον Έλληνα Απόλλωνα.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΟΥΜΙΕΣ

Ιστορίες με μούμιες που οι αμέτρητοι αιώνες δεν έχουν καταφέρει να τους στερήσουν την αφύσικη ζωή τους.

Ιστορίες με πανάρχαιες κατάρες που ακολουθούν τους βέβηλους τυμβωρύχους μέχρι τα πέρατα του κόσμου.

Ένα βιβλίο αφιερωμένο στην Αρχαία Αίγυπτο και ένα από τα πιο μυστηριώδη πλάσματα της λογοτεχνίας τρόμου.

Δρχ. 900